BİYOGRAFİ

Ahmet Kaya

"Kafama Sıkar Giderim!"

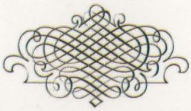
BİROL ÖZTÜRK

2. BASKI

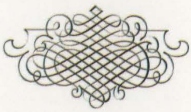

Ahmet Kaya

"Beni sağcılar sevmez. Beni, solcular sevmez. Beni İslamcılar sevmez. Peki kardeşim, kim bu, benim albümlerimi alan milyonlarca insan? Kim bu, konserlerime gelen on binler?"

(Ahmet KAYA)

gece kitaplığı
/gecekitapligi
/gecekitapligi
gecekitapligi.com

Ahmet Kaya

"Kafama Sıkar Giderim!"

BİROL ÖZTÜRK

-Bu bir Ahmet Kaya biyografisi değildir-

Genel Yayın Yönetmeni • Yaşar HIZ
Editör • Turgut AKDOĞAN
Kapak Tasarım • Esra YILDIZ
Dizgi • Hatice UZUN

Birinci Basım • © Haziran 2016 /ANKARA
ISBN • 978-605-180-419-4

© copyright
Bu kitabın yayın hakkı Gece Kitaplığı'na aittir.
Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz, izin
almadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Adres : Elif Sokak (Büyük Sanayi Sitesi),
Sütçü Kemal İş Hanı, 7 / 111 İskitler / Ankara
Tel :0312 384 80 40
GSM :0505 145 68 68
gecekitapligi@gmail.com

Baskı & Cilt
Bizim Büro Matbaa
Sertifika No: 26649

Ahmet Kaya

"Kafama Sıkar Giderim!"

BİROL ÖZTÜRK

-Bu bir Ahmet Kaya biyografisi değildir-

gece kitaplığı

Uçun kuşlar uçun doğduğum yere
Şimdi dağlarında mor sümbül vardır.
Ormanlar koynunda bir serin dere,
Dikenler içinde sarı gül vardır.

O çay ağır akar, yorgun mu bilmem?
Mehtabı hasta mı, solgun mu bilmem?
Yaslı gelin gibi mahzun mu bilmem?
Yüce dağ başında siyah tül vardır.

.
.
.

(Rıza Tevfik BÖLÜKBAŞI)

Ahmet Kaya caddesinde, hüzünlü bir akşamüzeriydi. Caddenin sağından solundan Arnavut kaldırımlara düşen ışık huzmeleri yakamozdu sanki. Yağmur yağıyordu hafiften ve ne tesadüftür ki Ahmet Kaya 'nın Yakamoz şarkısı çalıyordu bir yerlerde. Yağmur ne de yakışıyordu Ahmet Kaya şarkılarına, ceketini yağmurlara asıp da gitmişti ya, ondan mı dersin?

Ahmet Kaya Mahallesinin girişindeki Ahmet Kaya parkına gelip oturdum bir süre. Şu salkım saçak selvi nasıl da andırıyor Ahmet Kaya'yı, saç- sakal misali. Sonra, hiç huyum değilken, bir sigara yakasım geliyor, sırf Ahmet Kaya hatırına!

Sırtında bağlamalarıyla bir grup üniversiteli geliyor az sonra ve sakallı olanı bağlamasını çıkarıyor kılıfından, çalıp söylemeye başlıyor.

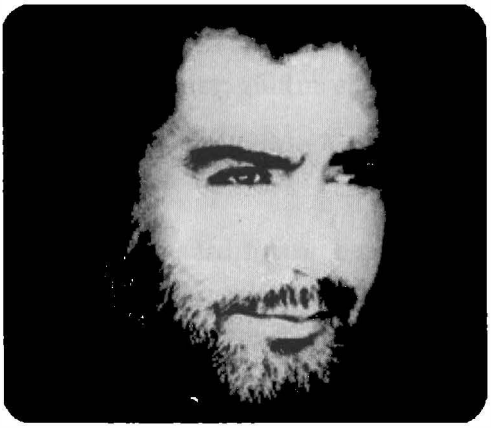
Yağmur yağar ıslanırsın vay aman
Güneş doğar kurumazsın vay aman
Ay ışığı der durursun vay aman
Yakamozsun sen

Ahmet Kaya Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi 'nde Ahmet Kaya Müziği bölümünde öğrenciymiş bunlar.

Ne güzel olurdu bu anlattıklarım gerçek olabilseydi!

Bendeniz, Birol Öztürk, Ahmet Kaya Mahallesi, Ahmet Kaya Caddesi'nde Ahmet Kaya apartmanında Ahmet Kaya'nın öldüğü yaştaki dairede oturmaktayım.

Her zaman ve her yerden beklerim!

"...Ben de, düşüncelerin özgürce uçuştuğu bir dünyayı şiddetle özlüyor ve bütün insanlık gibi bunu hak ettiğimi düşünüyorum"

(Ahmet KAYA)

ÇAĞI ATLARKEN

Bir ülke düşün, her yan sis-pus içinde. Üzerinden askeri darbe geçmiş, daha birkaç gün önce sol yumruklar havada, devrim kapıdayken, şimdi cezaevleri tıklım tıklım, devrimse; gülümseten bir hikâye.

Ahmet Kaya'nın hikâyesidir aslında 12 Eylül askeri darbesi de!

Askeri darbenin ardından, bıçak gibi keskin uygulanan faşizm, herkesi yıldırmış, kaçırmış ve korkutmuştu. Siyasi tavır koymak, eylemde bulunmak ya da söz söylemek şöyle dursun, bunların iması bile ağır suçlardandı. O imada bulunmuş olmayı bir yana bırak, imada bulunanın yanındakiler de hemen ilişkilendiril ve aynı şiddette karışığını almıştı.

Kötü haberler geliyordu içeriden. İçeriden; paslı, kanlı, acılı, küflü ve karanlık haberler geliyordu. Herkesin, tüm dostları içerdeydi şimdi ve idamlar uygulanıyordu. Birer ikişer asıyorlardı yirmili yaşlardaki çocukları.

Bir şekilde dışarıda kalmayı becerebilenlerse, arananlar listesinde ve firardaydı. Yurt dışına kaçabilenler terk ediyorlardı her şeyi, yüreklerine memleket özlemini doldurarak ve dediği gibi Ahmet Kaya'nın "ceketlerini yağmurlara asarak" .

Yüreğinden vurulmuş bir gençliğin idamını bekliyordu bir ülke ve idamlıklar, kırılmış boyunlarıyla teslim alınıyordu hapishane kapılarından o gençler ve kırık boyunlarında yafta, özensiz tabutlar içinde.

"Vatanın bölünmez bütünlüğünü tebdil, tağyir ve ilga etmekten" dolayı çatır çatır kırılıyordu kalemler ve ne tuhaftır ki; tebdil, tağyir ve ilga suçunu bizzat ve de alenen işleyenlerden alıyordu emri, çatır çatır kalem kıran o hâkimler.

Bu ülkenin "ev sahibi" ydi o, omuzları tekmil yıldızlılar. Onlara bağışlanmış, tepsi de sunulmuştu bu ülke(!). Onlar dışında herkes misafirdi bu ülkede ve misafir dediğin bulduğuyla yetinmeliydi. Ne demekti "demokrasi" ? Ne demekti "insan hakları" ? "Eşitlik" "bölüşüm" "kardeşlik" "sınırsız ve sınıfsız bir dünya" tüm bunlar, bu ülkeyi bölmek için uydurulmuş, dış mihraklarca da alenen desteklenen sapkın fikirlerdi(!) .Hiç biri yetmiyormuş gibi bir de bu sapkın fikirleri hayata geçirmek isteyen, gençler türemişti. Neydi o öyle; uzun saçlı, uzun favorili erkekler, erkekten beter kavgacı kızlar?

Kardeş kardeşin gözünü oyar olmuştu yahu(!)

Memlekette huzur, güven, nizam, intizam kalmamıştı(!)

Ha bir de din elden gidiyordu(!)

Bu nasıl misafirlikti?

Bu ne büyük bir hainlikti(!)...

İşte durum bu minval üzereyken, Kenan Evren dedikleri, soluk yüzlü, zalim bakışlı, omuzları yıldızlı, başı asker kasketli bir adam çıktı, bağıra-azarlaya "1 Nolu Bildirge" yi okudu. "Nitekim" yerine "netekim" demesi işliyordu beyinlerimize.

Zaman; 12 Eylül 1980'i gösteriyordu ve artık herkes biliyordu "hiçbir şey, eskisi gibi olmayacak"

Yüce Türk Milleti;

Büyük Atatürk'ün bize emanet ettiği ülkesi ve milletiyle bu bütün olan, Türkiye Cumhuriyeti Devleti, son yıllarda, izlediğiniz gibi dış ve iç düşmanların tahriki ile varlığına, rejimine ve bağımsızlığına yönelik fikri ve fiziki hainçe saldırılar içindedir.

Devlet, başlıca organlarıyla işlemez duruma

getirilmiş, anayasal kuruluşlar tezat veya suskunluğa bürünmüş, siyasi partiler kısır çekişmeler ve uzlaşmaz tutumlarıyla devleti kurtaracak birlik ve beraberliği sağlayamamışlar ve lüzumlu tedbirleri almamışlardır. Böylece yıkıcı ve bölücü mihraklar faaliyetlerini alabildiğine arttırmışlar ve vatandaşların can ve mal güvenliği tehlikeye düşürülmüştür.

Atatürkçülük yerine irticai ve diğer sapık ideolojik fikirler üretilerek, sistemli bir şekilde ve haince, ilkokullardan üniversitelere kadar eğitim kuruluşları, idare sistemi, yargı organları, iç güvenlik teşkilatı, işçi kuruluşları, siyasi partiler ve nihayet yurdumuzun en masum köşelerindeki yurttaşlarımız dahi saldırı ve baskı altında tutularak bölünme ve iç harbin eşiğine getirilmişlerdir. Kısaca devlet güçsüz bırakılmış ve acze düşürülmüştür.

Aziz Türk Milleti:

İşte bu ortam içinde Türk Silahlı Kuvvetleri, İç Hizmet Kanununun verdiği Türkiye Cumhuriyeti'ni kollama ve koruma görevini yüce Türk Milleti adına emir ve komuta zinciri içinde ve emirle yerine getirme kararını almış ve ülke yönetimine bütünüyle el koymuştur.

Girişilen harekâtın amacı; ülke bütünlüğünü korumak, milli birlik ve beraberliği sağlamak, muhtemel bir iç savaşı ve kardeş kavgasını önlemek, devlet otoritesini ve varlığını yeniden tesis etmek ve demokratik düzenin işlemesine mani olan sebepleri ortadan

kaldırmaktır.

Parlamento ve Hükümet feshedilmiştir. Parlamento üyelerinin dokunulmazlığı kaldırılmıştır.

Bütün yurtta sıkıyönetim ilan edilmiştir.

Yurt dışına çıkışlar yasaklanmıştır.

Vatandaşların can ve mal güvenliğini süratle sağlamak bakımından saat 05'den itibaren ikinci bir emre kadar sokağa çıkma yasağı konulmuştur.

Bu kollama ve koruma harekâtı hakkında teferruatlı açıklama bugün saat 13.00'deki Türkiye Radyoları ve Televizyonun haber bülteninde tarafımdan yapılacaktır. Vatandaşların sükûnet içinde radyo ve televizyonları başında yayınlanacak bildirileri izlemelerini ve bunlara tam uymalarını ve bağrından çıkan Türk Silahlı Kuvvetlerine güvenmelerini beklerim.

***

İşte bu atmosfer içerisinde "korku imparatorluğu" yaratılıyordu. Bu öyle bir imparatorluktu ki; topyekûn bir sistemsel dönüşümü amaçlıyordu.

Egemen güçler bu defa işi sıkı tutuyor ve halk muhalefetinin bir daha asla dirilmeyeceği /dirilemeyeceği sistematik baskı yöntemleri uyguluyordu. Her alanda, baskı, korku ve şiddete dayalı kurumsallaşma vardı. Sistemlerinin bekasını sağlamaları ancak "tek tip insan" yaratmakla mümkündü. Ve onlar bu defa kesin kararlıydı. Tek tip insan yaratılacaktır!

Darbeye konu esas emellerin hayata geçtiği yıllardır.

Yıl 1985...

Ortaokuldayım. Bakma "öğrenci" olduğuma, kışladaki askerden beter durumda eğitim-öğretim dünyası. Şu kentin, şu ülkenin tamamı koca bir kışla ve okullar başta olmak üzere tüm kurum ve kuruluşlarda asgari nizam hayatlardı yaşanan. Kenan Paşa'nın üniformalı posteri, özellikle küçük esnafın duvarlarında asılıdır; kelamı kadim gibi.

"Sıraya gir!"

"Hizaya gel!"

"Dirsek temas aralığı sıraya geç!"

"Arkadaşının ensesine bak"

"Oğlum/kızım konuşma!"

"Dik dur!"

"Nasılsınız?"

"Sağ ooll!"

Derse başlamadan önce, kafası üç numara tıraşlı erkek öğrencilerle, bir örnek giyinmiş, saçları iki örgülü ya da gömlek yakasını aşmayacak şekilde kısaltılmış kızlar, okulun bahçesinde sıraya sokulur ve çıt bile çıkarmadan verilen komutları yerine getirirdi.

Aynı disiplin ve talimata dayalı eğitim-öğretim biçimi sınıflarda da devam ettirilirdi. Tahta sıralara üçerli oturur ve çıt çıkarmadan/çıkaramadan müfredatı emerdik. Öğretmenler dersen, ilginç bir şekilde, sert, tavizsiz ve en küçük bir bahanede tahta cetvelle sıra dayağına çekecek formattaydı. Dayakla hizaya sokulan nesiller yetiştiriyorlardı ve durum tüm çevrelerce doğal karşılanıyordu. Keza, dayak cennetten çıkmıştı. Hem bu neydi ki; atalarımızın zamanında falaka varmış be! Şükredecekmişiz bu günümüze(!)

Müzik dersinde blok flütle "Çırpınırdı Karadeniz " şarkısı çalınır ve koro halinde de, söyletilirdi. Çalınır, söyletilir ve ezberletilirdi. "Çırpınırdı Karadeniz" ve "Türkiye'm Türkiye'm Cennetim" le yok edilmeye çalışılırdı kafalardan, bizi biz eden o renkler, çeşitlilikler... Sesimizin güzelliğine ya da şarkının yaşımıza, algı seviyemize uygun olup olmadığına bakılmazdı, tek kriter vardı çok bağırarak, en çok bağırarak söylemek!

Çocuk sayılırdık ya, yine de rahatsız ederdi bu abluka, zorumuza giderdi kafamızın üç numara tıraşa zorlanması ve ip gibi hizaya girmediğimiz için hakaret dolu azarlanmalar... Bir de ergenliğin eşiğindeyiz, kırmızı uçlu sivilceler pörtlemiş her yanımızdan ve bir acayip çatallanarak çıkıyor sesimiz, böylesi bir değişimde daha bir zorumuza gidiyor horlanmak, azarlanmak, aşağılanmak.

Her şey bir anda değişmişti. Anlam veremediğimiz bir hızla değişmişti bildiğimiz, gördüğümüz ne varsa. Hani, bir defa, o abiler, ablalar yok olmuştu dünyamızdan. Şu, uzun saçlı, uzun favorili ve İspanyol paça pantolon giyip de, Birinci sigarası içen, güleç yüzlü insanlar, yok olmuştu hepsi!

Dönemin özeti "Türkiye Çağ Atlıyor" du. Evet, Türkiye çağ atlıyordu, tüm çağları atlayarak geçiyordu ülkem.

İyi bir okuyucuyumdur. Okuma-yazma öğrendiğim çağlar, Türkiye'nin henüz çağ atlamadığı çağlara denk gelmiş olmalıydı ki; çağ atlarken yasaklanan birçok kitabı da okuyabilmiştim. Yasaktı ya; halen dahi bir şekilde bulunuyor, okunuyordu o kitaplar.

Okumak, sorgulamak için yeterli şarttı.

Her kitabın içinde, her okur için en az bir kelime saklıdır. Yazar/yazan, dünyanın tüm okurlarının yürek teline dokunabilendir ve böylesi cümleler kurma, kelimeleri bulup da çıkarma becerisine sahiptir. Okumak lazım, her kitapta bizim için yazılmış o kelime-

leri, o cümleleri bulup, hayattaki karşılığıyla sınamak lazım. Bu ülkenin başına ne geldiyse o kapkara cehaletten geldi. Faşizm ve her türden baskıya ve gericiliğe dayalı rejimler, cehaletten beslenir. O nedenledir ki; bir ülkenin karanlıklarda kalmasını ve o karanlıklarda pis sistemlerinin semirmesini isteyenler, önce kitapları ve türküleri yasaklar. Bahsettiğim o çağlar da, kitapların yasaklandığı, yakıldığı, gömüldüğü çağlardı. Yani, Türkiye'nin sistematik olarak karanlıklara terk edildiği çağ! Türkiye'nin çağı atladığı/pas geçtiği çağlar!

Neden, kafamız üç numara tıraşlı olmak zorundaydı?

Neden, kitaplar yasaktı?

Bazı sanatçılar, bazı filmler, bazı türküler neden yasaktı?

Bazı isimler neden yasaktı? Mesela Yılmaz Güney'den neden bahsedilmezdi? Nazım Hikmet adı neden en büyük suçlardandı ve Yaşar Kemal'in "Bir Bulut Kaynıyor" adlı kitabını neden yakmıştık?

Bunca yasağı almıyordu çocuk aklımız!

Öyle bir dil olsa ki ve o dile dair öyle bir medeniyet olsa ki; "yasak " diye bir şey olmasa mesela. Bu günkü ve o günkü karşılığıyla "yasak" olmasa.

Sonra, bir isim dolanmaya başladı ortalarda; Ahmet Kaya denen bir adam! Farklı, manalı şeyler çalıp söylüyormuş... Bir dinlesek bir daha vazgeçmezmişiz!

Televizyon dedikleri, henüz her eve girmiş falan değildi, renkli televizyonların rengi, yayınlanan programın çekimlerinin renkli olmasıyla sınırlıydı ve müzik dediğimiz de, kasetlerden dinleniyordu, teyplerin kaset haznelerine yerleştirilerek.

Renkli televizyonların yaygınlık kazanmaya başlamasıyla, özellikle Avrupa menşeili siyah-beyaz televizyonlar daha bir ucuzlamaya başlamıştı. Avrupa renkli televizyona geçince, eski teknolojiyi de bizim gibi ülkelere pompalayarak adeta teknolojik çöplük muamelesi yapıyordu ya, biz daha o kafada değildik. Tepelerinde radyo büyüklüğünde regülatörleri ve kolon demirleri dışarıda, yarım kalmış çatılarda, o kolon demirlerinin birine geçirilmiş paslı metal su borularının ucuna bağlanmış dallı-çatallı alüminyum antenlerle evlerin havası değişiyordu. Gel gör ki; Ahmet Kaya da, Orhan Gencebay da, çıkmıyordu tek kanallı yıllarımızın ekranlarına. Televizyonumuzdaki yayın Anıtkabir'de bayrak merasimiyle açılır ve aynı merasimle, gece yarısı olmadan sona ererdi. Bir manga asker, sert komutlar eşliğinde "rahat" ve "hazır" olup, rap rap yürüyerek göndere bayrak çekerdi. Ardından da istiklal marşı! O komutlar o kadar sert ve keskindi ki, bir an ev ahalisinin de "uygun adım marş marş" yürüyesi gelirdi.

Şehrin en işlek yerlerinden tut da, tenha sayılacak yerlerine kadar hemen her yerde kaset dükkânları vardı. O da yetmiyordu, bisiklet tekerli el arabalarında, bir teypten bangır bangır müzik çalaraktan seyyar

kaset satıcıları vardı. Birbirine karışmış kasetler arasında kimler kimler yoktu ki? Herkes vardı da, bir tek şu Ahmet Kaya dedikleri yoktu.

Şehrin en popüler kasetçisine gidiyorum.

"Ahmet Kaya'nın kaseti var mı?"

Diye soruyorum. Kaset satan kadın, hızla göz gezdiriyor çocuk suratımda.

"Yok" diyor.

"Ne zaman gelir" diyorum.

Hayal kırıklığına uğramış olaraktan.

"Bilmem. Yasak o kaset" diyor.

Yine yasak! Yine cevabını bilmediğim sorular.

Sonraki günlerde, bir 12 Eylül mağduru tarafından Ahmet Kaya'nın "yasak" dedikleri kasetine kavuşuyorum. Kaliteli bir kopyaydı bu ve üzerine kurşun kalemle "A. Kaya Ağlama Bebek" yazılmıştı.

Ağlama bebek, ağlama sen de

Umut sende, yarın sende

Yağmur gibi gözlerinden akan yaş niye?

Bu suskunluk bu durgunluk, sıkıntın niye?

Çok uzakta öyle bir yer var

O yerlerde mutluluk var

Bölüşülmeye hazır, bir hayat var

Dalıp dalıp derinlere düşünmen niye?
Bu küskünlük, bu dargınlık, sınıktın niye?

Çok uzakta öyle bir yer var
O yerlerde mutluluk var
Bölüşülmeye hazır, bir hayat var

Dedim ya, okumaya meraklıydım ve kendi çapımda da şiirler yazıyordum...Bu kadar etkili sözleri, bu kadar net ifade eden bir adama ilk defa tanık oluyordum. Tam olarak anlayamıyordum ne demek istediğini ya, farklı, güzel ve önemli şeyler diyordu.

O müzik tarzı, bağlamanın bu tarz çalınışı, şiirin böyle tok ve kurşun gibi okunuşu! Kulağımın duyduğu her şey, yeni ve hayranlık uyandırıyordu.

En çok da;

Çok uzakta öyle bir yer var
O yerlerde mutluluk var
Bölüşülmeye hazır, bir hayat var

Kısmı aklımı başımdan alıyordu...

Çok uzakta bir yer mutlaka olmalıydı ve o yer-

lerde de hayal ettiğim mutluluklar ve bölüşülmeye hazır hayatlar olmalıydı. Yoksul bir mahallede eğreti evlerde yaşayan, bir ayağı köyünde insancıklardık. Ve ifade edemediğimiz şey, tam da, buydu işte;

Çok uzakta öyle bir yer var

O yerlerde mutluluk var

Bölüşülmeye hazır, bir hayat var

Hiç şüphe yok ki, sistem de aynen böyle algılamıştı. Ahmet Kaya, yargı karşısına çıkıyor ve sorgulanıyor, soruyor hâkim;

"Neresi o uzaktaki yer?"

"Bölüşülmeye hazır hayat ne demek?"

Türünden, imalı ve kinayeli sorularla kuşatılıyor Ahmet Kaya'nın her bir yanı.

Ağlama Bebeğim ve geniş hikâyesine kitabın ilerleyen sayfalarında daha geniş olarak bakacağız, şimdilik bu haliyle burada bırakalım, ya da ara verelim.

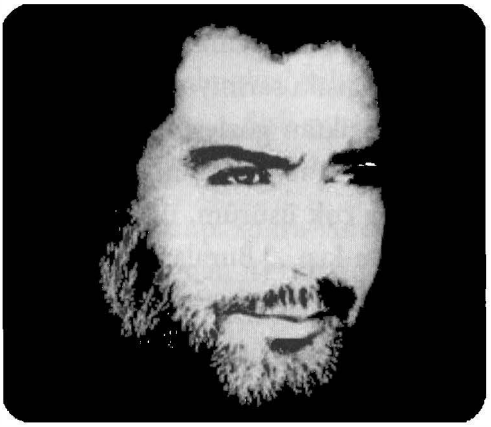
Sevgili okur,

Elindeki kitap bir biyografi değildir. Daha önce Erdal Eren, Deniz Gezmiş, Şeyh Bedreddin, Evliya Çelebi ve Kazım Koyuncu gibi isimlere dair bu tarzdan kitaplar yazdım. Adlarına biyografi deyince, okurun beklentisi sanıyorum farklı oluyor. İstiyor ki; sadece Ahmet Kaya olsun, hep Ahmet Kaya olsun. Olmaz işte. Ahmet Kaya hakkında yazılacaksa şayet, onu ifa-

de eden her türden nüansa dair yazmak, irdelemek lazım. Mesela Kazım Koyuncu sigara içmeyi seviyor muymuş, o noktada araya girer ve sigara hakkında sayfalarca bir şeyler yazarım. Ya da Ahmet Kaya rakı içmeyi seviyor muymuş, muhabbeti rakıya bağlarım. Kronolojik sıraya ya da klişelere bağlı kalarak birilerini, bir şeyleri anlatmak benim işim değil.

2011 yılında, Evliya Çelebi'yi İstanbul'dan bir trene bindirir, Kütahya'ya götürür ve Kütahya'nın sokaklarında kendi hikâyesini arattırırım "Her Dem Her Yön" de... O da olmadı Şeyh Bedreddin, Tomas More ve Spartaküs'ü ayı zamanlarda ve bambaşka boyutlarda bir araya getirir, ortak bir dünya hayali kurdurum "Anadolu'da Bir Sosyalist Şeyh Bedreddin" de... Bakmışsın "Ben Hep 17 Yaşındayım" la ve peşinden de "İdam Mahkûmlarından Son Mektup" la şu koca dünyada kısacık ömürlerine kocaman hikâyeler sığdıranları yazıp, dökmüşümdür ortaya. Kazım Koyuncu, yakamdaki menekşe! Bana neyi nasıl hatırlatıyorsa o haliyle dökmüşümdür kâğıda! Karadeniz'de uzak bir dağ köyündeki gaz lambasının hikâyesidir Kazım'ın müziği, benim için. Sayfalarca anlatırım, o ışığın hikâyesini.

Derler ki; aşkını ilk itiraf edenin kaybetme riski daha yüksekmiş. Ahmet Kaya, insanların adını söylemekten çekindikleri bir dönemde ülkesine olan aşkını en yüksek ve en yürekten sesle söylemişti.

"Ben, klasik bir kadere teslim olmak istemiyor ve öldükten sonra değil, şimdi anlaşılmak istiyorum"

(Ahmet KAYA)

PARİS'TE SİSLİ-PUSLU BİR OCAK SONUYDU

Paris'te sisli-puslu bir ocak sonuydu...

Eiffel Kulesi'nin etrafında şort ve tişörtle spor yapanlara inat, sımsıkı sarınıyorum paltoma, bir acayip soğuk ki; soğuktan gözlerim yaşarıyor ve o yaşlar akamadan donuyor gözlerimin içinde... Kendimi bildim bileli hep çok üşürüm, üşüdükçe de sevmem soğuk havaları ve kışı... Buraların insanı da, alışmış soğuğuna, tıpkı güzelliklerine alıştığı gibi...

Eiffel Kulesi dedikleri koca bir kazulet, koca bir demir yığını!..

Fransız Devrimi'nin yüzüncü yıl kutlamaları kapsamında organize edilen bir fuarın giriş kapısı olarak ve fuarın sonunda yıkılacak diye inşa edilen kule, zaman içinde cazibe merkezi haline dönüşmüş ve yıkmaktan vazgeçmişler. Şu insanoğlu ne garip mahlûkattır; kendi yarattığının esiri olan ve o esaret uğruna kilometrelerce yol kat edip "dünya gözüyle görebilme" hayali kuran... Eiffel Kulesi de tıpkı böylesi sembollerden olmuş işte; dünya gözüyle bir kere görülmesi icap eden yerlerden...

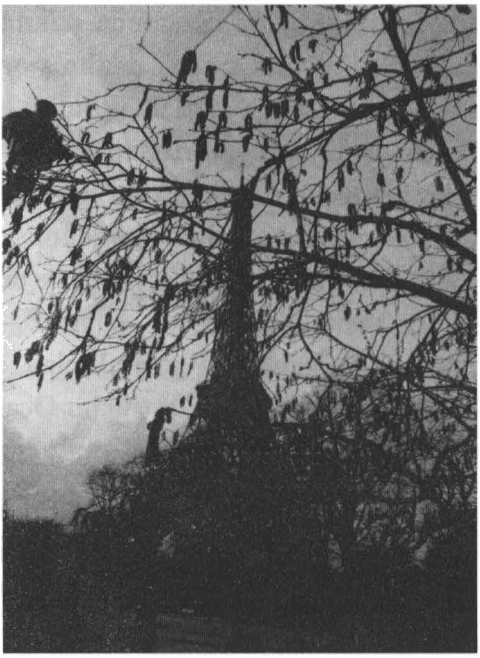
Koca bir meydanın tam da orta yerindeki kulenin etrafı park-bahçe... Bir kıyıda, tanıdık bir şeyler görüyorum, ta çocukluğumdan beri tanıdığım, eme-

ğimiz-ekmeğimiz değil mi o ucunda salkımları asılı fındık ocağı? Belli ki süs amaçlı dikilmiş oraya ama bir ocak dahi olsa fındığa rastlamak tuhaf hissettiriyor insana. Hele ki, yazdığım romanların birçoğunda fındıktan bahsetmişken, hele ki tüm hayatım boyunca fındık hep bambaşka anlamlar yüklenmişken... Ne Eiffel ne Şanzelize ve Concort Meydanı ne de Paris'in insanın aklını başından alan o güzellikleri, bir anda hiçbir şeyin anlamı kalmıyor, anlamlı olan, en güzeli olan bir ocak fındık işte... Sisli-puslu bir Ocak sonunda, Paris'te bir ocak fındık görmekti mutluluğun adı...

Birkaç gün takılıp, sonra yurduma döneceğim, bu kesin ve buna rağmen ne tuhaf şey gurbet hissiyatı. Sürgünde bir ömür tüketenler geliyor aklıma, Nazım Hikmet geliyor mesela, Varna önlerinde sesleniyor "Memet, Memet" diye... Sonra, bu sokaklarda izi kalmış olan, nefes almış nefes vermiş, Yılmaz Güney, Ahmet Kaya... Öylece, sıraya girmişçesine gelip geçiyorlar gözlerimin önünden. Ama var ya; hep de gülümsüyorlar ha!

Gurbet dediğin zaten boktan bir şey, bir de işin içinde sürgün olunca!

Sebebi ne olursa olsun, hiç kimse, vatanından ayrı yaşamak zorunda bırakılmamalı, hele ki bir de o yaşam sürgünde sona ermişse...

-Eiffel'de Fındık-

Bir de Eiffel Kulesi'ne çıkma çılgınlığı vardır. Olsun, ta oralara kadar gitmişken, ana-baba günü o kalabalığa karışıp, parasını bastırıp Eiffel Kulesi'ne çıkmak da lazım aga. Bir daha kim bilir nasıl ve ne zaman gelinir buralara?

Victor Hugo gelip duruyor karşıma Notre Dame Kilisesi önünde... İşte Quasimodo, Notre Dame Kilisesi'nin zangocu... Tüm çirkinliği ve korkunç kamburuyla, ağaç kabuğuna dönmüş, kabuk kabuk çatlayıp kanamış ellerini uzatıp, homurtulu-hırıltılı, lanet okur gibi "bana su verdi" diyor, tıpkı o unutulmaz romandaki gibi... Notre Dame'ın Kamburu... Esmeral-

da, bir cadı avından canını kurtarmış, tüm güzelliği ve dişiliğiyle, yalın ayak koşuyor Paris sokaklarında... İlk fırsatta yeniden okumak gerekiyor o romanı...

Paris!.. Paris Komünü... Şanlı direniş ve büyük hüzün... Direnişe dair izlere rastlamak mümkün Concort Meydan'ında... Heykeller dile geliyor adeta ve Paris'in tarihini bu gününü fısıldıyor kulağınıza... Çağ kapatıp çağ açan ünlü Fransız Devrimi bu sokaklarda hayat bulmuştu işte. Azıcık tarih bilgisi olan için bambaşka bir hissiyat!

Paris'te hava çok soğuk ocak sonunda, dünya haritasını getiriyorum gözlerimin önüne, epeyce kuzeyde kalıyor Türkiye'ye göre... Kuzey enlemlerin soğuk ülkesi! İşte böylesine şairane hisler alıp götürüyor Paris akşamlarında, birkaç kadeh şarabın ardından...

Yılmaz Güney ve Ahmet Kaya çekiyor canım...

Yılmaz Güney'in "Çirkin Kral" ını ya da "Arkadaş" ını ya da "Duvar" ı ,"Umut" u bir Ahmet Kaya şarkısı eşliğinde izlemek çekiyor canım...

Pere Lachaise Mezarlığı derler, Paris'in kıyısında, yüksek taş duvarlar ardında, devasa bir kapıdan girilen belki de dünyanın en ünlü mezarlığı... Kimler yok ki o mezarlıkta, Balzac'tan tutun da Yılmaz Güney'e ve Ahmet Kaya'ya kadar...

Pere Lachaise'ye giderken bir tuhaf hislere girip çıkıyor insan. Yılmaz Güney'in öğüt gibi replikleri ve "biz de bilirdik sevgiliye karanfil almasını" diyen şiiri-

ni ezberden okuduğum zamanlar geliyor aklıma. Sahi ne kadar da uzun zaman olmuştu bu şiiri okumayalı, acaba hatırımda mıdır halen? Romanlarımdan birinde de kullanmıştım bu şiiri -Tahta Tabureler' de kullanmıştım-

Biz de bilirdik
Bilirdik el ele tutmayı
Göz göze bakmayı bilirdik
Yürüyüp sahil boyu şiir okumayı
Çiçek almayı
Üzerine bir dipnot sevgi düşmeyi bilirdik
doluydu ellerimiz kalplerimiz dolu
köşe başları siyaset tartışmalarından fırsat düşmezdi
biz de bilirdik yağmurda yürümeyi
ama parkamız taşımazdı incecik yağmuru
sızardı tenimize
rüyalar görmeyi de bilirdik
gecemiz işgal edilmişti karabasanlarca
dünde sallanır günde sallanır
bilirdik hisli şarkıları armağanı birbirimize bir borç
ondan olacak ki
türküler çağırdık geceler boyu
bilirdik şarap rengi denizin kokusunda
ay ışığı yakmayı
lakin yasaktı
bilirdik güneş altında sıhhate haiz olmayı
küf kokulu karanlıklar öğretti gençlikte solmayı
bilirdik tatmayı dünya mutfağında nice eşsiz lezzeti
lakin güneşi yoğurup koyduk aşımıza
biz de bilirdik sevgiliye karanfil almasını

lakin aç idik yedik karanfil parasını...

Son mısraları özlem ve övgüyle tekrar ediyorum, mırıldanarak "Biz de bilirdik sevgiliye karanfil almasını/lakin aç idik yedik karanfil parasını" ...Paris'te sisli-puslu bir ocak sonu, ağzımdan burnumdan dumanlanarak çıkıyor nefesim. Parmak uçlarımı ısıtıyorum sık sık "hohlayarak"...Pere Lachaise'de yoğun bir sessizlik...

Mezarlığın giriş kapısı müthiş!.. Sanki bambaşka bir boyuta geçiş için tasarlanmış, tılsımlı bir şeyler oluyor... Yeşil üniformalı bir erkek görevli geliyor ve düzgün bir İngilizceyle soruyor ne istediğimi;

"Can ı help you?"

Yılmaz Güney'in ve Ahmet Kaya'nın mezarlarını ziyaret etmek istediğimi söylüyorum.

Hiç tereddütsüz ve duraksamadan mezar numaralarını ve bulundukları koridoru tarif ediyor." Belli ki, çok ziyaretçileri oluyor bizimkilerin" diye geçiriyorum aklımdan ya da ne bileyim belki de öyle olmasını arzu ediyorum...

Pere Lachaise ilginç bir yer... Hani sanırız ki; Hıristiyan mezarlıkları çok bakımlı, çok ihtişamlı falan; külliyen yalan. Öyle mezarlar var ki, korku filmi dekoru gibi, terk edilmiş, örümcek ağı bağlanıış, dökülmüş ve yosun bağlamış...

Her ne olursa olsun, mezarlar birer mimari eser olarak tasarlanmış... Heykel önemli bir figür bu ül-

kelerde, sanat olmanın da ötesinde bir şey... Bizdeki algıyla bu ülkelerdeki algı arasında tam bir çağ var ne yazık ki!

Arnavut kaldırımlı taş sokaklar şeklinde tasarlanmış, sağı-solu, altı-üstü mezarlarla dolu yollar. O Arnavut taşlar, ıslak, kaygan ve yosunlu... Şu bir gerçek ki; asla pis değil... Kimi mezarların başında mumlar yakılmış bir zaman önce, geride kalan erimiş mumun içinde yanıp-kararmış fitilin son katresi.

Sonra bir rüzgâr esti geçti. Yukarılardan esip geldi rüzgâr, Ahmet Kaya'nın mezarının olduğunu sandığım yerden. Yanağıma sertçe dokunan rüzgâr, kadim bir Ahmet Kaya şarkısını anımsattı... Doksanlı yılların başı, henüz üniversiteye yeni başlamışım ve Ahmet Kaya da, öyle bir albüm çıkarmış ki; tüm şarkılar benden yana,

Yüreğimi bir kalkan bilip sokaklara çıktım
kahvelerde oturdum çocuklarla konuştum
sıkıldım, dertlendim, sevgilimle buluştum
bu gün de ölmedim anne

kapalıydı kapılar, perdeler örtük
silah sesleri uzakta boğuk boğuk
bir yüzüm ayrılığa, bir yüzüm hayata dönük
bu gün de ölmedim anne

Üstüme bir silah doğruldu sandım
rüzgâr, beline dolandığında bir dalın

korktum, güldüm, kendime kızdım

Bu gün de ölmedim anne
bana böylesi garip duygular
bilmem niye gelir, nereye gider?
Döndüm işte; acı, yüreğimden beynime sızar
bu gün de ölmedim anne.

Hele şu "rüzgâr beline dolandığında bir dalın" mısrası yok mu, vallahi pes yani! Pere Lachaise' de de, öyle oldu işte, rüzgâr beline dolanmıştı bir dalın ve Ahmet Kaya o gün ölüydü ne yazık ki!

İlk mezar Çirkin Kralın!

Dört krom direk üzerine kurulu bir çatı altında yatıyor Yılmaz Güney... Işıl ışıl, pırıl pırıl bir mezar ve taze çiçeklerle bezenmiş... Vallahi de tahmin etmiştim, billahi de tahmin etmiştim bu mezarların ziyaretçisi ve çiçek getireni eksik olmaz diye.

Yılmaz Güney, sanki uzun yıllardır beni bekliyormuş da "nerde kaldın be oğlum?" der gibi karşıladı. O anda var ya; yaptığınız/yapacağınız her şey içgüdüsel, krom kaplı mezarını avuçlarımla okşuyor, tozunu

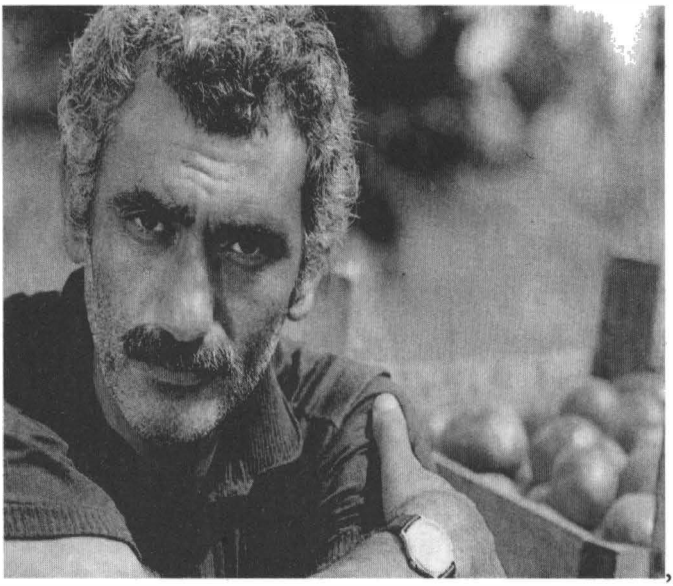
toprağını alıyorum, tamamen şuursuz. Ve Ahmet Kaya'nın dediği gibi "tutuşur dizelerim, dizlerim sonra" durumuna geliyorum "ben geldim abi" deyiveriyorum usulca.

Yahu, bu insanların ne işi var buralarda? Doğdukları yerde gömülmemelerine, bu uzak yerlerde, akşam edemedikleri bu gurbette gömülmelerine sebep nedir ki? Nasıl bir günahtır ki bu insanların ölüleri bile vatanlarına hasret kalmıştır?

Lanet olsun sisteminize!

Yılmaz Güney'in mezarındaki taze çiçeklerden bir tane koparıp almak ve bir ömür boyu hatıra olarak saklamak niyetindeyim, asılıyorum bir çiçeğe ama koparmak ne mümkün, tıpkı Çirkin Kral gibi mezarındaki çiçekler de dirençli, kararlı, çetin... Ama çok da direnmiyor Adanalı, veriyor bir dal çiçeğinden... Saklıyorum halen ve saklayacağım da...

Zor bir hayatım olmuştur hep. O zor hayatı sürerken çaresiz "ne güzeldir bilmediğin birinin derdine üzülmek ve çare aramak. Ben bütün hayatımda hep üzüldüm, hep yandım" diyen Yılmaz Güney gerçeğiyle tanıştığımda, acıların paylaşılarak tükendiğini de öğreniyordum. Acılar paylaşıldıkça tükeniyorsa, sevinçler de paylaşıldıkça çoğalıyor demekti. Ve Yılmaz Güney'den öğreniyordum acıları da, sevinçleri de paylaşmayı. Yılmaz Güney, mutluluktan alacağı olanların da kralıdır benim nezdimde...

Onun hakkında çok şey söylendi/yazıldı/çizildi... Tüm bunların çoğu da kötü sayılacak mahiyetteydi. Neler yakıştırılmadı ki ona. Yılmaz Güney'e bir takım nitelikleri yükleyenler; insanoğluna aklı veren Tanrı, aynı akıldan bana da vermişti ve ben sadece bakış açımı değiştirip Yılmaz Güney için "ülkesini karşılıksız ve çok seven bir sanatçıdan başkası yalandır" diyebiliyorum. Mesele ne biliyor musun? Mesele, sanata sahip çıkmakla, sanatın içine tükürmek arasındaki o kalın ve net çizgidir!

Bakış açımız ne olursa olsun, Yılmaz Güney'in mezarı Türkiye'de olmalıydı, mesela memleketi Adana'da... Çukurova'ya nazır bir Yaşar Kemal romanı tadında sonsuz uykusunda olmalıydı Yılmaz Güney... Ya da denizine nazır rakılar içtiği İstanbul'da, gönlün-

den geçen bir tepesinde olmalıydı. Belki de Karadeniz'de, mesela Ordu'da, Boztepe'de Karadeniz'e nazır yeşilin koynunda olmalıydı. Yılmaz Güney'in mezarı, memleketimde olmalıydı, elimin altında olmalıydı. O büyük sanatçının, düşünce adamının mezarını ziyaret etmek istediğimde pasaporttu, vizeydi ve binlerce kilometre yol, anlamadığım bir dil engel olmalıydı.

Ama olamadı/olmadı işte!

Şimdilik Ahmet Kaya'yı yazıyorum ya, Çirkin Kralı geride bırakıyorum, gözlerimin birini geride bırakarak.

Pere Lachaise'de ki ikinci durak Ahmet Kaya'nın mezarı... Yılmaz Güney'den az yukarıda bembeyaz mermerle kaplı yatıyor Yorgun Demokrat!

Ahmet Kaya "Hoşçakal Sevgili Ülkem" diye karşılıyor ve bu karışlama hiç de şaşırtmıyor! O, ülkesinin, halkının ozanıydı... Yokluğun da, yoksulluğun da, bin bir türlüsünü görmüş, yaşamış bir ozan!

Ahmet Kaya, henüz ülkesinden kovulmadan önce bir röportajında şuna benzer bir şey diyordu "ben, yıllarca, insanların lahmacunu dürüm edip de, koca bir lokma ısırmalarını ve o lokmayı zevkle çiğneyip yutkunmalarını gıptayla izledim. Şimdi biraz param varsa ve halen para kazanabiliyorsam, bir takım ihtiyaçlarımı eskiye nazaran daha rahat karşılayabiliyorsam bunu hak ettiğime inanıyorum". Sahi Ahmet Kaya neden ülkesinden kovulmuştu hatırladınız mı? Bu davette yaptığı konuşmadan dolayıydı de

mi! "Kürtçe bir klip çekeceğim" demişti ve salondaki vatanperver-cengaver sanatçılar(!) çakal-kaşık yağmuruna tutmuş, onuncu yıl marşı eşliğinde "Dışarı! Dışarı!" tezahüratları yapılmıştı. Bu olayın da ayrıntılarına gireceğiz kitabın ilerleyen sayfalarında. O gecede onuncu yıl marşını söyleyen ve söyletenler vatanperver, Ahmet Kaya da vatan haini oluvermişti.

Kürtçe kaset yapmanın halkların kardeşliğine ve barışa hizmet edeceğine yürekten inanıyordu Ahmet Kaya ama birileri işi provoke ederek "bölücülük" safsatasıyla statükoya yaltaklık yapmanın derdindeydi. O geceyi ve ardından yaşananları, Ahmet Kaya'ya yönelik bu linç girişimini anlamak da anlatmak da çok zor ama bu kitabın amacı o zoru aşmak, Ahmet Kaya'nın ve ailesinin yaşadığı o büyük dramı basit ve anlaşılabilir kılmaktır. Gazete kupürleri gelip geçiyor gözlerimin önünden "Ayıp Ettin Gözüm" "Vay Şerefsiz"..."Yuh" sesleri yırtıp geçiyor beynimi. Muhatabı olmadığım bu talihsiz olaydan dolayı garip bir suçluluk bir utanç duyuyorum ve yüreğim "Affet beni gözüm" diyor, çığlık çığlığa.

Ahmet Kaya'nın durumu tam bir "ne İsa'ya yarandı ne de Musa'ya" dır. Sağ görüşlü kesim Ahmet Kaya'yı solcu, hatta komünist olarak görmekte ve ötekileştirmektedir, sol görüşlü kesimse onu işbirlikçi, dönek, burjuva, revizyonist görmekte ötekileştirmektedir. Ahmet Kaya, ne sağcı ne de solcu olamamış politik bir isim olarak onurlu bir yaşam sürmeyi becerebilmiştir.

Tarih buna ayan beyan şahittir!

Eşi Gülten ve kayın biraderi Yusuf Hayaloğlu onun hayatında büyük bir yere sahipti ve bunu da hiç saklamazdı. Yusuf Hayaloğlu'nun şiirlerine beste yapar, biz de çok severdik! Mesela, Hayaloğlu'nun "Ah Ulan Rıza "adlı şiiri vardır ya hani, bana hep Ahmet Kaya ve Hayaloğlu ikilisini çağrıştırır.

Paris'te sisli-puslu bir ocak sonuydu...

Islak Arnavut kaldırımı taşların arasındaki yosunlar sanki bir fırça marifetiyle ve özenle çizilmiş gibiydi. Yosunlara basmamaya dikkat ederekten vardım Ahmet Kaya'ya... Yekpare beyaz mermerden bir mezar. Mezar taşında Ahmet Kaya'nın bir portesi kazılı, o bildiğimiz sakallı haliyle "yurdumdan uzakta yağmurlar içindeyim/ akşam oldu/ sürgün susuyor" diyordu Ahmet Kaya...

Ahmet Kaya'nın mezar taşındaki figürler, ilk bakışta bir karmaşa gibi algılansa da, dikkatle bakıldığında tam da onun memleket hasretine ve " biz bu ülkeyi böldürmeyiz" diye haykırışına uygun olduğu görülmektedir.

Ege'den nazar bocuğu

Orta Anadolu'dan gözyaşı şişesi

Kastamonu yazmalarındaki sonsuzluk sembolü; selvi ağacı

Osmanlı İstanbul'undan lale

Mezopotamya savaşçılarının giysilerindeki güneş

Hitit güneşinden bir parça

Kütahya çinilerinin en klişe figürlerinden karanfil

Ney

Zurna

Erbane

Bağlama

Piyano

Mardin evleri

Galata Kulesi ve Galata evleri

Ve Ahmet Kaya'nın ev sevdiği çiçek; kardelen

İşte, Ahmet Kaya'nın mezarı tüm bu memleket figürleriyle süslüdür.

Kar tanesi uçunca, çığ tükenince

Kardelenler açınca, otlar bitince

Avucumda ateşle, dönerim sana

Toprak uyanınca, bahar gelince

İçi sızlıyor insanın bir kere daha "bu insanların ne işi var bu topraklarda?" diye sorguluyorsunuz defalarca. Yine Ahmet Kaya'ca bir dize gelip geçiyor

"olmasaydı sonumuz böyle" diye. Kara toprağı ülke yapan ve o ülkeyi de vazgeçilmez kılan hiç şüphe yok ki o toprakların altına yatan ölülerdir. Şu saatten sonra ne yapılsa, nasıl yapılsa inan hiç kıymeti yok. Biz yuhlayarak kovarken elin oğlu baş tacı yapıp, en kıymetli mekânlarında yatırıyor sonsuz uykuya. Yılmaz Güney de, Ahmet Kaya da iki metre kare yer bulmadı bu ülkede.

Bu zamanlarda özürler diliyorlar, "ben o an orada yoktum" türünden bir garip açıklamalar yapıyorlar. Yetmiyor bu özürümsüler, bunların hiç biri özür değil, birilerinin kendini savunma replikleridir. Ahmet Kaya'dan özür dilemek ve onu tarifi imkânsız acılara sevk etmenin diyetini ödemek böyle bir şey değil/bu kadar basit değil.

Ahmet Kaya'nın üzerinde de taze çiçekler var, mezar taşına yazılmış içli notlar, isimler ve imzalar..."Kim bırakır bu çiçekleri?" derken kalabalık bir grup geliverdi, ellerinde taze kır çiçekleri. Sisli-puslu bir ocak sonunda bunca kır çiçeğini nereden bulmuşlarsa artık! Konuştuk biraz, Almanya'dan geliyorlarmış, aksanlarından ve kara kaşlarından belli, Ahmet Kaya'nın şarkılar bestelemek istediği dilin mensubu, Kürt bunlar... Vefa, böyle bir şey olsa gerek! Vefa, asla unutmamak ve çiçekleri hiç soldurmamak!

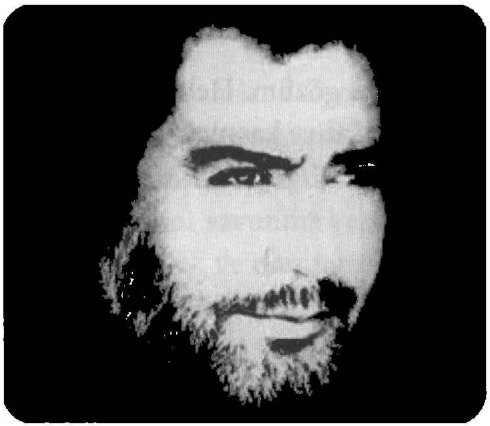
Şayet bir gün olur da Paris'e yolun düşerse, elbette tadını çıkart o muazzam kentin. Eiffel'e çık, Şanzelize'de dolan alış-veriş yap, Concort Meydan'ında fotoğraf çekinmeyi sakın ihmal etme ve Louvre Müze-

si'ni muhakkak gör derim...

Ama daha da önemlisi, yüreğinin sesini dinleyip de, dilinde bir Ahmet Kaya şarkısıyla ve aklın bir Yılmaz Güney filmiyle Pere Lachaise'ye git... Boş ver sağcılığı solculuğu, o mezarlıkta gördüklerin ve hissettiklerin, inan bambaşka olacaktır.

Ahmet Kaya tok ve pürüzsüz sesiyle;

"Hoş geldin gözüm. Hele anlat yahu, ne var ne yok memlekette?" diye karşılayacaktır.

"Beni sağcılar sevmez. Beni, solcular sevmez. Beni İslamcılar sevmez. Peki kardeşim, kim bu, benim albümlerimi alan milyonlarca insan? Kim bu, konserlerime gelen on binler?"

(Ahmet KAYA)

ÖLÜM NE YANA DÜŞER GÖZÜM?

16 Kasım 2000 tarihi sana ne hatırlatır?

Dünya, ne büyük umutlarla ve heyecanla girmişti milenyuma, hatırlar mısın?

2000 yılına girdiğimiz o 31 Aralık gecesi, ne muhteşem kutlamalar yapılmış ve 2000 yılına ne büyük anlamlar yüklenmişti.

Oysa biri vardı, mutsuz, umutsuz, kırgın ve memleket hasretiyle yanıp tutuşan! Memleket arsızı!- Sistematik bir linç politikası kapsamında, ülkesini terk etmek zorunda kalan bir halk ozanı, bir düşünür, bir sanat adamı... Halkların kardeşliğini şiar edinmiş bir devrimci ve yaklaşık on bin kitaba sahip kitaplığıyla bir entelektüel!

Bir acayip adam!

Ahmet Kaya'nın zoraki sürgünü, o büyük acıları ve belki de bilerek ölüme yürüyüşü...

16 Kasım 2000 tarihinde, sabaha karşı, Paris'te bir evin koridorunda, yüz yirmi kiloya yaklaşan ve bir metre yetmiş santimlik boyuyla bir adam, kararmış-morarmış olaraktan yatmaktaydı. Kırarmış sakallarına yıldız düşmüştü, koparmadık!

Ahmet Kaya, belki de hiç sürpriz olmayan bir kalp kriziyle şu dünyadaki son nefesini de alıp-veriyordu o sabah. Eşi Gülten ve kızı Melis, bir kere daha tanık oluyordu bu koca yürekli adamın çaresizliğine ve çekip gitmesine...

Eeeey egemenler!

Eeey zalimler!

Eeey vatanperverler!

Eyyyy kurtlar sofrasında dişine kan dokunanlar!

Ahmet Kaya öldü! Gözünüz aydın, vatan kurtuldu bölünmekten! Mübarek olsun kurbanınız!

Ahmet Kaya'nın babası da, anası da kalp krizinden ölmüştü ve bu anlamda ailenin kalp hikâyesi pek de iyi değildi. Bu durum onda evham yapıyordu elbette, eli nabzında geziyordu ya, gel gör ki; gurbet, ölümü özletiyordu.

"Yaşasın sigara!

Sigarayı da dört pakete çıkardık. Ne olacaksa olsun anasını satayım"

Diyordu, ilk delikanlılığından beri ağzından düşürmediği sigara için.

Yak bir sigara be abi!.. Çek şöyle içine içine, çek ki bayram etsin ciğerlerin. Yoksa, seni nasıl anlatayım başka türlü?

Yahu nasıl olmuştu da iş bu noktaya kadar gel-

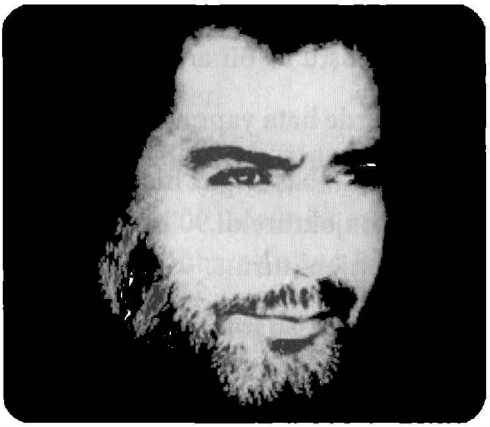
mişti? Ağzından çıkan her şey hemen karşılık bulan, albümleri rekor sayıda satan, konserleri eylem yerine dönen, yaptığı her şey ve attığı her adım kutsama boyutunda beğenilen bu adam, nasıl olmuştu da, bir anda bir sürgünün içinde bulmuştu kendini?

Otuz yılı aşkın yoksulluk, yokluk ve acılarla geçen hayatın ardından, diş ile tırnak ile elde ettiği o haklı şöhret, nasıl olmuştu da bir anda ters yüz olmuştu?

Sahi, sen nerde hata yapmıştın be gözüm?

Aslında, sonun başlangıcı hiç de tesadüf değildi. Olay tamamen konjoktüreldi,90'lı yılların akıllara selamet korkunç konjonktürü...

Tanrılar kurban istiyordu ve bu defa sıra Ahmet Kaya'daydı! Çünkü o, sivri dilli, yürekli ve ne yazık ki doğruları söylüyordu.

"Yani, ben hiç anlaşılmadım. Hiç, doğru anlaşılmadım. Buna rağmen, şansımı inatla zorlamaktan yanayım"

(Ahmet KAYA)

ULAN HEPİNİZ ORADAYDINIZ BE!

Tarih 10 Şubat 1999

Magazin Gazetecileri Derneği (MGD)'nin 1998 yılı için "Yılın Sanatçısı Ödül Töreni" var.

Ah o törende kimler yok ki?

Ahmet Kaya hakkında yazmaya karar vermeden önce onun hakkında yazılanlara, çekilenlere ve söylenenlere uzun uzun baktım, inceledim. Şimdilerde özellikle ailesi o gece orada olanların isimlerini zikretmiyor ve ben, bu asil duruşa icabet ederek o gecede olanların bir tekinin bile ismini burada anmayacağım. Malumunuz "reklamın kötüsü olmaz" ...

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan başbakanken, Ahmet Kaya konusu gündeme geldiğinde, malum geceyle ilgili "ben o ara tuvaletteydim" diye açıklama yapanlara diyordu ki; "ulan hepiniz oradaydınız be!"

Aman ha gözüm!

Hemen araya girmek istiyorum burada, işi bambaşka algı noktalarına götürüp de, siyasi bilmem ne biçimlerine sokma. An itibariyle 10 Şubat 1999 gecesini anlamaya çalışıyoruz, bir ara bu günlerin Türkiye'sine de gelir, diyeceğimiz varsa der; çeker gideriz.

Ben, Ahmet Kaya'da en çok, bende olmayan ve zinhar olamayacak halleri severim aga! Onun, o, feodal, külhanbeyi halleri var ya hani! Hani, o bitirim ağızları ve olur olmaz yerde çat diye sigarasını yakması ve yumurta topuk ayakkabısının topuğunu ezerek giymesi ve kendini zorlamadan, Malatya aksanıyla konuşması ve kasketini kaşlarının üzerine yıkması ...Lafı "lök" diye gediğine koyması, yüreğiyle ağzı arasındaki mesafe neredeyse sıfır halleri ve "gözüm" diyerekten cümleye başlaması ve bitirmesi!..

Ahmet Kaya şöhret olduktan sonra, bir alay zibidi çıkmıştı piyasaya, Ahmet Kaya gibi davranan, onun gibi şarkı söylemeye çalışan, onun gibi giyinen, onun gibi sigara içen falan! Ama hiç birinin sabun köpüğü kadar kıymeti olmadı!

Neden?

Ahmet Kaya asla "gibi" ya da "miş" gibi yaşamadı! Bilmedi öyle yaşamları, sevemedi.

Sakin göllerin kuğusuyduk, salınarak suyun yanağında
Yarılan ekmeğin buğusuyduk
Gözüm yaşarıyor yüreğim kanıyor
Olmasaydı sonumuz böyle

Biri saksımızı çiğneyip gitti, biri duvarları yıktı
Camları kırdı, fırtına gelip aramıza serildi
Biri milyon kere çoğaltıp hüzünleri, her şeyi kötüledi
Bizi yaraladı, biri şarabımızı döktü, soğanımızı çaldı

Biri hiç yoktan vurdu kafeste kuşumuzu,

Ciğerim yanıyor, yüreğim kanıyor

Olmasaydı sonumuz böyle
Gözüm yaşarıyor, yüreğim kanıyor
Olmasaydı sonumuz böyle

Dağlarda çoban ateşiydik, dolanarak mavzer yatağında
Ceylanın pınara inişiydik
Göğsüm daralıyor, yüreğim kanıyor
Olmasaydı sonumuz böyle

Birer yolcuyduk aynı ormanda kaybolmuş
Aynı çıtırtıyla ürperen birer serçe. hep aynı yerde
Karşılaşırdık tesadüf bu, birer tomurcuktuk hayatın kollarında,

Birer çiğ damlasıydık bahar sabahında,

Gül yaprağında,

Dedim ya; hiç yoktan susturuldu şarkımız
Yüreğim kanıyor, yüreğim kanıyor
Bitmeseydi bizim öykümüz böyle

Gözüm yaşarıyor, yüreğim kanıyor
Olmasaydı sonumuz böyle

O, feodal yanlarının yanında, aynı derinlikte en-

telektüel, duyarlı, duygulu, becerikli, muzip ve kentliydi. Muzipliğinden konu açılmışken bir anekdotu da paylaşalım.

Ahmet Kaya'nın bir arkadaşı vardır ve Harika Avcı'yı da çok beğenmektedir. Ahmet Kaya bu hayranlığı öğrenince,

"Yahu gözüm ben tanırım onu. Tanıştırayım sizi" falan der.

Arkadaşı, elbette "hayır" demez.

Bir gün arar ve Harika Avcı'nın evde olduğunu, gelirse tanıştıracağını söyler. Arkadaşı heyecanla gelir ve Ahmet Kaya;

"İşte gözüm, hayran olduğun Akrep Nalan" deyip, Harika Avcı yerine Akrep Nalan'ı takdim eder.

Elbette, bu anekdotta Akrep Nalan'a bir gönderme yok, Akrep Nalan'ı ve onun duruşunu her anlamda "tek" geçerim. Buradaki espri Ahmet Kaya'nın muzipliğine dikkat çekmektir.

Neyse!

Dönelim mevzuya; Ahmet Kaya da, yılın sanatçısı olarak MGD'nin gecesine davetlidir ve SHOW TV geceyi "canlı " olarak vermektedir.

Her şey çok güzeldir. Nezih bir ortam. Şahane yemek takımları, pırıl pırıl çatal ve bıçaklar... Ödül alacak sanatçılar birer birer sahneye çağrılır, ödüller verilir ve ödül alan sanatçılar da, ödüllerini alıp kısa

birer teşekkür konuşması yaparlar. Coşku ve onur tavan yapmaktadır.

Kimler yok ki gecede?

Kimi ararsan, kimi sorarsan orada!

Sıra Ahmet Kaya'dadır. Anons edilir. Masasından kalkar Ahmet Kaya, tüm heybetiyle, tüm güler yüzlülüğüyle, hak ettiği ödülü almak için sahneye gelir, alkışlar arasında.

Ahmet Kaya, uzun yıllardır "en çok satanlar" "en çok dinlenenler" "Top 10" gibi listelerin en başındadır ve "açık ara" da öndedir. Bunun verdiği özgüven ve gururla ödülünü alır ve gecenin büyüsüyle, biraz da ortamın etkisiyle ve tam da yüreğinden gelerek şu konuşmayı yapar;

"Ben, bu ödül için, İnsan Hakları Derneği'ne, Cumartesi Anneleri 'ne, tüm basın emekçilerine ve tüm Türkiye halklarına teşekkür ediyorum. Bir de açıklamam var; şu anda hazırladığım ve önümüzdeki günlerde yayınlayacağım albümde bir Kürtçe şarkı söyleyeceğim ve bu şarkıya bir klip çekeceğim. Aranızda bu klipi yayınlayacak yürekli televizyoncuların olduğunu biliyorum. Yayınlamazlarsa Türkiye halkıyla nasıl hesaplaşacaklarını bilmiyorum"

Konuşma kelimesi kelimesine böyle!

Ve bir anda salon buz keser.

Kürt kökenli sanatçılar dâhil olmak üzere, film karesi adeta donmuştur. Ahmet Kaya "Kürtçe" demiş-

ti. Kürtçe kelimesi, konuşmanın öncesini ve sonrasını yok etmişti. Beden dilini hükümsüz kılmıştı.

İşte buydu!

Tanrıların istediği kurban bulunmuştu!

Bir anda salon karışır. Yuhalamalar, bağırışlar, çağırmalar ve:

"Kürt diye bir şey yok!"

"Atın şu adamı dışarı!" nidaları!

Evet, hepiniz oradaydınız!

Gördünüz, duydunuz!

O, artık bir "bölücü" "vatan haini" ve bir "yavşak" tı!

Belki defalarca duydun, okudun, dinledin ama Ahmet Kaya'nın o sözlerine lütfen bir defa daha bak... O sahneyi gözlerinin önüne getir.

Ahmet Kaya, ödülü elinde, sahnede ve onur konuşması yapıyor. Ortada, Kürtçülük temelli bölücülük propagandası yapacak ne bir kitle var ne de bu türden, propaganda içerikli bir konuşma yapmak için gecenin ruhu buna uygun. Ahmet Kaya, Kürtçe bir klip çekeceğini, kesin kabul görecek ve alkış alacak bir sanatsal faaliyet olduğundan emin bir yüz ifadesi ve beden diliyle ortaya koyuyor. Ne bir öfke, ne bir kin, ne bir kaş karartması ne bir hakaret emaresi, gülümsüyor Ahmet Kaya, masum ve kendinden emin gülümsüyor. Onun o gülümseyişi ve "...Yayınlamazlarsa Türkiye halkıyla

nasıl hesaplaşacaklarını bilmiyorum" şeklindeki son sözleri tehdit olarak alınmış ve bu tehdit karşısında da vatanperver cengâverler canhıraş kendilerini ortaya atmışlardı. Ahmet Kaya'nın bu tavrı ve konuşması, amiyane tabirle, "posta koymak" olarak lanse edilmişti. Ahmet Kaya gibi bir adam "mış gibi" yapmaz, posta koyacaksa koyar ve çeker gider! Ama burada durum bambaşkaydı. Bu tepkiler karşısında Ahmet Kaya da şaşkındı.

O, pırıl pırıl çatallar, kaşıklar v bıçaklar Ahmet Kaya'dan yana fırlatılıyordu, korkakça. Durumu kurtarmak ve bir parça olsun sakinleştirmek amacıyla sunucular programın devamı için anons yapıyor ve şarkılarını söylemek için sıradaki sanatçı çağrılıyordu sahneye.

Şarkısını söyleyen sanatçı şu şekilde manipüle ediyordu şarkının sözlerini;

Bu devirde kimse sultan değil

Hükümdar değil

Padişah değil,

Atatürk'ün yolunda tüm Türkiye

Bu vatan bizim, ellerin değil

Korkunç!

Tek kelimeyle "korkunç" bir provokasyon!

Magazin Gazetecileri Derneği'nin ödül töreninde böylesi bir mesaj kime ve niyeydi?

"Biz " kimdi?

"Eller" kimdi?

Tamamen sürü psikolojisiyle hareket ediliyor gibi görülse de, sistematik bir linç girişiminin son ve en önemli sahnesi oynanıyordu. O an, bu sahnenin oynanmasında etkili olanlar farkında olmadan birer piyon muydu, yoksa olayın "esas oğlanı/kızı" mıydı, onu da tarih sorgulayacaktır/sorgulamaktadır.

Doksanlar, Türkiye için her anlamda "kayıp yıllardır" Türkiye, birçok değerini bu yıllarda işlenen kuralsız linçlerle kaybetti. Bu ülke halen dahi doksanların yaralarıyla sızlamaktadır.

Demokrasi, kardeşlik, barış ve eşitlikten yana olanlar, bu alanda sesleri etkili ve çok çıkanlar, toplumsal hassasiyetler tahrik edilecek şekilde hemen bir yerlerle ilişkilendirilip, itibarsızlaştırılır, ardından da, "katledilecekler listesi" ne alınırdı. Ve ne yazık ki ya sokak ortasında kurşunlanarak ya da bombalanarak katledilirdi. Doksanlar, bu ülke için utanç yıllarıdır. Ve Türkiye bu utançların hiçbiriyle, samimiyetle, yüzleşmiş/hesaplaşmış değildir.

"Kürt" diye başlayan cümlelerin tamamı için şu ursuz bir "yok sayma" ve "ötekileştirme" dönemiydi.

Gerek dünyada, gerekse Türkiye'de, tuhaf ilişkilerin yaşandığı, olayların örgülendiği bir korkunç dönemdi.

Seksenler Türkiye için hemen her alanda tam

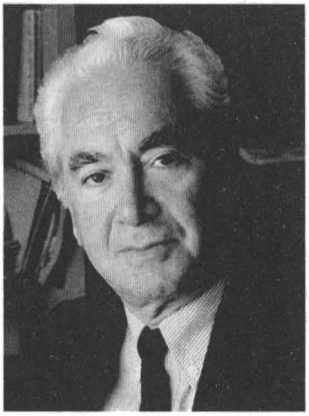
bir "ortada kalmışlık" dönemi olsa da, doksanlar, popüler kültürün hayatı esir aldığı ve değerlerin çok kolay tüketildiği bir dönem olarak anılıyordu.

Seksenlerdeki o hâkim arabesk atmosfer "pop müzik" formatında bir toplumsal algı ortaya çıkartıyordu.

Doksanları daha iyi anlamak adına, o yıllara bir daha bakmak ve hatırlamak lazım diye düşünüyorum. Kısa bir "yakın tarih" turuna çıkmaya ne dersin?

1990

Türkiye'nin makûs talihi tecelli etmeye devam ediyor ve Prof. Dr. Muammer Aksoy öldürülüyordu.

Prof. Dr. Muammer Aksoy, görüşleri ve açıklamalarıyla İslami çevrelerin tepkisini almış ve bu görüşlerinin, açıklamalarının bedelini sokak ortasında 7,65 mm çapında bir silahtan çıkan mermiyle, hayatıyla, ödemiştir.

Muammer Aksoy'un katledilişinde olduğu üzere tüm bir doksanlar boyunca olayların gerçek faili/failleri asla ortaya çıkmayacak/çıkartılamayacak ve asla sorgulanmayacak/sorgulatılmayacaktır.

Türkiye biliyordu ki; Muammer Aksoy ne ilkti ne de son!

Terör, eski günlerdeki gibi yine can almaya başladı

Prof. Muammer Aksoy öldürüldü

Eski CHP milletvekili, Anayasa Profesörü, Türk Hukuk Kurumu Başkanı Muammer Aksoy, dün akşam 19.15'te Bahçelievler'deki evinin girişinde, başından ve göğsünden üç kurşunla vuruldu...

Ölümünden 5 saat önce Emin Çölaşan'la konuşmuştu

Dava adamı Muammer Hoca

OLAY ÜZÜNTÜ UYANDIRDI

Özal: 'Büyük üzüntü duydum'

Akbulut: 'Hainler cezalandırılacak'

Demirel: 'Türkiye için büyük kayıp'

Olaydan hemen sonra

Çetin Emeç öldürüldü.

Çetin Emeç sadece bir gazeteciydi. Bir kalem, bir kâğıt ve çıt çıt ederekten yazan bir daktilodan ibaretti tüm cephanesi. İşte, tüm bu mevcudiyetiydi katline ferman!

Hürriyet Gazetesi yazarlarından gazeteci Çetin Emeç suikastıyla süreç, layıkıyla işliyordu.

Hürriyet

Sabah evinden çıkıp gazeteye gelirken 7 kurşunla vuruldu

Çetin Emeç'i şehit verdik

Otomobiline bindiği sırada kalleşçe bir saldırıya uğrayan yazarımız ve yönetim kurulu üyemiz, olay yerinde hayatını kaybetti...

TERÖRE LÂNET demokrasiye saygı

Katiller, böyle çapraz ateşe aldılar

Demokrasi ve özgürlük savunucusuydu

Gazetedeki işine gitmek üzere evinden çıktığı sırada silahlı saldırı sonucunda şoförüyle birlikte katledilmiştir Emeç.

Turan Dursun öldürüldü.

Özellikle dinin yanlış yorumlandığı ve birileri tarafından çıkar malzemesi haline getirildiği "Allah'la aldatmak" ın kurumsallaştığı ya da kurumsallaştırılmaya çalışıldığı bir dönemde "Din Bu" "Allah" "Kuran" "Kulleteyn" gibi eserleriyle açık hedef haline geliyordu.

İki gün önce de tehdit mektubu almıştı

DÜŞÜNÜR gibi... Dün gün önce tehdit mektubunu aldığını Turan Dursun sandalye üzerinde ölü olarak bulundu. Yanında bir kağıt bulundu. (Fotoğraf: Mustafa BAKACAK)

Gazeteci Dursun öldürüldü

Gazetesi 2000'e Doğru dergisinin sahibine ulaşılan 'Yılan' dergisi yazarlarından Turan Dursun, Kağıthane yolu üzerindeki evinden çıktıktan sonra bir otomobilden açılan ateş sonucu 6 kurşun yarası alarak öldü

Turan Dursun, karanlığa, gericiliğe ve yobazlığa karşı amansız bir savaş ilan etmiş, aydın bir gazeteciydi. Belki o da, bu sonu bilerek yazıyordu.

Turan Dursun, Mevlana'nın "İslam'ı yobazlardan koruyun, aksi takdirde dünyayı İslam'dan koruyun" öğretisini tam anlamıyla içselleştirmiş bir misyon adamıydı.

Bahriye Üçok öldürüldü.

Türkiye
İstanbul'dan kargo ile gönderilen paket elinde patladı
Bahriye Üçok'a bombalı
SUİKAST!
Cumhurbaşkanı Özal: 'Nefretle tel'in ediyorum'

Doç. Dr. Bahriye Üçok, evine gönderilen bombalı paketin infilak etmesi neticesinde feci şekilde can vermişti.

Bahriye Üçok da, düşünceleri ve düşüncelerini ifade etmiş olmasından dolayı katledilmiştir.

Karanlık güçler "en mahrem yerinize girer, gözlerinizin içine baka baka canınızı alırız" diye net mesajlar veriyordu bu türden katliamlarla.

90'ların henüz başındayız ve aradan yıllar geçtikten sonra "Derin Devlet" olgusunun bu ülkede nasıl bir dehşet yarattığını tarih ortaya koyacaktır.

Bu arada adlarını zikredemediğimiz siyasetçiler, sendikacılar, akademisyenler, siyasi parti yöneticileri,

dernek yöneticileri, öğretmen ve öğrenciler yargısız infaz ve faili meçhullerle tüm doksanlar boyu katledilecektir.

1991

Hacettepe Üniversitesi öğrencisi Birtan Altınbaş gözaltında öldürüldü.

Bir de, bu vardı! Gözaltında kaybetme /katletme. "Ağır işkencelerin ardından gencecik insanları canından etme" politikası. Polis her yandaydı ama adalet yine yoktu.

İşkence, doksanlı yıllara damgasını vuran ve resmen ispatlanmış, uluslararası düzeyde belgelendirilmiş bir diğer korkunç gerçeğimizdi. Özellikle siyasi sebeplerle gözaltına alınan insanlar için en sağlam ve koşulsuz sorgu biçimi işkenceydi. O dönemin işkencecileri bu günlerde, emekliliklerinin ya da başka bir köşe başını tutmuş olmanın zevkini sürerken, bir tekinden bile hesap sorulmuş değildir. O dönemim işkencecileri, insanlık tarihinin en büyük suçunu ve günahların en büyüğünü işlerken en küçük bir vicdani rahatsızlık duymamış ve maaş almışlardı devletten. Çoğu şimdilerde emekli olsa gerek ve elleri halen vicdanlarına gitmeden, devletten maaş almaya, bu memleketin suyunu içip ekmeğini yemeye devam ediyorlar.

Sebebi ne olursa olsun, bir insanın başka bir insana işkence etmesi, onun bedeni üzerinde eziyet edici

eylemlerde bulunması insanlık suçudur. Ve Türkiye, tüm bir doksanlar boyunca bu büyük suçu göstere göstere ve resmen işlemiştir.

Yargıtay kararını verdi: Birtan Altunbaş'ın ölümü işkenceden

ANKARA - Yargıdan işkenceye karşı çok önemli bir ceza kararı çıktı. Gözaltına alınan üniversite öğrencisi Birtan Altunbaş'ı işkenceyle öldürdükleri gerekçesiyle 8 yıl 10 ay 20'şer gün hapis cezasına mahkûm edilen biri eski başkomiser dört polis memurunun cezaları Yargıtay'da onaylandı.

Gözaltında işkenceyle öldürmü belgeleyen kanıtla sanıkların cezaları da kesinleşti. Dilan karar düzeltme başvurularından da sonuç alınamaları halinde cezaları kesinleşecek polislerin yakalanıp hapse konulmaları gerekecek ve o dönemki mevzuat uyarınca bir yıl yedişer ay hapis yatacak.

Engellenen dava

Altunbaş davası ancak zorlu bir hukuk mücadeleniyle 1998'de açılabilmişti. Dava bu aşamaya dek zamanaşımına sokulmaya zorlanmıştı. 16 Ocak 1991'de gözaltına alınan Hacettepe Üniversitesi öğrencisi Altunbaş'ı altı gün işkence yaparak öldürmekten sanık polisler tutuksuz yargılandı.

Tanıkları bulunan, raporlarla teşhis edilen polislerin de zaman zaman kısmi itiraflarda bulunduğu davanın ilk yargılamasında Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi, sanıkların suçunu sabit görmüştü. Mahkeme, sanıklar başkomiser İbrahim Dedeoğlu ile polis memurları Sadi Çaylı, Süleyman Sinkil ve Hasan Cavit Orhan'ı dört yıl beş ay 10'ar gün ağır hapse mahkûm etmişti. Yargıtay, bu kararı eksik soruşturma gerekçesiyle bozmuş, yeniden yapılan yargılamada da sanıklara aynı ceza verilmişti. Mahkeme cezayı belirlerken, 'sanıklardan hangisinin ölüme neden olduğunun belirlenemediği gerekçesiyle lehli mechul indirimi' kullanmış, ancak, bu karar da Yargıtay tarafından ve bu kez sanıklar aleyhine bozulmuş, Yargıtay, 'sanıkların, suçu birlikte icra etiklerini' belirterek buna göre ceza istemişti.

Cezalar arttı

Altunbaş'ı işkenceyle öldürmekten yargılanan dört polisle ilgili üçüncü yargılamada karar bu yılın mart ayında çıkmıştı. Mahkeme, bu kez suçun işkenceyle işlenmesi nedeniyle cezayı artırıp 10 yıl sekiz aya çıkarılan ve cezada 'asal fail belirsiz' diyerek indirim yapmadı, ancak ilk yargılamada olduğu gibi, cezalarda 'iyi hal' gerekçesiyle altıda bir oranında indirime gitti ve sanıkların cezaların sonuçta sekiz yıl 10 ay 20'şer gün hapis cezası olarak belirledi. Mahkeme, sanıklardan Naip Kılıç'ın bozatme kararı verirken, sanık Ahmet Baştan öldüğü için davasını düşürdü.

Hem sanıklar hem aile temyiz etti

Karar sanıklar tarafından 'suçu işlemedik beraat verilsin' gerekçesiyle, Altunbaş ailesinin avukatlarınca ise 'cezada indirim yapılmasın, öldürme suçundan ceza verilsin' istemiyle Yargıtay'da temyiz edilmişti. Başsavcılığın tebliğnamesinin ardından incelemeye alınan dosya Yargıtay 1.Ceza Dairesi'nce dün görüşülerek kanıra bağlandı.

Edinilen bilgiye göre, Ceza Dairesi sanıkların daha ağır hapse mahkûm eden mahkeme kararını onayladı. Evet, ölüm işkencedir' kararına onay veren Daire kararı bire karşı dört oyla aldı.

Yargıtay'ın kararının yazımı tamamlayıp dosyayı mahkemesine göndermesiyle infaz süreci başlayacak, polislerin tutuklanıp cezaevine konulması gerekecek. Suç tarihinden sonra yürürlüğe giren 1991 affına göre de hükümlü polisler işkence cezalarının beşte birlik kısmını cezaevinde geçirecek, buna göre bir yıl yedişer ay hapis yatacak.

Eski bakan danışmanı mahkûm

Yargıtay kararıyla cezaları onaylananlar arasında yer alan eski başkomiser İbrahim Dedeoğlu, bir dönem MHP'li Devlet Bakanı Faruk Bal'ın danışmanlığı yapmış, önceki seçimlerde de MHP'den milletvekili aday adayı olmuştu. (Radikal)

Yargıtay, üniversite öğrencisi Birtan Altunbaş'ı gözaltında işkenceyle öldüren biri eski başkomiserdörtt polisin cezalarını onayladı, Sekiz yıl 10'ar ceza alan polisler, bir yıl yedişer ay hapis yatacak

Dönemin ABD Dışişleri Bakanı Powell, Dışişleri Bakanı Gül'e 'İşkenceciler cezalandırılsın' demiş, Altunbaş'ın yakınları bunu da protesto etmişti.

1992

Newroz/Newruz/Nevruz/Nevroz

Artık adına ne diyorsan. Yakın zamana kadar o da yasaktı. Hem de ne yasak! Bu, bildiğinin Kürt bayramıydı. Demirci Kawa, zalim Dehak'ın kafasını uçurup, dağlara çıkar ve özgürlük ateşi yakar. Böylesi mitolojik bir olayı temsil eden ve bu günlerde de

ironik algılanan bir eylem günü. 1992 yılında yapılan kutlamalarda tam 40 kişi ölüyordu.

Ne sebeple olursa olsun kitleler bir araya geldiğinde bir adım ötesi provokasyondu! Bir anda ortam gerginleşiyor ve tüm umutlar, tüm güzellikler, tüm türküler kana bulanıyordu. Artık coşku için değil matem ve acılar için halay çekiliyordu!

1993

Gazeteci Uğur Mumcu, aracına yerleştirilen bombanın infilak etmesiyle feci şekilde öldü.

Cumhuriyet

Uğur Mumcu'ya bombalı suikast

Susturamazlar

Her yazısında teröre karşı çıkan, terörün perde arkasındakileri gün yüzüne çıkartma savaşı veren, terörün tırmanacağına dikkat çeken, İslamî terör örgütlerinin giderek tehlikeli bir konuma geçtiğini söyleyen ve bu gelişmenin yalnızca darbecilerle, emperyalizmin çıkarlarına yarayacağını sürekli yazan Uğur Mumcu, demokrasi düşmanlarının hedefi oldu.

Mumcu için...

Cumhuriyet'in sesi...

Demokrasi şehidi...

Cumhuriyet yoluna devam edecek

Bile Bile Gidiş

Sıra Kimde?

Mumcu için

Bir Kor Düştü Yüreğimize...

Yüreğimizde Patlayan Bomba

Katiller bulunsun, hesap sorulsun

Uğur Mumcu da, diğerleri gibi, sadece yazdı. Ne

yumruk attı ne kurşun sıktı. Onun da affedilmez suçu buydu işte; yazmak.

Uğur Mumcu'nun cenaze töreni tam bir toplumsal infiale dönüşmüş ve yüz binler Ankara'ya akmıştı. Zaman içinde Uğur Mumcu bir sembol olacak ve 24 Ocak tarihi bu ülkenin yüz karası olarak, ağıtlarla ve protestolarla anılır hale gelecektir.

Ve aradan geçen yıllarda, diğerleri gibi Uğur Mumcu'nun da boşluğu dolmuyordu ve ağıtlarla bir kere daha ölümsüzleşiyordu Uğur Mumcu.

Bir pazar sabahıydı

Ankara kar altına

Zemheri ayazıydı

Kan doldu gözlerime

Ucuz can pazarıydı

Kalemin düştü kana

Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in uçağı, halen dahi anlaşılamayan bir sebepten dolayı, düştü ve Eşref Bitlis öldü.

18 azılı terörist kaçtı!
SABAH
Sabotaj değil kaza!
Uçağı Ankara üzerinde düşen Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis şehit oldu
Uçaktan geriye kalan

Eşref Bitlis'in bu düşündürücü ölümü hakkında, bazı çevreler tarafından; "Kürt sorununa ilişkin barışçı çözüm önerileri ve projeleri olduğu için, bir suikast" olduğu iddiası vardır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin 8.Cumhurbaşkanı Turgut Özal öldü. Ölümü halen dahi konuşulmakta olan Özal'ın kabri 2012 yılında açılıp, naaşının kalıntıları üzerinde, öldürüldüğüne dair emareler arandı. İlginç olansa aradan geçen yıllara rağmen Özal'ın naaşının bozulmadan kalabilmiş olmasıydı. Bilim adamları bu durumu "sabunlaşma etkisi " biçiminde açıkladılar.

Doksanların kiri-pası iki binli yıllarda aklanmaya-paklanmaya çalışılıyor.

Gerçek ya da değil ama doksanlarda en geçer akçe; her türden komplo için Kürt sorununu kılıf ya da kalkan olarak kullanmaktı. Birini ya da bir şeyleri yücelteceksen de, yerin dibine sokacaksan da, kullanacağın en güçlü silah Kürt sorunuydu. Bir de, bu Kürt sorunu direkt PKK'yla ilişkilendiriliyordu ki; açıkçası halen dahi bu algı, tamamen, ortadan kalkabilmiş değil.

Ümraniye çöplüğü patladı 39 kişi öldü. Bu ülkede en ucuz şey her zaman; insan canıdır. Bu ülkede en ucuz şeyin insan canı olduğu gerçeği devam ediyor.2014 Türkiye'sinde Manisa'nın Soma ilçesindeki bir madende meydana gelen kazada 301 işçi ve Karaman'ın Ermenek ilçesindeki bir madende meydana gelen başka bir kazada 16 işçi, yerin metrelerce altında can verdi. Yangınlarda, sellerde, kazalarda ve terör eylemlerinde yitip giden canları saymadım henüz!

Cumhuriyet

PARANIZIN DEĞERİNİ KORUMADA DOĞRU BANKADAN DOĞRU KARAR
SEKERBANK

Çöp dağı patladı

Öldüren ihmal Ümraniye Hekimbaşı Çöplüğü'nde biriken metan gazı patlayınca çöp dağı bir mahallenin üzerine çöktü. 25 ev çöp yığının altında kaldı ilk anda 4'ü çocuk 8 ceset çıkarıldı. Ölü sayısının artacağı belirtiliyor.

'Bizi dinlemediler' Çöplüğün kaldırılması için yaptıkları tüm çağrıların sonuçsuz kalmasından yakınan Ümraniye Belediye Başkanı Şinasi Öktem ise 'Burada yaşayanlar öleceklerini biliyordu' dedi.

Facia önceden belliydi

Önceden belliydi

Sivas'ta katliam! 37 kişi, Madımak Otelinin yobazlarca ateşe verilmesi neticesinde, yanarak can verdi. Türkiye bu utanç tablosuna Maraş'la, Çorum'la alışıktı ve tarih bir kere daha utanıyordu!

Ne demeli bilemiyorum. Sivas Katliamı hakkında söylenmiş onca söz varken halen dahi söylenecek çok şey var!

Gün tutuşur canım

Gece tutuşur

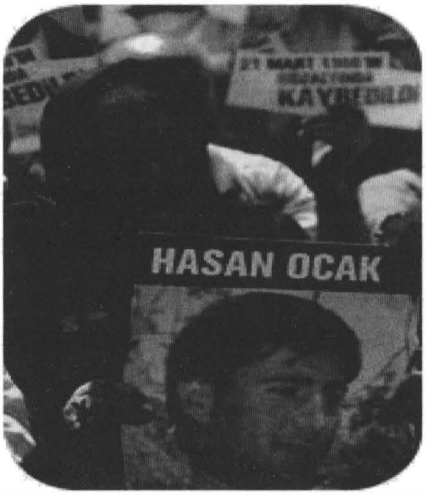
Yangınlarda çıplak canlar tutuşur

Külüm toprak olur, yele karışır

Özgürlüğü yazan kalem tutuşur

1995

Hasan Ocak gözaltında öldürülür. Ahmet Kaya'nın, vatan haini, bölücü, yavşak ilan edildiği o konuşmasında bahsettiği Cumartesi Annelerinden biri de, Hasan Ocak'ın annesiydi.

Bu Cumartesi Anneleri de, çekiştirilip durulan ve çok kolay farklı mecralara çekilebilecek/çekilen bir konudur aslında. Doksanlarda faili meçhul ve yargısız

infaz uygulamalarının bir politika olduğundan bahsetmiştik. Bu anlamda muhalif olanların illegal bir yanı da vardı ve her an herkesin terörist olabilmesi gibi bir algı yönlendirmesi de çok kolaydı. Diyelim ki azılı bir eşkıyadır çocuğu o annenin ve bir şekilde kaybetmiştir o eşkıyayı, o anne. Yargısız infaza kurban gitmiştir, o olmuştur, bu olmuştur. Bir annenin, evladı için yanması, acı çekmesi ve acısını da ifade etmesi bana çok normal geliyor. Diyeceksin ki belki de; o evladı reddetmediği için o da, bu eşkıyalığa ortaktır! Umarım böyle bir şey demiyorsundur. Cumartesi Anneleri, bir siyasi görüşle, fraksiyonla, illegal bir örgütle ya da artık aklına ne geliyorsa, bunların hiç biriyle ilişkilendirilmemelidir. Onlar, yüreklerinde evlat acısıyla, bir araya gelmiş, saçlarına aklar, yüzlerine kırışıklıklar düşmüş, başı yaşmaklı, çoğu basma etekli Anadolu kadını. Ahmet Kaya da, aldığı ödülü için Cumartesi Annelerine teşekkür ederken, işte, olayın sadece bu insani yönünü görmüştü. İşin içinde başka başka meseleler varsa, o meselelerin yeri bu kitap değil. Bu kitap, Ahmet Kaya odaklı "sevgi" temalıdır. Sevginin dili, dini, ırkı, siyasi görüşü ve cinsiyeti yoktur.

Manisa'da 16 lise öğrencisine ağır işkence yapıldı. Bu insanlık suçu tarihe "Manisa Davası" adıyla geçti ve uzun süre de kamuoyunu meşgul etti.

1996

Gazeteci Metin Göktepe gözaltında öldürüldü.

Metin Göktepe, Evrensel adlı solcu bir gazetenin basın kartlı muhabiriydi. Şimdi, gazete yasal, adresi malum, yayın yönetmeni, sahibi, yazı işleri müdür tekmili birden meri kanuna uygun olarak teşekkül etmiş ve bilmem kaç sayı da basım yapmış. Metin Göktepe de, bu gazetenin muhabiri.

Yani, Metin Göktepe her yanıyla yasal ve yukarıdan aşağı meşruydu. Ama onu gözaltında işkenceyle öldürdüler sonra da, duvardan düştü deyip kapattılar üstünü. Şimdi, Metin Göktepe'nin annesi ne yapmalıydı? Teşekkür mü etseydi oğlunu öldürenlere?

Özdemir Sabancı, Haluk Görgün ve sekreter Nilgün Hasefe DHKP-C tarafından öldürüldü. Fail Fehriye Erdal yurt dışına kaçtı. Bu olaydan sonra Sakıp Sabancı'nın acı içindeki o halleri ve "soruyorum nedeeeeen? Nedeeeeeen" diye yakarışları geliyor aklıma. Sabancı cinayetinin diğer iki sanığı, cezaevinde öldürüldüler.

1997

28 Şubat post-modern darbe hayata geçirildi. Sincan'dan tanklar yürütüldü ve ordu, bir kere daha yönetime etki etti. Kabine düştü.

Doksanlı yıllara ait seçtiklerim bu kadar olsa da, bu ülkenin acılarından sayılacak onca olay, tarihteki yerini almış ve kendi gerçekleriyle yüzleşmek için beklemektedir.

Ahmet Kaya, böylesi bir süreçten, bu kör dövüşünden, bu cadı avından nasibini almadan çıkabilmiş olsaydı, işte buna şaşırmak lazımdı.

O, halkının ozanı olması hasebiyle, kendi üslubunca ve usulünce demokrasiye, kardeşliğe ve barışa engel olan ne varsa karşı çıkıyordu. Onun bu karşı çıkışları sağ ve muhafazakar cenahta "Ahmet Kaya solcudur" algısını kurumsallaştırırken, özellikle baş örtüsü yasağı ve Recep Tayyip Erdoğan'ın şiir okumaktan dolayı hapsedilmiş olmasına karşı tavır koyması, sol cenahta "Ahmet Kaya revizyonist, oportünist, dönek" algısının hakim olmasına sebep oluyordu. Oysa, Ahmet Kaya'nın albümleri "en çok satanlar" arasındaydı, şarkıları haftalarca "liste başı" oluyordu ve konserlerinde on binlerce insan hep bir ağızdan Ahmet Kaya şarkıları söylüyordu. İyi de, sağcısı, solcusu, dincisi, etrafındaki herkes bu adamı eleştirirken ve "ötekileştirirken" bunca albümü alan, konserleri doldurulan bu insanlar kimdi? Ahmet Kaya da bunu soruyordu kendisini ötekileştirenlere. Belli ki "öteki" olan Ahmet

Kaya değil de, ötekilerdi.

Ahmet Kaya, her fırsatta "Kürt sorununa" işret ediyor ve bin beş yüz yıldır bir arada yaşayan bu iki halkın ayrıştırılmasının doğru olmadığını, esas olanın bölünmeden bir arada ve kardeşçe yaşamak olduğunu söylüyordu. Şarkılarını dağlara söylüyor ve dağlardan başlayarak "ölüme dur " diyordu, sanatla.

Gel gör ki, statüko başka türlü havalardaydı. Bu ayrım derinleşmeli, bu savaş daha da çetinleşmeli ve daha çok kan akmalıydı. "Olağanüstü Hal" uygulamaları olağan hale gelmeliydi. Daha çok silah satılmalı, daha çok kan akmalı, daha çok çocuk ölmeliydi.

Ahmet Kaya, o geceden önce, amiyane tabirle "ufaktan ufaktan" itibarsızlaştırılmaya başlanmıştı zaten. Ettiği laflar hemen çarpıtılıyor ve akabinde kınamalar, tepkiler gündeme geliyordu.

Örneğin; "Top 10 Listesi" revaçta olduğu magazinsel bir moda dönemidir ve yeni yetme bir pop sanatçısıyla bir programda, sohbet etmektedir. Ahmet Kaya'nın şarkılarının nasıl oluyor da sürekli "Top"(-Türkçe okunuşu "tap") olduğu konuşuluyor ve Ahmet Kaya "sana da yapalım bir pop, sen de ol top" şeklinde bir şaka yapar. Buradaki "top" "Top 10" daki "Tap" ı ifade etmektedir ki; ertesi günü haber şudur; "Ahmet Kaya tüm popçular top dedi!"

Yine, berberlerle ilgili, Tokatlılarla ilgili çarpıtılmış söylemleri de halen hafızalarımızda diri. Aradan yıllar geçince büyük resmi görmek daha da kolay

oluyor. Ahmet Kaya hakkında kasıtlı olarak üretilmiş olan bu söylenti ve yakıştırmalarda ne edep vardı ne de vidan.

Magazin Gazetecileri Derneği'nin ödül gecesinde yaşananlar, Ahmet Kaya'ya yönelik linç girişiminin devamı niteliğindeydi. Belki kırılmanın orada olacağı beklenmiyordu ama durum " kör istedi bir göz Allah verdi iki göz" oluvermişti.

Ahmet Kaya'nın çok para kazandığı, lüks yaşadığı gibi bir sürü şeyin sorgulandığını hatırlıyorum. Bu manada ciddi bir itibarsızlaştırma ve Ahmet Kaya'yı pasifize etme çabası iyice belirginleşiyordu.

Ahmet Kaya ve yanındakiler, yuhalamalarla, çatal bıçak fırlatmalarla salondan çıkartılmış ve salon, bu bölücüden temizlenmişti.

Şimdi tam da onuncu yıl marşını söyleme zamanıydı. Onuncu yıl marşını söyledi salondaki herkes.

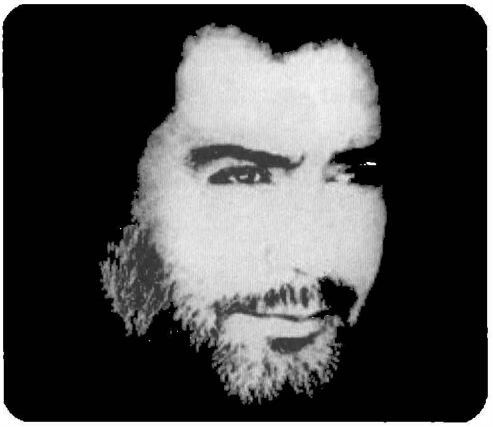
Kimler mi?

Hepiniz oradaydınız!

Ahmet Kaya hakkında ufaktan ufaktan başlatılmış olan bu linç sürecinde ben de üniversite öğrencisiydim. Ahmet Kaya'nın çok para kazandığı, lüks içinde yaşadığı, rakı içtiği, kebap yediği, yozlaştığı gibi bir alay tangırtı dolanıyor orta yerde. Ahmet Kaya bir televizyon programında şuna benzer bir şey söylüyordu ve bu söylemi beni çok etkilemişti.

"Ben yıllarca, insanların bir lahmacunu alıp da,

arasına soğan ekeleyip, liman sıkarak dürüm yapmasını ve o dürümü bir hamlede yemelerini gıptayla izledim gözüm"

"...Bana göre, kardeşlik değerini bu tahammülsüz insanlar çiğniyor ve kültürleri tam da bunlar bölüyordu"

(Ahmet KAYA)

AYIP ETTİN GÖZÜM!

Hapiste 1 saat

PKK'ya yardımdan yargılanan Ahmet Kaya, 5 No'lu DGM tarafından tutuklandı. İtiraz üzerine 4 No'lu DGM, cezaevindeki Kaya'yı serbest bıraktı.

İlyas Salman gözaltına alındı

Cezaevinden cezaevine dolaştı

Ahmet Kaya, için yazılmış olan mizansen ve bu mizansenin ana temasını oluşturan "linç süreci" hiç zaman kaybetmeden başlıyordu.

Ahmet Kaya'nın maruz kaldığı hakaret, onuruna yapılan saldırı yok sayılarak onun "vatan haini" "bölücü" olduğu yönünde, inanılmaz bir mutabakatla, yazılıyor/ söyleniyordu. Vakit tamamdı! Aranan hain bulunmuştu!

Ahmet Kaya'nın yüzüne söylenenler, normal

şartlar altında bir adamın arkasından bile söylenmemeli/söylenememeliydi. Ama hiç acımadılar, akıllarına ne geldiyse, Ahmet Kaya'nın ve ailesinin canını en fazla nasıl ve nereden yakabileceklerse oradan saldırdılar. Isırdılar, param parça ettiler.

Bu arada yargı da boş durmuyordu. Dönemin baş belası, enteresan yetkilerle donatılmış Devlet Güvenlik Mahkemesi, Ahmet Kaya'nın tutuklanmasına karar verir ve Ahmet Kaya derhal tutuklanır.

Suç; halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek! Yani çok garip; suratına karşı küfredilen, yuhalanan, aşağılanan, çatal-kaşık yağmuruna tutulup şiddete uğrayan, belki de bir linçe maruz kalacak olan ve dahi canına kastedilen Ahmet Kaya'ydı ama kin ve nefrete sevk suçundan yargılanan da oydu. Sormak isterim, Ahmet Kaya'nın kişilik haklarına alenen ve kayıtlı-kuyutlu bir saldırı olmuştu, o saldırıyı yapanların hangisi hakkında soruşturma açıldı?

Velev ki Ahmet Kaya bölücülük yaptı, ona saldıranlar, ona küfredenler, yargı mıydı? Bu gücü, bu yargılama ve mahkûm etme yetisini kimden alıyorlardı? Ahmet Kaya, suç da işlemiş olsa bir yurttaştı, devlet bu yurttaşının da haklarını korumak adına, onun canına kastedenlerle ilgili bir işlem yapmış mıydı? Şahsen ben böyle bir şey hatırlamıyorum.

Bu noktada biraz daha beyin jimnastiği yapalım diyorum. Bu günkü şartlarla konuyu bir kere daha ele alalım. Ahmet Kaya, o cümleleri bu gün söylemiş

olsaydı ne olurdu? Kütçe bir şarkı yapacağını ve buna klip çekeceğini falan söylemiş olsaydı!

Kimse umursamazdı!

Ahmet Kaya, o dönem de, öyle çok aykırı ve bu denli bir hassasiyetle önemsenecek şeyler söylememişti. Çünkü o zamanlar da Kürtçe kullanılıyor, şarkılar da türkülerde kullanılması yaygınlık kazanıyordu. Mevcutlara bir tane de Ahmet Kaya'nın eklemesi hiçbir dengeyi sarsmayacaktı.

Dediğim gibi, Tanrılar kurban istiyordu ve Ahmet Kaya da, o kurbandı! Neden Ahmet Kaya? Ona da geleceğiz.

"TRT Şes bı heyr be"

Değil şarkısını yapıp da klipini yayınlamak, devlet eliyle televizyon kanalı kurulan ve açılış konuşmasını bizzat başbakanın yaptığı bir dil; Kürtçe!

Devlet eliyle Kürtçe televizyon açılması ya da bu konuda devletin ortaya koyduğu ve adına "Açılım" denilen süreç, farklı ideolojiler ya da yaklaşımlarca farklı şekillerde algılanabilir/eleştirilebilir. Konumuz bu değil. Konumuz, hiçbir siyasi davaya dayandırılmadan, hiçbir sloganik ifade kullanılmadan, bir sanat adamının, bir büyük ve güzel yürekli adamın "Kürtçe şarkı yapacak ve buna da klip çekeceğim" demesi ardından başına gelenleri bu günden bakınca anlamaya çalışmak! Anlamak şöyle dursun Ahmet Kaya'nın ve ailesinin yaşadıklarını anlatmak daha zor.

Merak ediyorum, Ahmet Kaya'nın yüzüne karşı

"Kürt diye bir şey yooook!"

Diye haykıran o kadın sesi halen hayatta mı?

Hayattaysa şayet, bu cümleyi aynı mantıkla kurup da, aynı tondan bir kere daha haykırabilir mi? Kim bilir, "Kürt diye bir şey yok" diyen o kadın sesi, belki bir yerlerde Kürtçe şarkı-türkü bile söylemiştir! Ne dersin?

keçê biner çerxa cîhan
zor girêdane me re zor
jin çûne pêş pir dixwînin
edi qelem ket çûne şûr

(Tarih, dün olduğu gibi bu gün de her şeyi itinayla kaydetmektedir)

Ahmet Kaya 'nın tutuklanması ardından avukatları hemen bu tutukluluğa itiraz eder. Kaya'nın, daha önceden ayarlanmış ve sözleşmeleri imzalanmış Avrupa Konserleri vardır, bu konserleri yapabilmesi için tutukluluk halinin ortadan kalkması gerektiği gibi yurt dışına çıkış yasağının da kaldırılması gerekmektedir.

Öyle de olur.

Kaldı ki; Ahmet Kaya, memleketini terk edip de, gurbette kahır çekecek adam değildi. O, bahçesindeki topal mangalda pişirdiği etleri, yanında rakıyla, dostlar sofrasında, türkülerle bölüşmenin keyfini ve mutluluğunu hiçbir şeye değişecek bir adam değildi.

Boğaza nazır, şöyle eli ayağı düzgün bir mekânda balık yemenin, rakıdan da yeter miktarda hakkın alıp da, kafayı güzel yapıp, uzun paltosunun yakalarını kaldırıp, bir de sigara yakarak, sokaklarda dolanmanın ve yol kıyısındaki polislerle şakalaşmanın tadını ve önemini çok iyi biliyordu Ahmet Kaya. O da olmadı Kumkapı Meyhanelerine dadanırdı.

Kumkapı meyhanelerine dadandık
Önümüzde altınbaş, altın zincir, fasulye pilakisi
Aramızda görevliler, ekipler, Hızır paşalar
Sabahları açıklarda bulurlardı leşimi
Öyle sıcaktı ki çöpçülerin elleri
Çöpçülerin elleriyle okşardın beni

Yalnızlığım benim süpürge saçlım
Ne kadar kötü kokarsak o kadar iyi

Memleketinde olsundu da, nasıl olursa olsundu. O, yokluğu da, açlığı da, parasızlığı da, parayı da memleketinde, bu topraklarda yaşamıştı. Hapishanelerine düşmüş, meyhanelerine dadanmış, kavgalara girmişti sokaklarında... Ahmet Kaya gibiler için bu memleketten vazgeçmek, sağ kolunun kökünden kesilip atılması gibi bir şeydir.

Köklerinden kopmak, tüm hatıraları ve dostları bırakıp da, gitmek olur muydu hiç? Hem, eşi, kızları, kardeşleri, yeğenleri, o çok sevdiği dostları, şarkılarına ilham veren her şey, köpeği Pako, tüm kahrını çeken ve ona tarifsiz keyifler yaşatan topal mangalı, her şey buradayken Ahmet Kaya gitmeyi, gidip de bir daha dönmemeyi düşünebilir miydi?

Ahmet Kaya, bir an olsun ülkesinden ayrılmayı, gurbette, sürgünde yaşamayı düşünmemişti ya, ülkesinde, onun hakkında korkunç bir linç süreci yürütülüyordu. İnanılmaz manşetler atılıyor, akıllara selamet köşe yazıları yazılıyordu.

Yukarıdaki fotoğraf Ahmet Kaya hakkındaki o korkunç tezgâhın en inanılmaz deliliydi. Ahmet Kaya, Avrupa'ya gitmiş, konserler vermektedir ve bir anda "Ayıp Ettin Gözüm" manşetiyle çıkan habere göre Ahmet Kaya, arka fonda Abdullah Öcalan'ın posteri olan Kürdistan haritası önünde konser veriyordu. İddia bu ya; yıl 1993 ve Ahmet Kaya, tam da bu görüntüler eşliğinde bir konser vermiştir ve o konsere ait bu fotoğraf ne hikmetse şimdi yayınlanmaktadır. Sırf bu bile, tek başına, Ahmet Kaya'ya dair bir "linç süreci" nin resmen başlatılmış olduğunun resmidir. Velev ki bu görüntüler gerçek ve böyle de bir fotoğraf var, 1993 yılından bu yana neyi ve niçin beklediniz?

Böyle bakılınca, harbiden de "ayıp etmiş" gibi ama kazın ayağı hiç de öyle değil. Ahmet Kaya, bu haberin ardından hemen açıklama yapıp, bunun montaj olduğunu, iddia edilen tarihte Avrupa'da bir konser

vermediğini, haliyle tamamen düzmece olduğunu basına bildirse de, bu açıklamayla ilgili tek satır yazılmaz. Ahmet Kaya, mahkemeye sunduğu yazılı savunmasında da, bu olaya geniş yer vermektedir. (Söz konusu o savunmayı da, kitabın ilerleyen bölümlerinde bulacaksın)

Şimdi şöyle düşünebilirsin; doksanlı yıllardan bahsediyoruz, montaj dediğin bu kadar yaygın ve kolay mıydı?

Aklına böyle bir soru gelirse şaşırmam çünkü Ahmet Kaya kendini savunurken "bunlar montaj " dediğinde de, benzer lakırdılar olmuştu. Montaj, o yıllarda da yaygın ve kolaydı. İnsanoğlunun aya ayak bastığı yılların üzerinden otuz küsür yıl geçmişti o yıllarda ve atom bombasının üzerinden elli yıl! İnsan zekası ve becerisi bu türden basit montajları yapabilir durumdaydı!

Ayıp ettin 'gözüm'
YIL: 1993
YER: BERLİN
"Türkiye'nin bölünmesini istemiyorum" diyen Ahmet Kaya'nın, PKK gecesinde Apo'lu Kürdistan haritası önünde konser verdiği ortaya çıktı.
Zafer işaretleri yaptı
Kürtçe şarkı yasak mı?
Örgüte para lazım
Bir TC yaklaşımakta
Bebek katilinin cesminin altında
Fotoğrafın öyküsü
KÜRDİSTAN

Ayıp ettin 'gözüm'

"Türkiye'nin bölünmesini istemiyorum" diyen Ahmet Kaya'nın, PKK gecesinde Apo'lu Kürdistan haritası önünde konser verdiği ortaya çıktı.

Zafer işaretleri yaptı

Magazin gazetecilerinin ödül töreninde söylediği sözlerle büyük tepki toplayan Ahmet Kaya, 1993 yılında Almanya'da Apo'nun resmi önünde verdiği konserde etrafa zafer işaretleri yapıyor.

(Ben burada araya girmek istiyorum sevgili okur, şimdi, resimle, fotoğraf arasındaki farka dikkat çekmek istedim... Resim miydi fotoğraf mıydı?)

Kürtçe şarkı yasak mı?

Sanki Türkiye'de Kürtçe şarkı söylemek yasakmış gibi "Kürtçe şarkı söylemek istiyorum" diyerek

provokasyon yapan Kaya, kasetlerinin en çok Batı bölgelerimizde sattığını bile unutuyor.

Örgüte para lazım

Berlin'deki konserinde PKK'lılara hitap eden Ahmet Kaya, şunları söylüyor: "Orkestrayla gelmedim. Gelseydim bu konser 20-25 bin Mark'a mal olurdu. Dağdaki adamın paraya ihtiyacı var."

Bir TC yaklaşmakta

Konserde söylediği bazı parçaların sözlerini değiştiren Kaya, "Başım Belada" şarkısının bir yerinde şöyle diyor: "Şimdilik hoşça kal yaban çiçeğim. Yasal mermisi ile bir TC yaklaşmakta."

(14.02.1999)

Bu gazete haberinde yer alanların, iddia edilenlerin, hepsinin bir kurmaca olduğu ve bahse konu fotoğrafın da montaj olduğu, aradan geçen yıllarda anlaşılacaktı.

"Gerçeklerin, bir gün, ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardır"

İşte, zehir zemberek bir köşe yazısı... Bu köşe yazılarının kimin yazdığının, bu haberleri kimin yap-

tığının hiçbir kıymeti yok artık.

Fikirsiz adam fikir suçlusu

AHMET Kaya sonunda muradına erdi. Yıllardan beri kendine siyasi bir kimlik bulmaya çalışan **Kaya**'nın artık siyasi bir kimliği var.

Yıllarca kendini demokrat, sol aydın olarak tanıtmaya çalıştı **Kaya.**

Hapishanelerde yattığına dair palavralar üretti. Devrimci bir sembol olmak için yırtındı.

Oysa **Ahmet Kaya**'nın hapishaneyle tek tanışıklığı otomobil kaçakçılığından dolayı olmuştu.

Ne siyasi bir tarafı vardı, ne de bu işlere basacak kafası. Kültürsüz, ne dediğini bilmez, solcu olamayacak kadar cahil, siyasi sembol olamayacak kadar sıradan, basit bir adamdı.

Yıllarca yırtındı böyle bir kimlik edinebilmek için.

Sonunda kolayını bulmuş.

Gitti, PKK gecesinde gerilla merilla diye yırtındı. Ve şimdi DGM'lik bir siyasi kişilik haline gelmeyi başardı.

Ahmet Kaya'ya desen ki, **"Yahu Ahmet PKK ne demek?"**, aval aval bakar.

Sorsan, **"İdeoloji nedir?"** diye, **"Yenir mi?"** yanıtını verir.

Ama şimdi o kendince fikir suçlusu. 16.2.99

Hadi be **Ahmet Kaya.**

Fikir suçlusu olmak için önce fikir sahibi olmak gerekir.

Sen kim, fikir kim?

FATİH ALTAYLI

Dün Nazım için, Yılmaz Güney için, hangi niyet ve algıyla yazıldıysa bu gün de Ahmet Kaya için aynı niyetle yazılıp, aynı algı yaratılmak isteniyordu. O yazılanların altına imza atanların isimleri değişse de, sistem aynıydı işte!

Fikirsiz adam fikir suçlusu

AHMET Kaya sonunda muradına erdi. Yıllardan beri kendine siyasi bir kimlik bulmaya çalışan Ka-

ya'nın artık siyasi bir kimliği var.

Yıllarca kendini demokrat, sol aydın olarak tanıtmaya çalıştı Kaya.

Hapishanelerde yattığına dair palavralar üretti. Devrimci bir sembol olmak için yırtındı.

Oysa Ahmet Kaya'nın hapishaneyle tek tanışıklığı otomobil kaçakçılığından dolayı olmuştu.

Ne siyasi bir tarafı vardı, ne de bu işlere basacak kafası. Kültürsüz, ne dediğini bilmez, solcu olamayacak kadar cahil, siyasi sembol olamayacak kadar sıradan, basit bir adamdı.

Yıllarca yırtındı böyle bir kimlik edinebilmek için.

Sonunda kolayını bulmuş.

Gitti, PKK gecesinde gerilla merilla diye yırtındı. Ve şimdi DGM'lik bir siyasi kişilik haline gelmeyi başardı.

Ahmet Kaya'ya desen ki, "Yahu Ahmet PKK ne demek?", aval aval bakar.

Sorsan, "İdeoloji nedir?" diye, "Yenir mi?" yanıtını verir. Ama şimdi o kendince fikir suçlusu.

Hadi be Ahmet Kaya. Fikir suçlusu olmak için önce fikir sahibi olmak gerekir.

Sen kim, fikir kim?

(16.02.1999)

Şarkıcı değil, bölücü!

Polisler sayesinde dayak yemekten kurtuldu

Ahmet Kaya hakkında, medya eliyle başlatılan bu korkunç linç süreci ne yazık ki, hayatını kaybettiği an'a kadar devam edecekti.

Basın yoluyla kendisine yönelik bu olumsuz algı yönlendirmesi, onu, çok sevdiği halkından uzak tutuyordu. Sokağa çıktığında küfreden insanlarla karşılaşıyor, artık gülümseyerek şakalaşamıyordu polislerle! Bir akşamüzeri, boğaza nazır bir restoranda rakı balık yapıp, çakırkeyif, İstanbul sokaklarında dolanamıyordu. Tehditler alıyordu ve "infaz edilecek isimler listesinde" adı geçiyordu.

Dost bildikleri artık ne arıyor ne soruyordu. Ailesi ve az sayıda arkadaşıyla, hakkında yürütülen linç

sürecini izliyordu, çaresiz.

Üzgündü, kızgındı.

Hakkında bir alay iddia vardı ve o, cevap hakkını hiçbir şekilde kullanamıyordu.

Ahmet Kaya, Gülten Kaya ve kızları Melis, tecrit edilmiş, korkunç bir yalnızlığa terk edilmişlerdi. Oysa bu insanlar böylesi yalnızlıkların, horlanmışlıkların adamı değillerdi. Ahmet Kaya şarkılarının temelinde insan vardı, sevgi vardı, umut vardı oysa.

Yüreğini her defasında acılarla sınamış ve acılardan çifte kavrularak çıkmış bir adamın, bu, yapayalnız yalnızlığa, "Acılara Tutunmak" tı, Ahmet Kaya'ca!

Ahmet Kaya ve ailesi için acılara tutunarak birkaç bin yıl yaşamak zorunda kalacakları bir dönem mi başlıyordu?

Sigarayı artırdı bu dönemde... Sürekli yedi ve çok rakı içti!

"... Peki, bu nasıl bir kardeşlik anlayışı? Benim, bir başka dilden, bir tek şarkı söyleyeceğimi açıklamam, ülkenin ve neredeyse dünyanın gündemiymiş gibi sekiz sütuna manşet yapıldı..."

(Ahmet KAYA)

EZDİRMEM SANA KENDİMİ
KAFAMA SIKAR GİDERİM!

Ahmet Kaya hakkında DGM'de davalar açılıyordu ve toplamda on üç yıl beş ay hapsi isteniyordu.

Çember giderek daralıyordu ama o, ülkesinde kalmak istiyordu. Son zamanlarda stüdyoda yatıp kalkıyor ve sürekli yiyor, rakı ve sigara içiyordu. Canı çok sıkılıyordu ve ne yazık ki, hiçbir şekilde kendini ifade edemiyordu.

Artık sokağa da çıkamaz olmuştu ve bir akşam stüdyoya silahlı saldırı olur. Dışarıdan mermi sıkılır ve o mermi gelir, rafa saplanır. Bu olaydan sonra, ülkesine çok geldiğini ve burada kalırsa kendisinin de o faili meçhullerden biri olacağı kaygısına kapılır!

Ceketini yağmurlara asıp gider Ahmet Kaya!

Şimdi Ahmet Kaya'ca konuşma zamanıydı; ezdirmem sana kendimi, kafama sıkar giderim.

Artık seninle duramam, bu Aksam çıkar giderim.
Hesabım kalsın mahşere, elimi yıkar giderim.

Sen zahmet etme yerinden, gürültü yapmam derinden.
Parmakların üzerinden, su gibi akar giderim.

Artık sürersin bir sefa, ne cismim kaldı ne cefa.
Şikâyet etmem bu defa, dişimi sıkar giderim.

Bozar mı sandın acılar, belaya atlar giderim.
Kursun gibi mavzer gibi, dağ gibi patlar giderim.

Bozar mı sandın acılar, belaya atlar giderim.
Kursun gibi mavzer gibi, dağ gibi patlar giderim...

Kaybetsem bile her şeyi, bu aşkı yırtar giderim.
Sinsice olmaz gidişim, kapıyı çarpar giderim.

Sana yazdığım şarkıyı, sazımdan söker giderim.
Ben ağlayamam bilirsin, yüzümü döker giderim.

Köpeklerimden kuşumdan, yavrumdan cayar giderim.
Senden aldığım ne varsa, yerine Koyar giderim.

Ezdirmem sana kendimi.

Gövdemi yakar giderim.
Beddua etmem üzülme.

Kafama sıkar giderim.

16 Haziran 1999 günü, usulca kalktı ülkesinin koynundan Ahmet Kaya, eminim bir de buse kondurmuştur yanağına ve fısıldamıştır kulağına;

"O kadar güzel uyuyordun ki, uyandırmaya kıyamadım sevgili ülkem"

Hiç istemediği halde, hiç tasdik etmediği halde, ülkesini terk etmek zorunda kalmıştı Ahmet Kaya... Terk etmek değil de, ülkesi terk ettirilmişti! Yeni nesil sürgünün adıydı Ahmet Kaya! Yeni nesil Nazım, yeni nesil Yılmaz ve niceleriydi Ahmet Kaya!

Artık, topal ayaklı mangalının başında ""Gülteninde Melis kokulu sarhoşluklar" olmayacaktı ve adını bilmediği, telaffuz edemediği şaraplar içecekti, rakı yerine. Zaten bu rakı da, dostla, muhabbetle, neşeyle içildiğinde zevk verirdi. Rakı, puştluk zamanlarının değil dostluk zamanlarının içkisiydi!

Paris'e yerleştiği andan itibaren hep ve çok mutsuzdu Ahmet Kaya! Çok ama çok özlüyordu. Her şeyi özlüyordu.

Onun yeri ülkesiydi...

Ülkesiydi ya; şayet ülkesinde kalsaydı Hrant Dink gibi, sokak ortasında, yeni yetme bir oğlan tarafından, arkasından vurulacağı ve pisipisine ölüp gideceği de kesindi hani! Düşünsene yahu; Ahmet Kaya gibi bir değer, ciğeri beş para etmez bir herifin elindeki kaçak bir tabancadan çıkacak on liralık bir mermiyle yok olabilirdi! Bu sona razı olmak ihanet değil miydi? Ahmet Kaya gibi bir değer, böylesi bir ihaneti neden işlesindi?

Ahmet Kaya duyarlılığındaki bir adam, yaşadığı çağlarda işlenen siyasi içerikli cinayetler için "faili meçhul yaftasından" elbette bir anlam çıkartacaktı. Ahmet Kaya, yasal ya da yasa dışı, kahpe bir mermi-

nin gelip de, canına kastetmesine seyirci kalacak fıtratta değildi.

Ahmet Kaya, fıtratının gereğini yaptı! Ezdirmedi kendini ve gitti!

Soytarılık etmeden güldürebilmek ve çalmadan doyurabilmekti Ahmet Kaya'ya kalan ve Ahmet Kaya'dan kalan bakiye. Bu da, ülkesinden ayrılırken kalan hediyesi oluyordu.

Delikanlılık yıllarında sessiz sakin geldiği İstanbul'dan, sakallarına ak, saçlarına yıldız düşmüş olaraktan yine sessiz sakin gidiyordu.

Anadolu gibi bir ülkenin evladı olacaksın, o ülkenin gerçeklerinin ve acılarının türkülerini söyleyeceksin, o acıların insanlarına besteler yapacaksın, çok seveceksin ve karşılığını alacaksın ama zaman gelecek o ülkenin hayati organlarına saplanmış bir kıymık muamelesi görecek ve koparılıp atılacaksın. Vatansız kalacaksın! O toprakların altı da, üstü de, sevdiklerinle doluyken, vatansız kalacaksın!

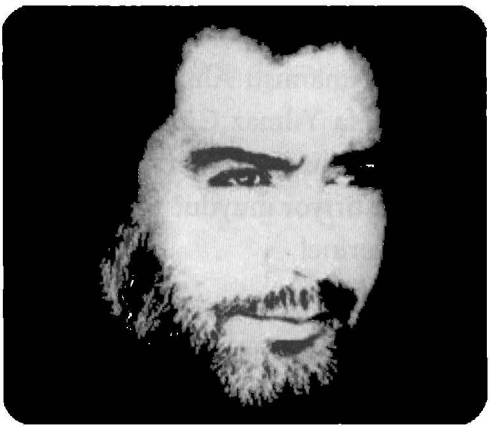
Ahmet Kaya'dan kalan son sözler, onun bilincindeki bir adamın bu sürgünden dolayı ne büyük acılar içinde olduğunun da, tarihe kalan kanıtlarıdır.

Üzmeyin beni

Zaten yalnızım

Vay benim köpek yalnızlığım

Ben, memleket arsızıyım

"Yaz da olsa, kış da olsa fark etmez. Ben, geceleri çok üşüyorum. Sorun kalorifer sorunu değil. Beni üşüten tek şey var: Vatansızlık!"

(Ahmet KAYA)

FERYADIMA KARŞI AKSİ SEDA YOK!

Ahmet Kaya zoraki sürgünü için Paris'i seçmişti. Paris'i kendine daha yakın bulmuştu. Kaldı ki bu tercih hiç de şaşırtmamıştı Ahmet Kaya'yı bilenleritanıyanları. Bir defa Yılmaz Güney Paris'teydi! Pere Lachaise 'de yatıyordu Çirkin Kral. Yılmaz Güney'le kaderlerini benzeştiriyor muydu? Eminim çok düşünmüştür bunun üzerine!

Eşi ve kızı geliyordu sık sık ve sevdiği kebaplar geliyordu dondurulmuş olaraktan. Özlediği, sevdiği yemekleri yiyordu. Yine çok sigara içiyordu, yine alkole veriyordu kendini. Yalnızlık fena koyuyordu Ahmet Kaya'ya.

Yurtdışında kaldığı tüm bu süreler boyunca yaptığı tüm açıklamalar, hakkında yürütülen linç sürecinin bir gereği olarak çarptırılıyordu.

Ahmet Kaya, her defasında kendisini ifade etmek ve açıklamalarının çarpıtıldığını söylemek ispatlamak için açıklamalar yapıyordu ya; yaptığı açıklamaların hiç birinin tek satırı basında yer bulamıyordu.

Ahmet Kaya ne dese, ne yapsa "Kürtçülükle" "Bölücülükle" ilişkilendiriliyor ve akabinde ağır hakaretlerle dolu haberler, köşe yazıları geliyordu.

Yeni bir araba almıştı ve arabasına binemeden Paris'e sürgüne gelmişti. Bir açıklamasında "Birkaç şerefsizin yüzünden arabama binemedim" türünden bir açıklama yapmıştı ve bu açıklama, bak, nasıl çarpıtılmıştı.

Oysa "bölmek" değildi onun hayali de, isteği de, o, bölmeden, ayrıştırmadan, barış ve kardeşlik içinde paylaşmayı istiyordu. Hem de çok istiyordu!

Hürriyet

Vay şerefsiz

Şarkıcı Ahmet Kaya, milyarlar kazanıp ekmeğini yediği Türkiye'ye yine kin kustu. "Arabamı, şerefsizlerin memleketinde bıraktım" diyerek 64 milyona hakaret etti.

ŞEREFSİZ İŞ BAŞINDA

Arabamı şerefsizlerin ülkesinde bıraktım, dediği için hakkında soruşturma açılan Ahmet Kaya, PKK'nın yeni kanalı Medya TV'nin açılışında bir konser verdi. PKK'nın hain saldırıları okunurken, açılışa katılanlar örgüt lehine sloganlar attı.

ALMANYA' da verdiği konserler nedeniyle hakkında bölücülük suçlamasıyla soruşturma başlatılan özgün müzik sanatçısı Ahmet Kaya, PKK'nın yeni televizyon kanalı Medya-TV'nin açılışında konser verdi. PKK, Türkiye'nin başvurusu üzerine ruhsatı veren İngiliz Bağımsız Televizyon Komisyonu (INC) tarafından 22 Mart 1999 tarihinde yayını durdurulan Med TV'nin yerine geçici olarak 29 Mayıs'ta CTV'yi yayına sokmuştu. PKK, 'Üçüncü Kürt TV'si olarak tanıtılan Medya TV'yi de geçen cuma günü aynı uydu ve frekanstan yayına başlattı. Bir günlük test yayınından sonra cumartesi günü Fransa'nın başkenti Paris'teki

bir spor salonunda konser düzenlendi. Salonda, aralarında 'zafer işareti' yapan kadın ve çocukların da bulunduğu kalabalığa, birçok Kürt şarkıcı konser verirken, canlı yayında ayrıca Türkçe, Kürtçe ve Arapça haberlere yer verildi. PKK›nın hain saldırıları ile ilgili haberler okunurken, salondakiler örgüt lehine slogan attı.

KİRLİ OYUNLARI BOZARIM

Geçen ay Almanya'da PKK yanlıları tarafından düzenlenen konserde "Arabamı şerefsizlerin memleketinde bıraktım" dediği için hakkında DGM tarafından soruşturma başlatılan Ahmet Kaya da, Paris'teki bu açılışta konser verirken yaptığı konuşmada şöyle dedi: "Ülkeyi bölmek için değil, birleştirmek için vardık. Bunu anlamakta güçlük çektiler. Benim ülkede yaşayan 64 milyon insana şerefsiz dediğimi söylediler. Ben hiç bir halka, halklara asla şerefsiz lafını kullanmadım. Çünkü ben sadece Kürt kimliğimden dolayı beni linç etmek isteyen namussuzlara, haysiyetsizlere bir kez daha şerefsiz diyorum." Medyanın kendisi üzerinde oyun oynadığını iddia eden Kaya şöyle konuştu: "Bunlar soğuk savaş stratejileri. Onların o kanlı savaşını, kirli stratejilerini, oyununu ben bozarım. Daha önce de bozdum, yine bozarım. Bizim istediğimiz küçük bir şeydi, deryada bir damlaydı. Ulusal kimlikten, kültürel kimlikten bahsettik. Onlar bunu nüfus cüzdanı olarak anladılar. Bu kadar acayip ve tuhaf insanlar. Ne yapayım yani."

PKK kanalının açılışında konser verdi

Bölücülük propagandası yaptığı gerekçesiyle başı sık sık derde giren Ahmet Kaya, Almanya'dan sonra bu kez Fransa'da ortaya çıktı. Almanya'da PKK yanlıları tarafından düzenlenen konserdeki sözleri nedeniyle hakkında soruşturma açılan Kaya, PKK'nın yeni televizyonu Medya TV'nin açılış konserinde görev aldı. Paris'teki bir spor salonunda düzenlenen konsere koruma ordusunun eşliğinde gelen Kaya, yine onların eşliğinde salondan ayrıldı.

(02.08.1999)

PKK destekçisi

Ahmet Kaya'ya hapis cezası

● ŞARKICI Ahmet Kaya'ya, 1993'te Berlin'deki konserinde yaptığı konuşma nedeniyle, 3 yıl 9 ay ağır hapis cezası verildi. Kaya hakkında, "terör örgütüne yardım ve yataklık etmek" suçundan İstanbul 3 No'lu DGM tarafından açılan davada da gıyabi tutuklama kararı çıkarıldı. (AA)

Ahmet Kaya'ya 3 yıl

"Bölücü örgüte yardım ve yataklık" suçundan hakkında dava açılan sanatçı Ahmet Kaya, dün görülen duruşma sonunda 3 yıl 9 ay hapis cezasına çarptırıldı. Sanığı hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkarılan mahkeme heyeti, kararın tüm sanık kapılarına gönderileceğini bildirdi. İstanbul 6 No'lu DGM'de görülen duruşmada, Kaya'nın avukatları Osman Ergin ve Zülfü Avcı'nın yanısıra eşi Gülten Kaya da izleyici olarak hazır bulundu. Mahkeme heyeti, Magazin Gazetecileri Derneği'nin ödül töreni sırasında yaptığı konuşma ve Almanya'nın Berlin şehrinde düzenlediği konserde sözde Kürdistan haritası önünde zafer işareti yaparak PKK lehine slogan atan Ahmet Kaya'yı 3 yıl 9 ay ağır hapis cezasına çarptırdı. Kaya'nın avukatları Osman Ergin ve Zülfü Avcı, hazırladıkları yazılı savunmayı mahkeme heyetine verdiler. Avukatlar, 1993 yılında çekilen bir fotoğrafın 6 sene sonra haber olarak yayınlanmasının ne derece doğru olduğu ve medyanın baskısı üzerine bu davanın açıldığını söyleyerek Kaya'nın beraatini istediler. Duruşma çıkışında konuşan Gülten Kaya, "Eşim Türkiye'den ayrıldığı ilk günden itibaren geri dönmeyi düşünüyordu. Fakat bu şartlar altında can güvenliğinin olmaması nedeniyle geri dönemeyecektir" dedi. Avukatı Osman Ergin ise, cezanın çok fazla olduğunu belirterek dosyayı Yargıtay'a götüreceklerini söyledi.

AHMET KAYA

3 YIL 9 AY HAPİS ALDI

Ahmet Kaya, bölücü örgüte yardımdan iki ayrı davada yargılandı. İlk dava Almanya'daki konuşmasıyla ilgiliydi. 7.5 yıl istendi. Gıyabi tutuklama çıktı. İkinci dava MGD törenindeki konuşmasıydı. 3 yıl 9 ay hapse çarptırıldı.

Kaya'ya 3 yıl 9 ay

Şarkıcı Ahmet Kaya'ya 1993 yılında Berlin'deki bir konserinde yaptığı konuşma nedeniyle, 3 yıl 9 ay ağır hapis cezası verildi. İstanbul 6 No'lu DGM, Kaya'nın bu konuşmasıyla "Ynsadiği terör örgütüne yardım ve yataklık etmek" suçunun sabit görüldüğünü bildirdi. Buna göre Kaya, önce 4.5 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. Kaya'nın bu cezası etki bir oranında indirilerek 3 yıl 9 aya düşürüldü. Kaya, Magazin Gazeteciler Derneği'nin ödül töreninde yaptığı konuşma nedeniyle açılan davadan beraat etti. Yurtdışında bulunan Ahmet Kaya'nın eşi Gülten Kaya, mahkemeden ayrılırken "Bu şartlar altında dönmesi imkansız" dedi.

Hapis cezasına çarptırılan Kaya, şu anda yurtdışında.

Ahmet Kaya, ne söylese çarpıtılıyor ve çarpıtılan bu sözler mahkemelerce delil kabul ediliyor ve yeni bir soruşturma açılıyordu. Hakkında açılan ilk soruşturmadan dolayı da 3 yıl 9 ay hapis cezası almıştı ve durum bu olunca, artık Türkiye'ye dönmesi /dönebilmesi daha da imkânsız bir hal alıyordu. Ülkesinden ayrılıp da, sürgüne gelmesinin en sağlam sebeplerinden biri olan can güvenliğinin kalmamış olmasıydı, şimdi buna bir de özgürlüğünü kaybetme garantisi eklenmişti.

Özgürlüğünü kaybetmek!

Özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren, özgürlüğü ve demokrasiyi her şeyin üzerinde gören bir adamın, bir hiç yüzünden, asılsız kurgular yüzünden, hapsedilmesi korkunç bir şeydi.

Özgürlük acı çekmekle eş anlamlı olsa da, Ahmet Kaya acıyı bal eyleyip de, özgür kalabilmişti. Katlandığı tüm şu acılar, tüm şu özlemler bir avuç gökyüzü içindi. Şimdi, onurunu kurtarma mücadelesi de eklenmişti işin içine ve kendini doğru anlatabilmek, sergilenmekte olan büyük kumpası tarih karşısında yargılatmak için özgür olmalıydı.

Gel gör ki; mücadelesini verirken, anasının da dediği gibi "dilini tepesine çekip de susmayı " kendine yediremiyordu. O, her, zamanı geldiğinde, fırsatını bulduğunda ya da fırsat yarattığında, en yüksek perdeden, inandıklarını ve gerçekleri ifade ediyordu. Susmayı yiğitlik ya da dürüstlük olarak görmüyordu!

Martin Niemöller' in o meşhur sözlerini bir kere daha hatırlamanın tam da zamanı şimdi.

Naziler komünistler için geldiğinde sesimi çıkarmadım; çünkü komünist değildim.

Sosyal demokratları içeri tıktıklarında sesimi çıkarmadım; çünkü sosyal demokrat değildim.

Sonra sendikacılar için geldiler, bir şey söylemedim; çünkü sendikacı değildim.

Benim için geldiklerinde, sesini çıkaracak kimse

kalmamıştı.

Ahmet Kaya, kendisinden önce mağdur olan herkes için, ezilen halklar için her platformda sesini çıkarmıştı ve şimdi birilerinin Ahmet Kaya için ses çıkarması gerekirken, o, tüm bu sessizliğe aldırmadan, kendisi için de ses çıkartıyordu.

Ahmet Kaya'nın başkaldırdığını ve başkaldırısının da farkında olunmasını söyleyeli çok olmuştu.

Cevap veriyorum
Eli böğründe analardan
Mahpuslardan ve acılardan
Çokça bahsediyorum

Çünkü başını kuma
Saklayanlardan tiksindim

Başkaldırıyorum.

Yine söylüyorum
Kırmızı rujlu sokakların
Aşağılık pazarlıkların
Adı anılmayacak benle
Bir çiçeğim halk ormanında fışkırdım

Başkaldırıyorum.

Ben bir bıçak ucuyum
Kavga vermiş halkına

Başkaldırıyorum işte
Varın benim farkıma.

45 ay hapis

Ahmet Kaya, 1995 yılında Berlin'de verdiği bir konserdeki konuşmasından dolayı 4,5 yıl ağır hapisle cezalandırıldı. Ceza 3 yıl, 9 aya indirildi. Kaya, Magazin Gazetecileri Derneği'nin düzenlediği törendeki konuşmasından ise "suç oluşmadığı" gerekçesiyle beraat etti.

PROTEST müzik sanatçısı Ahmet Kaya, 1995 yılında Berlin'deki bir konser programı sırasında yaptığı konuşma nedeniyle, 3 yıl 9 ay ağır hapis cezasına çarptırıldı. İstanbul 6 No'lu DGM'deki duruşmaya bu davadan tutuksuz yargılanan, ancak hakkındaki diğer 2 ayrı dava nedeniyle gıyabi tutuklu olarak aranan Ahmet Kaya gelmedi. Duruşmada, Kaya'nın avukatları Zühtü Avcı ve Osman Ergin hazır bulundu. Eşi Gülten Kaya da duruşmayı izledi. Kararı açıklayan mahkeme heyeti, Kaya'nın 10 Şubat 1999 günü Maslak Princessa Otel'de Magazin Gazetecileri Derneği'nin ödül törenindeki konuşmasında, "Halkı dil, din, ırk ayrımı güzeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmek" suçunun unsurlarının oluşmadığını belirtti. Ahmet Kaya'nın, bu suçu işlediğini sabit görülmediğini bildirdi. Buna göre Kaya, TCK.'nun 169. ve 3713 sayılı TMY'nin 5. maddesi uyarınca önce 4,5 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. Kaya'nın bu cezası TCK'nun ilgili maddesi uyarınca 3 yıl 9 aya indirildi. Kaya'nın, Berlin'deki konuşması nedeniyle 4,5 ile 7,5 yıl, Magazin Gazeteciler Derneği'nin ödül törenindeki konuşmasından dolayı da, 2 ile 6 yıl arasında ağır hapis cezasına çarptırılması istenmiyordu.

BERLİN KONSERİ

Mahkeme, Kaya'nın 1995 yılında Berlin'deki bir konser sırasındaki konuşmasından dolayı ise "Yasadışı terör örgütüne yardım ve yataklık etmek" suçunun sabit görülmediğini bildirdi. Buna göre Kaya, TCK.'nun 169. ve 3713 sayılı TMY'nin 5. maddesi uyarınca önce 4,5 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı. Kaya'nın bu cezası TCK'nun ilgili maddesi uyarınca 3 yıl 9 aya indirildi. Kaya'nın, Berlin'deki konuşması nedeniyle 4,5 ile 7,5 yıl, Magazin Gazeteciler Derneği'nin ödül törenindeki konuşmasından dolayı da, 2 ile 6 yıl arasında ağır hapis cezasına çarptırılması istenmiyordu.

DÖNMESİ İMKANSIZ

Dün sabah İstanbul 3 No'lu DGM'de görülen "Yasadışı terör örgütüne yardım ve yataklık etmek" suçuna ilişkin davada da, Kaya hakkında gıyabi tutuklama kararı verildi. Kaya hakkında, aynı suçtan İstanbul 6 No'lu DGM'de görülen başka bir davada da, gıyabi tutuklama kararı bulunuyor. Eşi Gülten Kaya, DGM'den ayrılırken, eşinin yurtdışına çıktığı günden beri geri dönmek istediğini söyledi. Eşinin bu cesarı hak etmediğini ve temyiz için başvurıda bulunacaklarını bildiren Gülten Kaya, "Bu şartlar altında dönmesi imkansız" dedi.

Leyla KARAKOÇ - Kevser DEVECİOĞLU - Cihnyr SOY / İSTANBUL

Hürriyet

Ahmet Kaya, şarkılarının bizzat onun yaşamından damıtıldığını ve Ahmet Kaya'yı bulmak ve anlamak için onun şarkılarına bakmak gerektiğini kitabın ilerleyen bölümlerinde "Albümlerinden" bahsederken göreceksin. Ahmet Kaya albümlerinin isimleri, şarkıların içerikleri ve etkisi, tam olarak ülke konjonktürüyle ilişkilidir.

Ahmet Kaya kendini anlatmak için çırpınırken, sistematik linç süreci tüm hızıyla devam etmekteydi. Yazılı ve görsel basındaki haberler bir yana, bir de, köşe yazarları çıkmıştı ortaya. Kaya hakkında, toplumda infial yaratacak yazılar kaleme alınıyordu. Bu yazılarla Kaya, iyice itibarsızlaştırılıyor ailesi de bu iti-

barsızlaştırmadan, linç sürecinden nasibini alıyordu.

Tahmin edersin ki; bu kaos dönenimde, bir zamanlar Ahmet Kaya'nın etrafında olup da, dost yüzlü /dost gülücüklü insanlar, artık ne arıyor ne soruyordu.

İstanbul'a dönemiyor, Paris'e yerleşemiyordu.

Fransızca öğrenmek istese de, becermemişti. Vatansız. Emanet bir bavul gibiydi.

İşte, Kaya hakkında çıkan bir başka haber!

PKK MİLİTANI GİBİ!

Münih'te konser veren Ahmet Kaya, Türkiye'ye hakaretler yağdırdı. Türkiye'ye "şerefsizlerin ülkesi" derken bebek katili Abdullah Öcalan'ı kastederek "Arslan gibi tavır koydu" dedi.

Şarkıcı Ahmet Kaya, konser verdiği Münih'te ekmeğini yediği, paralar kazandığı Türkiye'ye yine kin kustu. Şarkıcı, "Arabamı, şerefsizlerin memleketinde bıraktım" diyerek 64 milyonluk ülkeye hakaret etti.

Zafer işaretiyle sahneye çıkan Ahmet Kaya konserde savaş, kavga ve barıştan söz etti. Yaklaşık bin kişinin izlediği konser boyunca PKK yanlısı sloganlar atıldı. Konseri izlemek isteyen Türk gazetecilerin fotoğraf makinelerine el konuldu.

Ahmet Kaya, acı, hüzün, zindan, ölüm ve kavga içerikli türkülerinin arasında yaptığı konuşmalarda şöyle dedi:

"Magazin gazetelerinde boy göstermek, bir Kürt insanının haysiyetini taşımaktan daha önemli değildir. Yeni aldığım arabamı Türkiye'de, şerefsizlerin memleketinde bıraktım. Benim hesabım Türk halkıyla, Türkiye Cumhuriyetiyle değil, benim sorunum kendim gibi ağlayan Kürt ulusuyladır. Şöhreti buldum, iyi para kazandım, vergide 42. oldum. Böyle bir vatan hainliğini çok seviyorum. Kimliğimle Kürt realitesini kabul ettirmek, Kürt Ahmet olarak yaşamımı sürdürmek istiyorum. Bu savaş, bu gözyaşının bitmesi lazım."

RUMLARLA BARIŞTILAR KÜRTLERLE BARIŞAMADILAR

Konserde hem savaş ve kavga hem de barıştan söz eden Ahmet Kaya konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Türk aydınları Rumlarla barış yaptı, bin 500 yıldır birlikte olduğu Kürtlerle barış yapamadı. Bana sünnetsiz pezevenk diye bağırdılar, bunun senin için ne mahzuru var? Anama küfretseler bir şey demem, ama Kürt yoktur diyemez. Burada Türkiye Cumhuriyeti'nin muhbirleri var, gazeteciler var. Hiç bir şeyden korkmuyoruz. Biz ülkeyi bölmüyoruz. İnsanlar çok rahat 'ben Laz'ım, Çerkez'im, Rum'um diyor. Ama biz Kürt'üz diyemiyoruz. Eğer bizi bunun için yargılayacaklarsa, yargılasınlar. Sırtını teslimiyete dönmeden, onurunu ayaklar altına almadan bir savaşa hazır mısınız arkadaşlar. Biz bu ülkeyi böldürtmeyeceğiz. Kim-

liğimizi biz de bir kere şöyle alıp öpelim. Bu yüreğin hesap soracağı saatler yakındır. Bunu kin ve intikam anlamında demiyorum. Yaşama hakkı istedik vermediler, ölme hakkı istiyoruz onu da vermiyorlar. Salozun Mavalı adlı bir tiyatro parçasında bir söz vardır: Ölmek için yaşadık, yaşamak için ölelim biraz da..."

APO ARSLAN GİBİ TAVIR KOYDU

Ahmet Kaya, konuşmasında PKK elebaşı Abdullah Öcalan'a da atıfta bulundu ve şöyle dedi:

"Biz ne insanlar gördük. 3 aydır işkence görmesine rağmen, aslan gibi tavır koydu. Burada gazeteciler var. Bir kere daha söylüyorum. Ben bölünmeyi savunmuyorum, barışı savunuyorum. Korkuyu Olaya Dönüştürün adlı bir kitap yazıyorum. Yakında çıkacak. Korkuyu olaya dönüştürelim arkadaşlar›.

Ahmet Kaya'nın bu sözlerine bir grup 'intikam' sloganıyla eşlik etti.

Polise 'Sana ne ulan' dedim

Yurtdışına çıkış yasağının kaldırılması konusunda mahkemeye başvurduğunu ve mahkemenin yasağı kaldırdığını söyleyen Ahmet Kaya, şöyle konuştu:

"Havaalanına geldim. Pasaportumu verdim. Oradaki memur, 'Allah Allah, sen nasıl çıkarsın?' diye sordu. Pasaportu alıp gitti. Üstlerine sordu. Çıkabilir denmesine rağmen halen pasaportu eline almış vermiyor." Pasaportsuz geçebilir miyim? Dedim" Memur

bana "Ne zaman Türkiye'ye döneceksin?" diye sordu. Ben de "sana ne ulan" dedim.

10, 5 yıl hapsi isteniyor

Almanya'da verdiği bir konser sırasında ve Magazin Gazetecileri Derneği'nin ödül töreninde yaptığı konuşmalardan dolayı hakkında TCK. 169 ve 312. maddeleri gereği 10,5 yıla kadar ağır hapis cezası istenen Ahmet Kaya halen İstanbul 6 No'lu DGM'de yargılanıyor.

İfade için DGM Savcılığı'na geldiğinde çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanan Kaya, cezaevine konduktan birkaç saat sonra bir üst mahkemeye yapılan itiraz üzerine serbest bırakılmıştı.

İlk celseye gelerek ifade veren Kaya, hakkındaki iddiaları reddederek bölücü örgüt PKK ile bağlantısı olmadığını iddia etmişti. Kaya, ifadesinde Kürtçe bilmediği halde Kürtçe bir kaset doldurmak istediğini söyleyerek Kürt ve Türk halkının kardeş olduğunu belirtmişti. Konser programı nedeniyle yurtdışına çıkış yasağının kaldırılmasını isteyen Ahmet Kaya'nın talebini mahkeme heyeti adresinin belli olması nedeniyle kabul etmişti. Daha sonra adı bölücü başı Abdullah Öcalan'ın ifadelerinde geçen Kaya için İstanbul DGM'de ikinci kez soruşturma başlatılmıştı.

Eşi: Ahmet asi bir sanatçı

Sanatçının Münih konserinde yanında olan eşi Gülten Kaya, kaldıkları Novotel'de gazetecilerle yap-

tığı sohbette günah çıkardı. Konserde yaşanan bazı olaylardan sanatçının sorumlu tutulamayacağını belirten Gülten Kaya, "Sanatçının işi sahneye çıkıp türkü söylemek, sanat yapmaktır" dedi.

Bir ailede uslu çocukların yanında asilerin de çıktığını ve Ahmet Kaya'nın asi bir sanatçı olarak kabul edilmesi gerektiğini belirtti.

Ahmet Kaya Almanya'da kalırken eşi ve kızı dün Türkiye'ye döndü.

(20.07.1999)

Bu gazete haberi için de, yorumu yine Ahmet Kaya'ca yapmak lazım.

Nerden baksan tutarsızlık
Nerden baksan ahmakça

Bir densiz...

GÜNÜN YAZISI

Oktay EKŞİ

CİDDİYE alsan değmez. Çünkü hançeresinden çıkan sesin ona para kazandırmasından başka, insan olarak hiçbir "artı"sı olmadığı fizyonomisinden akan bir tip.

Ara sıra ekrana yansıyan görüntüleri, zaten, **türkü söylemeseydi kötü bir bar fedaisi olurdu** dedirtiyor.

Belki de bu gerçeğin farkında olduğu için, **büyüme umudunu** zabıta haberlerinin konusu olmaya bağlamış. Ama akıncı akıllı:

Zemzem kuyusuna karanlık bir gecede işemek var, gazetecilerin bol olduğu bir yerde aynı halt karşılarmak var.

O elbet ikincisini seçmiş:

Magazin Gazetecileri Derneği'nin ödül törenində, yani herkesin keyifle, mutlulukla bir gece yaşamak için geldiği bir ortamda **yiğitlenmiş**. O kadar yiğitlenmiş ki, tutmuş, **"Kürtçe söylediği türkünün klibini yayınlayacak kadar yürekli bir televizyon kanalı aradığından"** dem vurmuş.

Oysa **eğer** hafızasını yoklasaydı **İbrahim Tatlıses**'in bundan 6-7 yıl önce, **Efe Ozal**'ın düğününde **Kürtçe** türkü söylediğini ve bunun televizyonlarda yayınlandığını anımsardı.

Ama maksadı eğer 3984 sayılı yasanın pratikte **"Kürtçe yasağı"**na koyduğu yasağı eleştirmek ise (ki haklıdır), bunun yolu bir ödül töreninin içine yapmak değil, **medeni bir insan** gibi, o konudaki düşüncelerini söylemektir.

Onun dendi belli ki **reklam** yapmak, yıldızı kendinden söz ettirmek ve bir de aklının erip ermediği belli olmayan sorunlar üzerinde ahkâm kesip **kahramanlık** taslamaktır.

Şu dediğine bakın:

"Kürtler'i tanımayanlara kafasından inmeyecek"miş. **"Kürt halkını kabul etmeyenlere, böyle bir halkın varlığını kabul ettirecek"**miş. Kaldı ki kendisi **"Söylediklerinin arkasında da her zaman durur"**muş.

Ağzından çıkan lafların boyundan büyük konulara ilişkin olmasını bir kenara koyun. O gece gelen insanlar siyasi amaçlı bir toplantıya mı katılıyorlardı, yoksa eğlenip hoş vakit geçirmeye mi?

İkincisi için gelitlerini bile bile bu sözleri söylemenin ortadaki insanları tahrik edip olay çıkarmaktan başka bir amacı olabilir mi?

Olmasına bu yaratığın **insan sevgisi**'nden **kardeşlik**'ten dem vurmaya hakkı kalır mı?

Kaldı ki bu yaratığa, **tavşan yüreği** taşırken **aslan** ilyakası yapmanın kendisine zarar verebileceğini birileri söylerse dostluk etmiş olurlar.

Keza dostları varsa ona bir de, **PKK'ya para toplamak** amacıyla yapılan konserlere gidip sonra da **halkların kardeşliği** nutku ile kamuoyunu uyutmanın anlamlı olmadığını anlatmalıdırlar.

Adını anmaya dahi bu sütun için bir zül sayduğumuz bu yaratık **kardeş** ise **kardeşliğini bilmekle** yükümlüdür.

14 Şubat 1999

Bir densiz...

Ciddiye alsan değmez. Çünkü hançeresinden çıkan sesin ona para kazandırmasından başka, insan olarak hiçbir "artı"sı olmadığı fizyonomisinden akan bir tip.

Ara sıra ekrana yansıyan görüntüleri, zaten, türkü söylemeseydi kötü bir bar fedaisi olurdu dedirtiyor.

Belki de bu gerçeğin farkında olduğu için, büyüme umudunu zabıta haberlerine konu teşkil etmeye

bağlamış. Ama aklınca akıllı:

Zemzem kuyusuna karanlık bir gecede işemek var, gazetecilerin bol olduğu bir yerde aynı haltı karıştırmak var.

O elbet ikincisini seçmiş:

Magazin Gazetecileri Derneği'nin ödül töreninde, yani herkesin keyifle, mutlulukla bir gece yaşamak için geldiği bir ortamda yiğitlenmiş. O kadar yiğitlenmiş ki, tutmuş, "Kürtçe söylediği türkünün klipini yayınlayacak kadar yürekli bir televizyon kanalı aradığından" dem vurmuş.

Oysa eğer hafızasını yoklasaydı İbrahim Tatlıses'in bundan 6-7 yıl önce, Efe Özal'ın düğününde Kürtçe türkü söylediğini ve bunun televizyonlarda yayınlandığını anımsardı.

Ama maksadı eğer 3984 sayılı yasanın pratikte "Kürtçe yayına koyduğu yasağı eleştirmek ise, bunun yolu bir ödül töreninin içine yapmak değil, medeni bir insan gibi, o konudaki düşüncelerini söylemektir.

Onun derdi belli ki reklam yapmak, yani kendinden söz ettirmek ve bir de aklının erip ermediği belli olmayan sorunlar üzerinde ahkâm kesip kahramanlık taslamaktır.

Şu dediğine bakın:

"Kürt'leri tanımayanların kafasından inmeyecek"miş.

"Kürt halkını kabul etmeyenlere, böyle bir halkın varlığını kabul ettirecek"miş.

Kaldı ki kendisi "Söylediklerinin arkasında da her zaman durur"muş.

Ağzından çıkan lafların boyundan büyük konulara ilişkin olmasını bir kenara koyun. O gece gelen insanlar siyasi amaçlı bir toplantıya mı katılıyorlardı, yoksa eğlenip hoş vakit geçirmeye mi?

İkincisi için geldiklerini bile bile bu sözleri söylemenin oradaki insanları tahrik edip olay çıkarmaktan başka bir amacı olabilir mi?

Olamazsa bu yaratığın insan sevgisinden kardeşlikten dem vurmaya hakkı kalır mı?

Kaldı ki bu yaratığa, tavşan yüreği taşırken aslan fiyakası yapmanın kendisine zarar verebileceğini birileri söylerse dostluk etmiş olurlar.

Keza dostları varsa ona bir de, PKK'ya para toplamak amacıyla yapılan konserlere gidip sonra da halkların kardeşliği nutku ile kamuoyunu uyutmanın mümkün olmadığını anlatmalıdırlar.

Adını anmayı dahi bu sütun için bir zül saydığımız bu yaratık kardeş ise kardeşliğini bilmekle yükümlüdür.

(14.02.1999)

Cenk Meydanı

Ahmet Kaya adında bir şerefsiz...

Cenk KORAY

Kürtler de böyledir ülkemizde bir tek Kürt kardeşimiz Kürt olduğunu gösterir. Her Kürt olduğunu iddia eden bir haymatlos.

Geçenlerde Almanya'nın Münih Kentinde Apo Kalıntılarının dinleyicisi olarak katıldığı bir konser vermiş. Şarkı söylemekten çok, nutuk atarak alkış toplamış

"Arabamı şerefsizlerin memleketinde bıraktım" diyerek sana ve bana hakaret etmiş. Küstah, rezile bak

Arabanı soksaydın bir yerine de çıkarsaydın yurt dışına. O fikirleri kafana sokacağına arabanı sokmak çok daha yakışırdı sana

Bir kilo salı ile sözde erkek görüntüsü çizen ve sanatçı geçinen Ahmet Kaya isminde bir şerefsiz var.

Zaman zaman PKK bayrakları ve Apo posterleri önünde, kendisi gibi düşünenlerin karşısına çıkıp bir havari edası, bir kahraman tavrı ile konuşmalar yapan, Kürt olduğuna iddia eden bir haymatlos.

Geçenlerde Almanya'nın Münih Kentinde Apo Kalıntılarının dinleyici olarak katıldığı bir konser vermiş. Şarkı söylemekten çok, nutuk atarak alkış toplamış

"Arabamı şerefsizlerin memleketinde bıraktım" diyerek sana ve bana hakaret etmiş. Küstah, rezile bak

Arabanı soksaydın bir yerine de çıkarsaydın yurt dışına. O fikirleri kafana sokacağına arabanı sokmak çok daha yakışırdı sana

İnsanların içinde karısını döven bir sarhoş zibidiye şimdi insan haklarını savunmak ne kadar uygun düşüyor

"İnsanlar çok rahat ben Laz'ım, Çerkez'im Rum'um diyor. Ama biz Kürt'üz diyemiyoruz" buyurmuşlar

Ülkemizde Yaşayan Laz'lar, Çerkez'ler ve Rum'lar çok rahat bir şekilde hangi ırka mensup olduklarını elbette söyleyebilir çünkü onlar da Türk'ler kadar Abaza'lar kadar Gürcü'ler kadar bu ülkeyi severler ve bu topraklar için canlarını verirler. Nitekim vermişlerdir de.

Kürt'ler de böyledir ülkemizde bre teres. Her Kürt kardeşimiz Kürt olduğunu göğsünü gere gere söyler... Böyle söyleyenler içinde Cumhurbaşkanımız, Meclis Başkanımız bile olmuştur. Bir Tek Allah'ın kulu da çıkıp "Vay bu adam Kürt, bu göreve nasıl gelir? Diye itiraz etmemiştir. Çünkü Her Kürt'ün Bir Türk kadar, Çerkez'in bir Laz kadar, bu ülkede hakkı vardır

Sen Ahmet Efendi Kürt'üm diyememekten değil PKK'lıyım diyememekten şikâyetin devam edecek. Türkiye toprakları içinde PKK'lıyım diyemeyeceksin ancak yurt dışında havlama hakkına sahipsin. Sen oradan havlarsın biz burada hoşt deriz.

"Vergi vermede 42. oldum" diyerek fiyaka yapmışsın... Aman da maşallah!

Ben sadece televizyon programı yaparak ve buradan aldığım paraya makbuz keserek 4. oldum. Sen çıkardığın her kaseti sözde entelektüel dangalaklar sayesinde yüzbinlerce sattın. Konserlerden eşek yüküyle para götürdün. Eğer haysiyetli ve namuslu bir insan olsa idin ilk 10'a girmen gerekirdi.

"Biz ne insanlar gördük. 3 aydır işkence görmesine rağmen aslan gibi tavır koydu" diyerek Apo'ya methiyeler düzmüşsün

Yakalandığı anda ilk söz olarak "benim annem Türk'tür ben Türk'leri çok severim" gibi sözler geveleyen aslanın, daha mahkeme başlarken ve kimse kendisine sormamışken işkence görmediğini anlatmadı mı? Aynı sözleri Avrupalı dostlarınıza söylemedi mi ? O cam kafesteki aslanın büyüleyici sözleri ve hadım edilmiş kedi gibi bakan gözleri ne çabuk aklından çıkıverdi tosunum?

"Havaalanına geldim. Pasaportumu verdim. Oradaki memur Allah Allah sen nasıl çıkarsın ?" diye sordu. Pasaportu alıp gitti. Üstlerine sordu. "Çıkabilir " denmesine rağmen halen pasaportu eline almış vermiyor. Pasaportsuz geçebilir miyim? Dedim... Memur bana "ne zaman Türkiye'ye döneceksin? " diye sordu... Ben de "sana ne ulan dedim" gibi kahramanlık masalı anlatmışsın.

Ulan, ulan oğlu, bir kere nizami bir şekilde yurt dışına çıkısına kıl olan o memura sen "sana ne ulan?" diyeceksin de, o da "Buyurun gidin Ahmet Bey" diye-

cek öyle mi ?

Her şerefli Türk Polisi o lafı kendisine ettiğinde, pasaportunun sayfalarını teker teker sana yedirirdi... Palavrayı bırak.

Sahi ulan, ne zaman Türkiye'ye döneceksin?

(22.07.1999)

Ahmet Kaya demiş ki: "Otomobilimi şerefsizlerin ülkesinde bırakıp geldim."

Para için PKK'lılara konser verince onlara yaranmak için böyle diyecek tabii.

Yarın parasını verin, oğlunuzun sünnetinde söylesin, oğlunuzun erkekliğini över.

Öyle haysiyetsizdir.

Ben şerefsizlerin ülkesinde bıraktığı otomobil meselesine takıldım.

Benim bildiğim bu Ahmet Kaya Türkiye'ye kaçak otomobil sokmaktan ve kullanmaktan yargılanmıştı bir zamanlar.

O dönem kullandığı otomobile de el koyulmuştu.

Otomobil kaçakçılığından yargılanan adamın kastettiği otomobil acaba devlet tarafından el konulan bu kaçak sokulmuş otomobil mi?

Bu otomobil kaçakçısını fazla da önemsemeyin aslında.

Yalancı haysiyetsizin biridir.

Avantayı nereden buluyorsa ona göre bağırır.

Bugün PKK'nın para dağıttığını görünce PKK'lı, yarın travestiler dağıtsın onlardan.

Siz paradan haber verin Ahmet'e.

Mağdur olsalar ne olur?

(20.07.1999)

Paylaştığım bu köşe yazılarının tamamını internette bulabilirsin. Yani, benim ürettiğim ya da birilerinin ürettiği, montaj vb. bir şey değildir. Hepsi gerçektir. Hepsi, aynen ve ayan beyan kaldı tarihe. Hepsi de Ahmet Kaya'nın o büyük acıları kadar gerçektir.

Şimdi gelelim bu köşe yazılarının ortak yanına. Hepsinde seviye yerlerde. Küfür, hakaret, argo, lüzumsuz diklenmeler, maço meydan okumalar ne ararsan var! Buna karşılık Ahmet Kaya da, açıklamalar yapmış, her satırını, her cümlesini, her kelimesi ölçe-biçe, tarta tarta yapmış bu açıklamaları.

Çünkü o, Ahmet Kaya'ydı. Onun ağzından ve elinden çıkan her söz, her kelime, tarihe kalacaktı. Ahmet Kaya'dan bu zamana kadar "kötü" bir şey ne görmüş ne de duymuştu halkı ve gelecek nesillere de aynen böyle kalmalıydı Ahmet Kaya adı. Ahmet Kaya, bu kadar ölçülü ve tartarak kendini savunmamış olsaydı, bu yangına o da, barut ekeleseydi, bu gün bu kitabın yazılmasına gerek olmayacaktı. Ahmet Kaya, yaşadığı şu hayatın kitabının yazılmasını istiyordu ve

bu kitaba konu olabilecek nitelikte bir duruş sergiliyordu.

Nasıl ki bu gün bizler, Ahmet Kaya'yı felsefeyle anlayıp tarihle yargılıyorsak, onun hakkında yazılmış olan ve neye hizmet ettiği kesinlikle anlaşılmayan şu köşe yazılarını da, aynı mantıkla değerlendiriyoruz.

Ahmet Kaya'yı yalnız bıraktınız!

Yapayalnızlığa terk ettiniz!

Ama artık "vakit tamam!" Ahmet Kaya yalnız değildir!

"Bu gün, ölen askerlerimize, polislerimize ve dağdakilere çok üzülüyorum. Bu kötü bir şey mi?..

Benim için ölen insan, sadece insandır. İnsan dediğin ölüye sevinir mi?"

(Ahmet KAYA)

SUÇU SAZ ÇALMAKMIŞ, ÖĞRENDİĞİM KADAR

Ahmet Kaya, sürekli itibarsızlaştırılıyor, hakkında sürekli bir takım iddialarda bulunuyor ama o, bir türlü kendisini savunamıyor, ifade edemiyordu. Buna, Ahmet Kaya'nın kendini savunmasına ve ifade etmesine, asla fırsat verilmiyordu.

Ahmet Kaya'nın, kendini savunması süreci uzadıkça, yürütülmekte olan linç de başarıyla ulaşıyordu. Ahmet Kaya hakkında birçok insanın kafasında ciddi sorular yaratılmış ve resmen bir algı yönlendirmesi gerçekleştiriliyordu.

En acı olanlardan biri de, Ahmet Kaya'nın dünya görüşüne sahip olan "solcuların" ona koydukları tavır ve tanım olsa gerek! Ahmet Kaya, artık solcudan da sayılmıyordu/sayılmamalıydı(!). O, rakı içip, kebap yiyen, kliplerinde ve şarkılarında sol jargonu kullanarak sol değerleri paraya çeviren, bu parayla da lüks bir hayat süren, bir serseri, bir şerefsizdi(!). Böylesi bir adama, solculuk adına sahip çıkılması da gereksizdi(!). Solculuk-devrimcilik; Ahmet Kaya gibileri, bu değerleri yozlaştıranları, tasfiye etmeyi gerektirir(!). Ahmet Kaya, artık solun mirasından nemalanmaktan men edilmeliydi(!).

Bakma sen, şimdilerde yere göğe sığdıramayan-

lara. Çıkıp da, özürler dileyenlere. Ahmet Kaya'ya karşı yapılan bu büyük haksızlıktan ve acımazlıktan dolayı gerçekten pişman olunduysa ve samimiyetle özür dilenecekse bunu yöntemi;

"O gece o salondaydım ama o an orada değildim"

"Ben ağzımı bile açmadım"

"Ben çatal-bıçak atmadım"

"Çok gençtim, cahillik etmişim"

Değildir.

Bu, özürden ziyade, kendini aklamaya ve bu büyük haksızlıkta, haksız tarafta yer alınmış olunmasının dayanılmaz suçluluğudur.

Ahmet Kaya artık yok!

Onu, taammüden öldürdünüz! Yalnızlığa ve sürgüne mahkûm edilen Ahmet Kaya, hayatının son anına kadar kendini savunmaya çalıştı.

O, halkının nazarında, mazbatasını halkından almış bir milletvekili olarak görüyordu kendini ve vekâlet ettiği halkıyla arasına kalın ve yüksek duvarlar örülüyordu. Ahmet Kaya, her an kahroluyordu.

Üşüyordu sürgünde. Hem de çok üşüyordu. Özellikle de geceleri. Kim bilir kaç bin defa battaniyesine sarılıp da, duvara sırtını dayayıp, sigara içerek şarkılarını söylemişti, ülkesinden yana, ülkesinin dilleri ve ezgileriyle.

Türkiye'de medya üzerinden linç politikası yürütülürken o da, basın açıklamaları, toplantıları yapıyor, uzun uzun kendini anlatıyor ve yürütülmekte olan bu pis tezgâhı bozmaya çalışıyordu.

28 Temmuz 1999 tarihinde Paris'te buna benzer bir basın toplantısı daha yapıyor ve o toplantıda şu metni okuyup, basın mensuplarına dağıtılıyordu.

Merhaba

Bizim geleneksel üslubumuzla hepiniz hoş geldiniz!

Son aylarda ülkemde basının aralıklı olarak gündeminde olmam ve yaşadığım olaylar dizisi, nedenleriyle, birlikte sizlerle kısaca paylaşma isteği duydum.

Aylardır benimle ilgili yapılan bütün haberlerde (haberin öznesi olmama rağmen) belgesiz ve tanıksız ve yanlı yorumlarla hakkımda yığınla gerçek dışı haber üretildi.

Özellikle suskun kaldım, çünkü süre giden bir mahkemem vardı ve gerek hukuka olan saygım gerekse mahkemeyi etkilememek adına sabırla beklemenin daha doğru olacağını düşündüm.

Bundan kısa bir süre önce bir Avrupa ülkesinde gerçekleşen konserimin ardından üretilen haberler nedeniyle suskunluğumu bozdum ve ülkemde medyayı temsil eden herkese yazılı bir açıklama gönderdim. O açıklama kısaca beni ve düşüncelerimi içeriyordu. Sonuç; hiç kimse buna yer verme gereği duymadı.

Avrupa'nın çeşitli yerlerinde devam eden konserlerimden dolayı bir kez daha ve bizzat sizlerin karşısına çıkarak, yapılan haberlerin doğrudan tarafı olmamın da gerektirdiği hak ve sorumluluklarla sizlere bir açıklama yapma ihtiyacı duyuyorum. Bunu yaparken hukuk yasaları tarafından yargılanmadan ve suç ve ceza kavramlarını en sağlıklı ve çağa en yakışan biçimde irdelemeden infaz gerçekleştirmeye çalışanların yarattığı bu büyük haksızlığı iliklerimde hissettiğimi söylemek zorundayım.

Ben profesyonel bir sanatçıyım. Şarkı sözleri yazan, bestelerini yapan ve yorumlayan ve milyonlarca satan bir sanatçıyım. Ve ülkem bana alışkın olmasa da muhalif bir sanatçıyım. Toplumcuyum. Beni rahatsız eden her şeyi müziğimle eleştiriyor müziğimle protesto ediyorum. Benim silahım bu. Duygu üreten herkes gibi benim gözümden de yaş akıtan hiçbir şey karşısında suskun kalamıyorum.

Dünya sanat tarihinde olduğu gibi, benim ülkemin sanat tarihinde de toplumcu duruşlarını üretimlerine yansıtan bazı sanatçılar var ve onlarda kendi dönemlerinde benimle aynı kaderi paylaşmışlar. Bütün bir yüzyılı kapsayan bu kaderle, içine gireceğimiz yüzyılda da karşı karşıya kalmak bütün insanlık adına üzücü. Bir köşeye yazarımızın dediği gibi, bende düşüncelerin özgürce uçtuğu bu dünyayı şiddetle özlüyor ve bütün insanlık gibi bunu hak ettiğimi düşünüyorum.

Üzülerek söylemeliyim ki, beni ısrarla yanlış

anlama tavrı içerisinde olan birçok gazete ve televizyon habercisi şu anda sağlıksız bir toplumsal psikoloji ile benim en demokratik hakkımı, savunma hakkımı elimden alma cabası içerisinde, eminim ki şu anda hepinizin aklına aynı soru takıldı; Neden?

Şubat 1999 tarihinde beni de ödüllendiren bir kuruluşun düzenlediği toplantıda Kürt asıllı olduğumu, yeni albüm çalışmamda Kürtçe bir şarkı söylemek istediğimi, bu şarkıya bir klip çekeceğimi ve bunu yayınlayacak televizyon kanallarının varlığına da inandığımı söyledim.

Sadece bu açıklamamdan dolayı beni ülkemi bölmekle, vatan haini olmakla suçlayan birkaç insanın hakaret dolu incitici ve ayrımcı sözlerine karşılık bu ülkeden Kürtlerin de yaşadığı gerçeğini kabul etmelerini, etmeyenlerin tepesinden inmeyeceğimi söyleyerek oradan ayrıldım. Bu olaya gazete ve televizyonlarda günlerce ve 'bölücü', 'vatan haini', 'fikirsiz fikir suçlusu', 'defol' gibi başlıklarla yer verilmesi sonucunda hakkımda bir dava açıldı ve yurt dışına çıkışım yargılandığım mahkeme tarafından yasaklandı.

Oysa benim aylar önce mukavelesini imzaladığım ve yapmak zorunda olduğum bir turne çalışmam vardı. Devam eden duruşmalarımda avukatlarım bu yasağın kaldırılmasını talep etti. Mahkeme bu talebi haklı buldu ve ben konserimi gerçekleştirmek amacı ile yurtdışına çıktım. Bu konserlerin gerçekleştirilmesi sürecinde dinleyicilerimizle (ki çoğunluğunu kendi ülkemin insanları oluşturuyor) şarkı aralarında so-

luklamak amacıyla yaptığım küçük sohbetler benim yokluğumda tamamen gerçek dışı, tehlikeli ve amaçlı yorumlarla ülkemin gazete ve televizyonlarında hiçbir belge ya da kanıta dayandırılmadan ve ne yazık ki pervasızca yer aldı.

Hiç kimse bunun yaratacağı sonuçları düşünmek, değerlendirmek ve ondan sonra haber yapmak gibi bir sağduyu örneği göstermeden Ahmet Kaya'yı suçladı ve karar verdi; O 'bir bölücü', 'vatan haini', 'bir şerefsiz', 'bir küstah', 'bir terörist', 'bir hergele', 'bir akıllanmaz-utanmaz', 'kin ve küfür kusan', 'herkes tarafından satın alınabilecek' ve 'Abdullah Öcalan gibi yargılanması gereken bir adam!' Bu adamı annesi, eşi, kızları milyonlarca hayranı ve bütün bir Türkiye hakkı önünde böyle nitelendiren gazete ve televizyonlar bunu neye dayandırıyorlardı?

Birer örneğini yazılı olarak sizlere vereceğim bu açıklamamın ekinde göreceğiniz bazı gazete kupürlerini dikkatle okumanızı istiyorum. Sözünü ettiğim ödül gecesine değinerek, "Kendime bir araba almıştım. 42 yıldır bu ülkede yaşadığım ve ürettiğim halde, bir açıklamamdan dolayı o ödül töreninde beni bir gecede vatan haini ve bölücü olarak nitelendiren birkaç şerefsizin yüzünden o arabayı kullanamadım bile" biçimindeki sözlerimi , "Ülkesindeki 64 milyon şerefsiz dedi" başlığı veren gazete bunu hiçbir kanıta ya da belgeye dayandırmadan, sonuçlarını hesap etmeden ve büyük bir sorumsuzlukla sekiz sütuna manşet yazma sorumsuzluğu gösterirken, ben aynı gazete ve aynı

sütunlarda yer alan "Ben bölünmeyi savunmuyorum ama Kürt realitesini kabul etmek lazım. Bu gözyaşının bu acının bitmesi lazım. Biz bu ülkeyi böldürtmeyeceğiz" biçimindeki cümlelerimin gazete başlığına taşınmasını isterdim.

Benim bu anlamdaki barış yanlısı ve birleştirici tutumumun öne çıkarılmaması, aksine, bana ait olmayan sözlerle ve tamamen ön yargıyla yorumlanarak atılan başlıklarla neyin amaçlandığını yakın gelecekte benim içine düşürüleceğim durumu takip eden herkes görecektir. Dileğim ,bu, yanlı, amaçlı, kıyıcı, ayrıştırıcı tutumdan hukukun yara almadan çıkmasıdır.

Ülkemin bir bölgesinde yıllardır süren ve bütün bir halkın yara aldığı bir sürecin değerlendirilmesini yaparak ve bu sürecin yarattığı sonuçlardan dolayı özür dileyen Abdullah Öcalan'ın bu tavrının dikkate alınması gerektiğini söylemem, gazete ve televizyon haberinde "Ahmet Kaya bölücü başını övdü" sözleriyle verilirse, ben bunun altından çok ciddi bir takım amaçlar olduğunu ve en yalın haliyle, bu amacın benim kolumu kanadımı tamamen kırmak olduğunu düşünürüm.

Dünyanın birçok ulusundan insanın yaşadığı bir ülkede yıllardır halkçı ve toplumcu yanını, insana değer veren yanını özellikle vurgulamış, bu anlamdaki duygularını şarkılarına yansıtmış bir insan olarak şu cümlemin altını özellikle çizmek istiyorum. Ben bu ülke halkına 'şerefsiz' demedim ve demem!

Bu başlığı atanların benimle ilgili hesapları ne olursa olsun, bunun bana maliyeti ne olursa olsun, benim 64 milyon insana şerefsiz dediğimi hiçbir temele dayandırmadan iddia edenleri tarih önünde, halkın önünde kişisel vicdanlarıyla baş başa bırakıyorum.

Yurt dışına çıkışım esnasında havaalanında benim ne zaman döneceğimi soran polise kullandığım bir cümleden söz ediliyor. Bu cümleyi doğrudan polise karşı kullanmak bir hareketi içerir ve bu cümleden dolayı polisin işlem yapması, hem de o anda işlem yapması gerekir. Ayrıca haber (!) üretmenin de bir adabı olması gerekir.

Ben şu anda buradayım ama üzerinde ciddi oyunlar denenen sanatçı yanım her yerde. Ülkem ne yazık ki talihsiz bir dönemden geçmekte ve dünyanın her yerinde benimle aynı kategoride sanat üreten, dünyanın bütün dillerine, dinlerine ve kültürlerine yüreğini ve beynini açan sanatçı arkadaşlarım var. Vietnam'dan Afrika'ya, oradan Bosna'ya uzanan, dünyadaki bütün halkların yanında olduğunu her fırsatta ve özgürce ifade eden Bob Dylan, Paul Simon, Sting, Joan Baez, Sinead O'Connor gibi müzik tarihlerindeki yerlerini almış insanları büyük bir saygıyla selamlıyorum.

Ben sesimi şimdilik ülkemde iyiye gitmeyen şeylerle ilgili duyurmaya çalışıyorum. Bir başörtüsü sorunu gündemde iken, başka amaçlar taşımadığı sürece herkesin istediğin gibi giyinme özgürlüğü olduğunu ve bunun, şiddet uygulamanın bir gerekçesi olamayacağını söylediğimde de anlaşılmamıştım. Yani ben hiç

anlaşılmadım, hiç doğru anlaşılamadım. Buna rağmen şansımı inatla zorlamaktan yanayım.

Yüreğim ve beynim, yaşadığım sürece dünyanın her yanında acılar çeken halkların yanında olacak. Bunu yaparken sadece kendimden güç alacağım. Bunun bedeli beni yaşadığım topraklardan, ülkemden, halkımdan, işimden, ailemden, sevenlerimden koparmak bile olsa, ben ceketimi daima yağmurlara asacağım.

Bir gün birileri nasılsa Kürt asıllı olduğu için Kürtçe bir tek şarkı söylemek isteyen bir adamın hiçbir ülkeyi bölmediğinin öyküsünü yazacak ve bu öyküyü okuyanlar şarkı söyleyen insanlardan ve şarkılardan korkulmaması gerektiğini anlayacaklardır.

Süren mahkemem nedeniyle sizlerle bire bir konuşamamanın, sorunlarınıza açıklıkla tek tek cevap verememenin sıkıntısıyla yazdığım ve okuduğum bu uzun metnin, bu monoloğun beni birazcık da olsa ifade edebileceği umudu taşıdığımı söylemeliyim.

Ben klasik bir kadere teslim olmak istemiyor ve öldükten sonra değil şimdi anlaşılmak istiyorum. Beni doğru anlama yolundaki en küçük bir çabayı, bir sağduyu ve bir hoşgörüyü çok özlediğimi ve bunun içinde taşıyan herkesi içtenlikle selamladığımı söylemek istiyorum.

İnsanın kendisini asla tam olarak ifade edemediği bu sınırlı koşullar için beni bağışlamanızı diliyor ve geldiğiniz için hepinize teşekkür ediyorum.

***

Ahmet Kaya'nın şu sözlerine lütfen bir kere daha dikkatle bakın!

" Bir gün birileri nasılsa Kürt asıllı olduğu için Kürtçe bir tek şarkı söylemek isteyen bir adamın hiçbir ülkeyi bölmediğinin öyküsünü yazacak ve bu öyküyü okuyanlar şarkı söyleyen insanlardan ve şarkılardan korkulmaması gerektiğini anlayacaklardır"

Ahmet Kaya'nın bu sözlerini direkt üstüme alıyorum. Evet, Kürt asıllı bir adamın Kürtçe bir şarkı söylemek istemesinin ve bunu da yüksek sesle söylemesinin bir ülkeyi bölmeyeceğinin öyküsü bir gün yazılacaktır. O gün de bu gündür!

Peki, ama neden?

Tüm bu pisliğin, bu acımasızlığın sebebi neydi?

Meseleyi geniş ve sistemsel bakmakta yarar var. Yahu, Ahmet Kaya deyip de geçme, bu adamın profesyonel bir futbol kulübü kadar taraftarı/hayranı vardı. Ahmet Kaya, çok farklı düşüncelerdeki insanları aynı noktada bir araya getirip de, aynı şeyleri söyletebiliyor ve aynı şeyleri dinlettirip, aynı hislerle alkışlatabiliyordu.

Oysa bu durum, sistemin şiddetle karşı olduğu ve halkın, kendilerinin kontrolü dışında başka ve al-

ternatif bir alana yönelmesi durumunda askeri darbelerle, odak haline gelen o noktalar ortadan kaldırılıyor, faşist uygulamalarla da, bu türden bilinçalt yapısı çökertiliyordu. Yani, egemen güçler örgütlü ve bilinçli halk kitleleri istemiyordu.

Ne diyordu Ahmet Kaya:

"Çok uzakta öyle bir yer var/O yerlerde mutluluk var"

Bekle beni anne
Bir sabah çıka gelirim
Bir sabah anne bir sabah
Acını süpürmek için açtığında kapını
Adı başka sesi başka nice yaşıtım
Koynunda çiçekler
Çiçekler içinde bir ülke getirirler..."

"Başkaldırıyorum"

Ve daha neler neler?

Doksanlı yıllardaki siyasi atmosferi anlamak adına kitabın önceki bölümlerinde kronoloji vermiştim. 12 Eylül askeri darbesiyle sindirilmiş, susturulmuş, sorgulamayan, sorgulatmayan, düşünmeyen, düşündürmeyen, apolitik, popüler kültüre koşulsuz entegre olmuş halk katmanları yaratılmak istenmişti ve bu amaca ulaşmak adına, bu halka korkunç acılar çektirilmiş, gencecik insanlar idam edilmiş, kurşunlanmış, işkencelerde katledilmişti. Sistemin bekasını

tehdit edecek eylemler şöyle dursun, ihtimali bile yok ediliyordu.

Doksanlı yıllarda derin devlet eliyle ve Terörle Mücadele Yasası gibi yasal dayanaklarla, her türden muhalefet hemen ve sert yöntemlerle bastırılıyordu. Bastırılamayacak gibi bir ihtimal olması halinde bile, olayın failleri, faili meçhulle yok ediliyordu.

Ahmet Kaya, böylesi bir ortamda, özgürlüklerden, demokrasiden, her biri birer terörist anası Cumartesi Anneleri(!)'den, devrimden, kurtuluştan, mücadeleden, başkaldırıdan, Pis Sultan'dan, Şeyh Bedreddin'den, Börklüce'den Torlak Kemal'den bahsediyordu. Ekmek davasından, emekten, alın terinden, namuslu bir hayat sürmekten bahsediyordu.

Siyasi görüş ayrımı gözetmeksizin, zulüm neredeyse onun karşısında olduğunu söylüyordu.

28 Şubat post modern askeri darbesiyle türban takan kız öğrencilerin üniversitelere alınmaması, hatta TBMM'de bile türban takan bir milletvekilinin kapı dışarı edilmesi gibi enteresan bir dönem yaşanıyordu. Ahmet Kaya, türbanlılara karşı yürütülen bu politikayı zalimlik olarak görüyordu.

"Zulüm kimin tepesindeyse, biz, zulmedenin tam tepesinde olacağız"

"Zulmün olduğu her yerde zulme başkaldıracağız. Başkaldırı sadece solcular zulme uğradığı zaman değil, zulme uğrayan herkes için geçerlidir."

"Ben, takım elbise giyebiliyorsam, o da başörtüsü takabilmelidir."

1997 yılında İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanıyken, bir konuşmasında, Ziya Gökalp'in 1912 yılında yazdığı "Asker Duası" adlı şiirindeki şu bölümleri okuyan ve ardından da hapsedilen Recep Tayyip Erdoğan'ın da zulme uğradığını savundu.

Minareler kılıç

Kubbeler miğfer

Camiler kışlamız

Müminler asker

Ahmet Kaya, öylesi bir dönemde büyük bir insanlık ve demokrasi dersi veriyordu ve bu ders birilerini çok ama çok huzursuz ediyordu.

28 Şubat post-modern darbeyle, İslami kesimin zulme uğradığını ifade eden Ahmet Kaya, bu zulme karşı da isyan bayrağı açmıştı. Ahmet Kaya'nın bu tavrı sol tarafından sert karşılanmış ve onun artık sağ sulara demir attığı, sistemin adamı olduğu, bir revizyonist olduğu, lümpenleştiği gibi sıfatlar cirit attı ortalıkta. Ahmet Kaya, zulmün her türlüsüne karşı çıktığı için, zulme ve faşizme karşı direnen sol tarafından dışlanmıştı!

"Demokrasi hepimiz içindir. Düşünce özgürlüğü benim için ne kadar var olması gerekiyorsa, Tayyip

Bey için de, o kadar var olması gerekir. Kimse okuduğu bir şiir yüzünden özgürlüğünden alıkonulmamalıdır"

Ne garip ironidir ki; Ahmet Kaya, yaptığı bir konuşmadan dolayı yargılanıyor, özgürlüğüne kastediliyor, küfre, hakarete, aşağılanmaya maruz kalıyor ve sürgüne gidiyordu.

Ahmet Kaya, bu ülkenin en hassas döneminde hemen hemen herkesin nasırına basmıştı. Sol cenah onu sağa yanaşmakla, solculuktan çıkmış olmakla suçlayıp dışlarken, aforoz edilirken, egemenler, onun, halk kitlelerinde yaratmaya başladığı birlik, dayanışma ve isyan nüvelerinden rahatsızdı.

Ahmet Kaya, tüm bunları yaparken en etkili silahı kullanıyordu; sanat!

Bu silahı, bu kadar ustaca kullanan bir adamın, zamanı geldiğinde, egemenlerin iktidarı aleyhine, yapacaklarının önüne geçmek mümkün olmayacaktı!

Onu daha da tehlikeli kılan şey; her yaştan insanın hayranlık duymasının yanında, özellikle gençlerin onun söylemlerinden ve sanatından çok etkilenmesiydi. İstiyorlar ki; memleket meselelerinden uzak, dünyaya yabancı, tek derdi aşk-meşk olan bir nesil yetişsin. Ahmet Kaya, sistemin bu tatlı rüyasını kâbusa çeviriyordu.

Ahmet Kaya, şarkılarıyla, söylemleriyle sorular soruyordu. Sorular sorarak, orta yerdeki sorunlara

da dikkat çekiyordu ve çözümü de halka bırakıyordu. Halk, kendisine sorulan sorularla kendine geliyordu. Bir zamanların arabesk müziğinin pabucu dama atıldığı gibi popüler müzik ve sanatın da mayası bozulmak üzereydi. Mega Star, Süper Star türünden sıfatlarla servis edilen yeni yetme, eskiden devşirme, şarkıcıların(!) hayran kitlesi ve etkisiyle kıyaslandığında, Ahmet Kaya tartışmasız çok daha popülerdi. Egemenlerin hedef kitlesi halindeki gençler, onların kurguladıkları popüler kültürden, Ahmet Kaya denen bu adam yüzünden sapıyordu.

Ahmet Kaya, sistemin tüm ezberlerini bozmuştu. O, en olmadık zamanda "kral çıplak" hatta "kral teşhirci" demişti. Çok ileri gitmişti Ahmet Kaya, çok(!)

Ahmet Kaya "bir acayip adamdı" ve kötü olan bu acayip adamın tüm acayiplikleri halkta kabul görüyordu.

Ahmet Kaya, evrensel bir adamdı. Kalkıp 1 Mayıs kutlamak için Sosyalist Küba'ya gidiyor, orada dostlar ediniyor, ardından da, o ülkeden bir grup gelip Türkiye'de Ahmet Kaya'ya misafir oluyor, onlara kebap yedirip rakı içiriyordu. Birlikte, müziğin evrensel diliyle şarkılar söylüyorlardı.

Yeri gelmişken şu Küba mevzusunda biraz daha duralım: Küba'dan gelen misafirlerine kebap yedirip rakı içirmiş dedik ya; bu, bizim, ele avuca sığmaz solcular, Ahmet Kaya'nın bu davranışını da "yozluk" olarak değerlendirmişti. Ne demekti Küba gibi Sosyalist

bir ülkeden gelen ve devrim terbiyesi almış adamlara içki içirmek? Ahmet Kaya, devrim terbiyesi almış bu insanlara kendi dejenere yaşam biçimini ikram ederek onları da dejenere etmişti(!).

Bu yaklaşımdan daha büyük bir gericilik olabilir mi? Küba gibi devrimini yapmış ve sistemini yaşamakta olan bir ülkenin sanatçılığını yapanlara rakı içirilmesinin, kebap yedirilmesinin dejenerasyonla ilişkilendirilebilmesi için ne türden akıl almaz bir fikre sahip olmak gerekiyor, anlamak güç!

Ahmet Kaya, ya şimdi yok edilecekti ya da asla!

Onun kafasına bir kurşun sıkmak ya da arabasına bir bomba yerleştirip de, lime lime etmek işten bile değildi ya, bu çok büyük bir risk almak demekti. Ahmet Kaya'nın fikirlerinin, yaşam biçiminin, şarkılarının itibarsızlaştırılması ve ona karşı duyulan bu sempatinin tersine çevrilmesi şarttı ve bu da, en iyi, Ahmet Kaya sağken yapılabilirdi. O nedenle ki; Ahmet Kaya, tehdit almaya başlayınca ona, devlet tarafından koruma bile tahsis edilmişti. Ahmet Kaya öldürülmemeli, sağ kalmalı ama kendini savunacak fırsat da tanınmamalı, ağzından çıkan her şey sistematik olarak çarpıtılmalı ve yaşayan bir ölüye çevrilmeliydi!

Bu sistem, bunu ilk defa yapmıyordu. Yeter ki iş "itibarsızlaştırma" olsundu.

Genel manzara ve gerekçeler budur. Bunun dışındakiler, bu temel gerekçeyi güçlendirmek için üretilmiş ya da cımbızlanıp da alınmıştır.

"Kürt'üz ölene kadar/Kürt'üz sonuna kadar"

Demiş de, bir de zafer işareti yapmış! Vay bee! Ne büyük bir suç, ne affedilmez bir günah işlemiş!

Ahmet Kaya hakkında her fırsatta ve hemen hemen herkes "Bölücü" diyordu. Ahmet Kaya'ysa yemin billah noktasında "bu ülkeyi böldürmeyeceğiz" diyordu ya, gel de anlat.

"Şerefim üzerine yemin ediyorum, tüm bu spekülasyonlara rağmen, bu ülkeyi böldürtmeyeceğiz. On beş yaşındaki çocukların cenazelerine şahit olmak istemiyoruz."

Mikrofonu iyice ağzına yaklaştırarak, dudaklarına değdirerek, kelimeleri tane tane söyleyerek ve dinleyenlerin hepsinin gözlerine bakmak isteyen bir edayla, mütebessim söylüyordu, bu ve buna benzer sözleri, Ahmet Kaya...

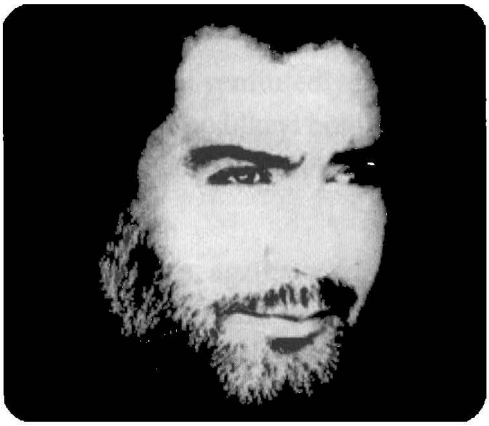
Ahmet Kaya, sol kültürden geliyordu ve sol dünya görüşüyle algılıyordu dünyayı. O, solculuğunu her fırsatta ön planda tutsa da, sol cenah, onu, sola en ihtiyacı olduğu anda, en zor anlarında linç etti. Ahmet Kaya, en büyük darbeyi de soldan aldı.

Şu ellerin taşı bana hiç değmez

İlla dostun bir tek gülü yaralar beni

(Sol'un son zamanlardaki haline de kitabın iler-

leyen bölümlerinde genişçe yer verilecek. Ahmet Kaya'yı solcu görmeyen o sol, bakalım ne hallerde.)

Ben, tarihin önüme koyduğu görevi sonuna kadar yerine getirmeye çalıştım.

(Ahmet KAYA)

GÖZÜM YAŞARIYOR, YÜREĞİM KANIYOR, OLMASAYDI SONUMUZ BÖYLE

Bölücü yavşak duruşmada terledi

İfade verirken soğuk terler döken Yavşak Ahmet, utanmadan suçlamaları kabul etmedi

Bölücü PKK'ya yardım ve yataklık yaptığı belgelenen Ahmet Kaya, dün çıkarıldığı İstanbul 6 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde 12 sayfalık yazılı savunma okudu. "42 senedir Türkçe düşünerek Türkçe şarkı okudum" diyen hain Ahmet, "PKK bayrağı ve Apo posteri önündeki fotoğrafım fotomontaj. O pankartı ve fotoğrafı ise görmedim" diyerek savunmaya çalıştı.

Ahmet Kaya, PKK'nın sembolü olan zafer işaretini niye yaptığını soran hakime, utanmadan, "Bu işaret dünyanın her yerinde yapılıyor" diye zırvaladı. Sözde Kürdistan haritası ve PKK poçovası önünde konser vermediğini ve bölücü örgüte yardım yapmadığını ileri süren utanmaz Ahmet, "Fotoğrafa Apo'nun posteri monte edilmiş" dedi. Bu sözleri söylerken kan-ter içinde kalan bölücü Ahmet, "Bir ödül aldım, hayatım değişti. Bir gecede beni (hain), (bölücü), (yavşak), (cahil), (fikirsiz fikir adamı) ve (şaklaban) ilan etti" diye konuştu.

(Arası)

12 sayfalık savunma

12 sayfa savunma okuyan Ahmet Kaya, Kürtçe bilmeden nasıl Kürtçe şarkı okuyacağını anlatırken, herkesi güldürdü.

Magazin Gazetecileri Derneği'nin gecesinde yaptığı o konuşmayla ne zamandır yürütülmekte olan itibarsızlaştırma politikası seviye atlıyor ve linç aşamasına geçiyordu. Ahmet Kaya için artık "hiçbir şey eskisi olmayacaktı"

Hakkında davalar açılıyordu. Vatanın bölünmez

bütünlüğüne kastetmekten tut da, halkı kin ve nefrete sevk etmeye kadar bir alay suç isnat ediliyordu ve tüm bunlar saz çalarak yapmıştı.

Ahmet Kaya, kendini yazılı olarak savundu. Biliyordu ki; bu süreç nerede ve nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, kararı tarih verecekti ve tarihe tanık bırakmak gerekiyordu.

İşte Ahmet Kaya'nın o savunması, ölümünden on beş yıl sonra yine huzurunda.

Sayın Mahkeme; İddianameyi okudum. Yazılı ve ayrıntılı olarak hazırladığım savunmamda, iddianamedeki suçlamalara tek tek cevap vereceğim. Yazılı savunmamda belirtiklerim dışında soracağınız başka sorularınız olursa, onları da yanıtlayacağım.

1985 Yılından beri profesyonel müzisyenim. Evliyim ve biri on yedi, diğeri on iki yaşında, ikisi de öğrenci olan kızlarım var. Yüzlerce şarkı bestelemiş, birçok şarkı sözü yazmış, her yıl milyonlarca varan ve aşan satışlarıyla ve dinleyicisiyle " yılın en çok satan albümleri " listesinde yer alan on yedi albümü olan, her biri binlerce-on binlerce kişilik salonlarda (Türkiye ve Avrupa Ülkelerinde) sayısız konserler yapmış, her biri kendi dalında "Yılın Erkek Şarkıcısı" unvanı taşıyan onlarca ödülün sahibiyim.

Kırk iki yaşıma kadar bu ülkede Türkçe düşünmüş, Türkçe şarkılar yapmış ve Türkçe söylemiş birisiyim. Kendisini hiçbir yere ait görmeyecek kadar dünyalı, duygularını hiçbir biçimde daraltmayacak

kadar evrensel yaşayan bir müzik adamıyım. Dünyanın bütün dillerini-dinlerini-uluslarını ve onların kültürlerini, inançlarını ve şarkılarını sevecek ve onlara hoşgörüyle bakacak kadar büyük bir yüreğin sahibiyim.

Bir ödül daha güçler tarafından bir gecede "fikirsiz fikir suçlusu." "şaklaban" ilan edildim. Türkiye'de medyayı temsil eden herkesin bir arada olduğu bir mekânda bana verilen ödülü alırken şarkılarımı bestelemem sürecinde beni motive eden bütün dinamiklere, yani yaptığı olumlu çalışmalarla İnsan Hakları Derneği'ne annelere olan hassasiyetimden ve bıkmadan-usanmadan kayıp evlatlarını arama çalışmalarını sürdüren ve benim gözümü yaşartan Cumartesi Anneleri 'ne, basına emek veren herkese ve bütün Türkiye halkına teşekkür ettim. Ve bütün basının bir arada olduğu, haber alma haklarını eşit bir biçimde kullanacakları bir platformda doğal hakkımı kullandım ve orada bulunan hiçbir mantıklı insanın tersinden anlamayacağını zannettiğim yeni albüm çalışmamdan ve yeni repertuvarımdan söz ettim. Benzeri bir durumu farklı bir ülkede ve farklı bir sanatçı için tahayyül etmeye çalışın. Bilmediği bir dilde ilk defa şarkı söylemek isteyen bir sanatçı, magazin basını açısından " haber" değeri taşımaz mı? Ben bu açıklamayı sizce başka hangi zeminde yapmalıydım? Magazin gazetecisi arkadaşlar bunu nasılsa benimle bire bir konuşup haber yapacaklardı. Bu ülkede nelerin "haber" olduğunu hatırladığınızda bana mutlaka hak verecek ve bunda boşuna başka bir amaç aramayacaksınız;

çünkü başka bir amaç yok.

İddia makamına temel oluşturan ve dünyanın hiçbir uygar ülkesinde, hiçbir hukuk devletinde "suç" unsuru taşımayacağını düşündüğüm tavrım ve cümlelerim şöyleydi: "Önümüzdeki günlerde çıkaracağım yeni albümünde, Kürt asıllı olduğum için Kürtçe bir şarkı yapacak ve ona klip çekeceğim. Aramızda bu klipi ekranlarında yayımlayacak yürekte arkadaşların olduğunu da inanıyorum; ama eğer yayımlamazlarsa Türkiye halkıyla nasıl hesaplaşacaklarını da bilemiyorum." Ben bu cümleleri magazin basının ve sanatçıların olduğu, yani kendi dünyamız diye nitelendirdiğim bir topluluğun önünde ve bir kapalı salon toplantısında söylüyorum; çünkü bu sadece müzik ve magazin basını çevresini ilgilendiren bir durum. Bu durum dikkate alındığında ben nasıl bütün bir halkı "kin ve düşmanlığa tahrik" etmiş olabilirim? Eğer böyle ise, bana sırf bu açıklamamdan dolayı "bölücü," "hain", "düşman" diyen ve oradaki insanları tahrik eden birkaç kişi (Kürt asıllı olmam sebebiyle) beni kendilerinden ayırarak halkı "sınıf, ırk, din, mezhep ayırımı gözeterek kin ve düşmanlığa tahrik " etmiş olmuyorlar mı? Sayın Mahkeme, bunun hiçbir mantıklı açıklaması yoktur.

Üstelik son cümlelerim tamamen güler yüzlü ve içinde espri taşıyan bir içeriğe sahipti. Zira kamuoyunun da bildiği gibi birçok televizyon kanalı video klipleri para karşılığında yayımlamakta; ama halkın sevdiği ve talep ettiği bazı sanatçıların çalışmalarında

bu mekanizma işlememektedir. Bu cümle tamamen oradaki televizyon yöneticilerine yönelik esprili bir mesaj niteliğindedir.

Öte yandan "Kürt" kelimesini duyduğu anda kabalaşan bazı "ilkel" insanların "yuhh", "bölücü" gibi onur kırıcı ve tahrikkar lafları üzerine sinirlenerek bu realiteyi, yani bu ilkede Kürtlerin de yaşadığı gerçeğini kabul etmeleri gerektiğini ve kabul etmeyenlerin tepesinden inmeyeceğimi söyledim; çünkü bana göre "kardeşlik" değerini bu tahammülsüz insanlar çiğniyor ve kültürleri tam da bunlar bölüyordu. Kaldı ki "Tepelerinden inmeyeceğim." sözünün nasıl yorumlandığı değil, benim ne kastettiğim önemlidir. Zira bir sanatçının sahip olduğu en büyük silahı şarkılarıdır. Şarkılarımı söylemeye devam ederek tepenizde olacağım anlamına gelen bu sözler benim tamamen bireysel tepkimdir ve bundan başka bir sonuç çıkarılmasını da şahsıma yönelik büyük bir önyargı olarak görürüm.

Haber değeri niteliğinde başka bir dilden (örneğin İtalyanca, Arapça ya da İngilizce) şarkı söyleyeceğimi açıklasaydım, sizce yine benzeri nitelemelere maruz kalacak mıydım? Hayır! Oysa gündelik hayatımızda her an yanı başımızda duyduğumuz bu dili bilmediğim halde, bilen ve konuşan milyonlarca insanla aynı topraklar üzerinde yaşıyor olmam gibi nesnel bir gerekçeden yola çıkarak bu dilden bir tek şarkı söyleme isteğim, benim milyonlarca dinleyicim, bütün bir Türkiye halkı ve en önemlisi çocuklarımın gözünde "bölücü", "Vatan haini" gibi çok acımasız kavramlarla

nitelenmeme neden olmalı mıydı sizce? Peki, bu nasıl bir kardeşlik anlayışı? Benim bir başka dilden bir tek şarkı söyleyeceğimi açıklamam, ülkenin ve neredeyse dünyanın gündemiymiş gibi, gazeteler tarafından sekiz sütuna manşet yapıldı. Bu nasıl bir tahammül ve hoşgörü anlayışıdır? Bu koparılan fırtına neticesinde bugün burada bulunuyor olmam ve Yüce Mahkeme'yi böyle bir dava ile meşgul ediyor olmam benim ayıbım mı?

Sayın Mahkeme;

Ben bugüne kadar hep toplumcu şarkılar söyledim. Ülkemde iyiye gitmeyen her şeyin karşısında oldum ve bunu açık sözlülükle yaptım. Düzelmesini istediğim her konuda duygumu da, düşüncemi de şarkılarımla dile getirdim ve annemin deyimiyle "dilimi tepeme çekip" susmayı dürüstlük gibi görmediğim için yeni şarkılarım da aynı içerikte olacaktır. Bugüne kadar yapılan yüzlerce konser sözleşmesinde, ben yapılan sözlü ya da yazılı anlaşmaların hiç doğrudan tarafı olmadım. Benimle birlikte-çalışan menajer, danışman ve organizasyonlardan sorumlu ekibim adıma ve beni temsilen yapılan teklifleri değerlendirip karar verdiler. Bana düşen, bütün diğer profesyonel sanatçıların yapığı gibi istenen gün ve saatte sahne almak ve şarkılarımı söylemektir; ama ben bu konserlere beni kimin davet ettiğini bilirim ve bu konudaki hassasiyetimi benimle çalışan ekip de bilir. Buna rağmen, özellikle Avrupa ülkelerinde yapılan konserlerde salonun dekoru, güvenliği ya da denetimi gibi benim

çok dışımda seyreden bu gibi işlerden de ben mi sorumlu olmalıyım? Veya ne kadar titiz davranırsam davranayım, çıktığım sahnede asılı duran bir panoyu fark etmemem, fark etsem bile bu, benim o panonun içeriğini paylaştığım ya da bundan sorumlu olduğum biçiminde mi yorumlanmalı?

Gündemi yakalayamayan medyanın yarattığı bu yapay gündem ve abartılan bu gereksiz tepkilerin içini açtığınızda, karşınızda, bir yandan müziğini yapan; ama diğer yandan da düşüncelerinde ikiyüzlü davranmayan muhalif bir Ahmet Kaya mı görürsünüz, yoksa yaratılmaya çalışılan başka bir Ahmet Kaya mı?

Sayın Mahkeme;

Sizin yürek gözünüz, bunların hangisini görür?

Yargılanmam sürecinde, suçladığım konulara ilişkin gerçek kanıtlar istiyorum. Aylardır ülke ya da dünya medyasına hiçbir açıklama yapmadım; ama benim bir örgüte yardım ettiğimin ya da ülkemi bölmek istediğimin, hukukun gerektirdiği ciddiyette belgelenmesi gerekiyor; çünkü evrensel hukuk normları düzleminden baktığınızda, bu ülkenin imajının birkaç hırçın insan ve mevcut durumu abartan bazı yayın organları nedeniyle ve bu kadar basit bir biçimde bir kez daha zedelenmesi gerekiyor. Bu dosyada nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, ülkemizin hukuk değerlerinin oluştuğu bütün bir hukuk tarihi içinde yerini alacağı için soruyorum:

Şarkı söylemek ve duygularını açıklamaktan

başka hiçbir eylemi olmayan profesyonel ve popüler bir sanatçının, "yardım ve yataklık" gibi, "bölücülük" gibi ağır ithamlarla karşı karşıya bırakılması kesinlikle çok ciddi bir suçlamadır ve mutlak surette aynı ciddiyette kanıtlar gerektirmektedir. Aylardır çok kolay bir biçimde kullanılan "bölücü" nitelemesinin benim, çocuklarımın, ailemin ezilmesinin yol açtığı mağduriyetimi kim telafi edecek? Bu suçlamalardan sonra, bunca yıldır emek verdiğim kasetlerim (ki içlerindeki şarkılar benim çocuklarım gibidir) kırıldı, yerlere atılıp çiğnendi, yasaklandı, toplatıldı, yakıldı. Medyanın yarattığı bu toplu cinnet halinden Türkiye'nin fayda göreceği mi umuluyordu? Çocuklarımın birer öğrenci olduğu da dikkate alındığında, onların arkadaşları ve okullarından oluşan sosyal çevreleri içerisinde, bu acımasız basının oluşturduğu peşin infaz ve onların sırtına yüklediği bu kocaman yükün ya da onların beyinlerinde yol açtığı tahrifatın hesabını bana kim verecek?

Sayın Mahkeme;

İddianamenin ikinci sayfa, birinci paragrafında yer alan düşüncelere cevap vermek istiyorum;

Benim doğum günüm Cumhuriyetin ilan edildiği tarihle örtüştüğü için, Cumhuriyetin benim hayatımda daima özel bir anlamı olmuştur. Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde yaşayan tüm insanların birbiriyle sorunsuz ve kardeşçe yaşaması gerektiği konusundaki düşüncelerim Sayın Savcının düşünceleri ile aynıdır.

Mahkemenize sunduğum videokasetinde yer alan, 1998 yaz ayları boyunca ülkenin birçok kentinde on binlerce insana şarkı söylediğim, bu konserlerde de vurguladığım ve savunduğum bir cümlem vardır; "Ben Türkiyeli bir demokrat ve devrimci olarak söylüyorum: Biz bu ülkeyi böldürtmeyeceğiz!" Buna rağmen, sanki konserlerdeki sözleri söyleyen sanatçı ben değilmişim gibi, iddianamede bunun tam tersi bir düşünceye yer verilmiştir.

Sayın Mahkeme;

İddianamenin temeli, bana göre bazı televizyon kanallarının bir ödül töreni gecesinde söz ettiğim yeni albüm çalışmamdan ibaret olan sözlerimi, altında başka amaçlar arayarak dizi film haline getirmesidir. Benim, halktan on binlerce insanın olduğu bir konserimde, taraf bir insan gibi konuşmam ya da bana yapıldığı gibi bir ayrımcılık yapmam söz konusu olsaydı (ki bugüne kadar asla olmamıştır) Sayın Savcının iddialarını bir an ben da haklı bulabilirdim. O geceye ilişkin videokasetler bir kez daha ve sağduyu ile incelendiğinde, orada yapılan ayrımcılıktan benim canımın yandığı, inanılmaz derecede hakarete uğradığım ve mağdur edildiğim görülecektir.

İddianamenin ikinci sayfasındaki ikinci, üçüncü ve dördüncü paragraflarda açıklanan düşüncelere ben değil, sadece Kürt asıllı olmamdan yola çıkarak beni incitmeye çalışanlar muhatap olmalıdırlar; çünkü daha kelimeyi ilk duyuşlarında bağırarak gerilim yaratanlar ve oradaki sağduyu sahibi insanları tahrik

etmeye çalışanlar, oradaki birkaç kişiden ibarettir. Yeni albümünden söz ederken seçtiğim kelimeler ve gösterdiğim dikkate rağmen, oradaki birkaç insanın hırçınlığı ve bazı medya mensuplarının kendi televizyon kanallarında bunu fazlasıyla abartmaları, beni kocaman bir toplumun önünde " hain" ilan ederek rencide etmeye çalışmalarının arkasında, asıl ben başka şeyler görüyorum.

İddianamenin beşinci paragrafında yer alan ve bazı yayın organlarınca değiştirilerek ve tahrif edilerek, hatta başka anlamlar yüklenerek yer verilen "Ben Kürt asıllı olduğum için bu albümümde Kürtçe bir şarkıya yer vermeyi ve ona bir klip çekmeyi düşünüyorum." Biçimindeki cümlemi (ki doğru biçimi budur) bu en yalın haliyle yorumlarsanız, bunu çok doğal bir açıklamadan başka bir niyet taşımadığını göreceksiniz. Bu kadar net bir cümleyi hiç kimse canının istediği gibi yorumlamamalı ve ona başka anlamlar yüklememelidir. Öyle bir yaklaşımdan benim başka sonuçlar çıkarmam ve başka niyetler beklemem en doğal hakkım olacaktır sanıyorum.

Dünyanın herhangi bir yerinde, diyelim ki Amerika'da bir şarkı "Ben blues veya jazz söyleyeceğim." Dediğinde kendi halkını "açıkça ırk ayrımı yapmaya tahrik etmiş" mi olacaktır? Kaldı ki müzik evrensel bir halkı bölmez. Bana yönelik saldırıların sahipleri eğer biraz vicdan muhasebesi yaparlarsa, "biz ve onlar" ruhundan kendilerini biraz daha arındırırlarsa bundan bütün bir toplum fayda sağlar.

O ödül gecesini içeren kasetler biraz daha vicdani bir pencereden izlenirse, Sayın Savcı'nın dediği gibi orada bulunan "seçkin sanatçı ve davetlilerin" değil, sadece birkaç kişinin hareketleri ve gerçekten ayrımcılık içeren cümleleri daha iyi fark edilecektir. İşte o zaman da bu davanın ülkenin ve Sayın Mahkemenizin gündemini boşuna meşgul ettiği açıkça görülecektir.

İddianamenin ikinci sayfa, yedi sekiz ve dokuzuncu paragraflarında sözü edilen konser 1993 yılında değil, hatırladığım kadarıyla 1994 yılında Berlin'de Demokratik Esnaflar Birliği'nin düzenlendiği bir konser olabilir. 1993 yılında sanatçı arkadaşım Zuhal Olcay'ın da olduğu bir turne kapsamında Berlin'de bir konser daha yaptım ve o da bir örgüt değil, profesyonel bir organizasyon tarafından düzenlenmiştir. Daha önce de belirttiğim gibi ben dünyanın her yerinde şarkılarımı söylerim. Benim organizasyonlarımı belirleyen ekibim, anlaşmalarını profesyonel bir zeminde sözlü yada yazılı olarak yapar ve ücretini alır. Kırk iki yaşında iki çocuk babası bir insan olarak hayatımı müzik yaparak kazanıyorum. Profesyonelim, bu ülkede vergi mükellefiyim ve yılda ortalama bir albüm ve birkaç halk konserinden elde ettiğim kazancım dışında hiçbir gelirim yoktur. Benim sorumluluklarım var ve emeğimi asla çiğnetmem. Bir tek örgüte tek kuruş maddi desteğim olmamıştır ve böyle bir iddiayı da asla kabul etmem.

Konserlerime toplumun her kesiminden ve her yaştan binlerce-on binlerce insan gelir. Bunların hiç-

birinin siyasi ya da etnik kimliğinden ya da münferit davranışlarından ve taşkınlıklarından sorumlu olmam beklenemez sanırım. Binlerce insanın karşısında şarkı söyleyecek olmanın yarattığı ön heyecanla konser salonuna sahne sıram yaklaştığında gider ve kuliste sahneye çağrılmayı beklerim. Ancak bir sanatçı olarak, on binlerin önünde konser verirken birtakım insanların ya da grupların benim konserimi ve benim sahnemi başka amaçlarla kullanılmasına izin vermem ve vermedim.

Bu anlamda bir kez daha altını çizerek belirtiyorum:

İddianamenin suçlamaya esas aldığı, Hürriyet Gazetesi'nin 14 Şubat 1999 tarihli sayısında yer alan "Ayıp Ettin Gözüm" başlıklı haber gerçekleri yansıtmamaktadır. Yukarıda da belirttiğim gibi, 1993 yılı sonbaharında sanatçı arkadaşım Zuhal Olcay'ın da olduğunu hatırladığım bir Avrupa turnesine orkestramla birlikte katıldım. Berlin dâhil Avrupa'nın birçok kentin de bu arkadaşlarımla birlikte konserler verdim. Bu konserler arasında Almanya'da sadece PKK'nın katıldığı ve "Kürt İşadamları Derneği" adlı bir kuruluşun düzenlendiği ileri sürülen bir konsere katıldım. Böyle bir derneğin gerçekte var olup olmadığını dahi bilmiyorum. Söz konusu gazete haberi üzerine yaptığım araştırmada 1994 yılı başlarında Berlin'de Demokratik Esnaflar Birliği" tarafından gönderilen yazıda da belirtildiği üzere, bu gecenin hiçbir örgüt ya da başka bir kuruluşla Berlin'deki tüm yabancı esnafların

bir araya gelip oluşturduğu bir mesleki kuruluştur.

Savcılık ifademde de belirttiğim gibi, sahne sıram gelinceye kadar sahneyi daha önceden görme şansım yoktu. Sahneye çıktıktan sonra fotoğrafta yer alan pankartı görsem dahi hiçbir şey yapamazdım. Konseri iptal etmem halinde salonu dolduran ve benim şarkılarımı dinlemek için gelmiş binlerce dinleyicinin haklı tepkisini alacak ve gecenin o atmosferinde, o salondan rahatlıkla ayrılabilmem bile mümkün olmayacaktı; ama sahneden fark ettiğim kadarıyla salonun çeşitli yerlerinde asılı başka pankartlar da vardı; fakat sahne ışıkları ve yüksek spotlardan dolayı benim onların içeriğini de görebilme şansım yoktu. Her zaman olduğu gibi kendi şarkılarımı söyledim ve sahneden ayrıldım. Bütün titizliğime rağmen bu konser sırasında çekilmiş olması mümkün olan fotoğrafın yıllar sonra ve tamamen gerçek dışı bir haberlerle birlikte kullanılması beni üzdü. Böyle bir fotoğrafın varlığı ve bunun bugüne kadar yayımlanması hiçbir ciddi habercilik anlayışıyla bağdaşmaz ve haberin gerçek dışı oluşunu ve başka amaçlara yönelik bir yayıncılık anlayışı olduğunu açıkça ortaya koyar. Bununla ilgili Sayın Mahkemenize bırakıyorum.

Dünyanın her yerinde bütün sanatçıların sahnede kendilerini ifade edebilmek için kullandıkları bir beden dili ve sahne Showları vardır. Türkiye'de ve başka ülkelerde verdiğim bütün konserlerimde salonun dolu olması ve dinleyicinin coşkusunu kendi kişisel başarım olarak yorumladığım için, halkı simgesel

olarak zafer ve barış işareti yaparak selamlarım. Bu bana mal olmuş ve bilinen en tipik sahne selamımdır. Buna bazı televizyon görüntülerinde mutlaka sizler de rastlamış olmalısınız. Kaldı ki bu işaret dünyanın her yerinde politikacılar, sanatçılar, sporcular gibi, toplumun her kesiminden insanlarca kullanılan bir simgedir. Son günlerde Kosova'dan Sırplar tarafından göç ettirilen Arnavutlar ve onların çocukları tarafından da sıkça kullanılan bu işaret, victoria kelimesinin ilk harfini ve çoğu yerde de barışı simgeler. Hayatını iyiliğin ışığıyla korumaya çalışan benim gibi biri yaptığı için bu işarete başka hiçbir anlam yüklenmemeli ve bu başka türlü yorumlanmamalıdır.

İddianamenin ikinci sayfa, dokuzuncu paragrafında yer alan şarkı sözlerini, Türkiye'deki birçok konserimde de bu şekilde değiştirerek söyledim. Bu küçük değişiklikten başka anlamlar çıkarılmasına sadece çok şaşırıyorum. Bütün samimiyetimle şunun bilinmesini isterim ki bunu yaparken başka bazı şeyler hedefliyor olsam, benim kadar sözümü sakınmadan söyleyen bir insan takdir edersiniz ki bu kadar dolaylı bir yola başvurmaz.

"Şimdilik hoşça kal yaban çiçeği, yasal mermisiyle bir komiser yaklaşmakta"

Biçimindeki orijinal sözleri,

"Şimdilik hoşça kal yaban çiçeğim, yasal mermisiyle bir TC yaklaşmakta"

Şeklinde söylemem, kanımca iddianamedeki

gibi yorumlanamaz. En yalın haliyle; mermiyi polis kullanır, polis Türkiye Cumhuriyeti'nin polisidir ve devletin polisini şarkısının sözel kalıbı içerisinde bu şekilde ifade etmemden nasıl farklı bir sonuç çıkartılabilir? Çünkü şarkıdaki sözün özü şudur; "yasal mermisi ile Türkiye Cumhuriyeti'nin bir komiseri yaklaşmakta."

" Başım Belada" adlı bu şarkının bir başak yerinde;

"Üstelik göğsümde, yani tam şuramda,

"kirli sakalıyla bir eşkıya bir eşkıya gezinmekte" yerine,

"üstelik göğsümde, yani tam şuramda,

Kirli sakalıyla bir gerilla gezinmekte" dersem, bunun sakıncası ne olabilir? Her ikisi de dağlarda yaşar ve sakalları kirlidir. Kaldı ki şarkının bütünü dikkate alındığında, şarkıdaki mizah ve ironi zaten görülecektir. Sevgili Can Yücel'in "Sevgi Duvarı" adlı şiirinde, "sidikli kontes" diye bir nitelemesi vardır. Yıllar önce ben bu şiiri bestelediğimde denetimden geçirilmemiş ve onu "pasaklı kontes" biçiminde değiştirdiğimizde bu çok önemli (!) sakıncayı ortadan kaldırmıştık. Bu örneği, hukuk tarihi kendi komedisini yazdığında malzeme olması açısından verdim. Dünyanın uğraştığı ve çözüm bulmaya çalıştığı hayati konularla bizi mahkemelerimizin gündemini işgal eden konular karşı karşıya getirildiğinde, ülke olarak dünyanın gidişatını neden çok geriden takip ettiğimiz daha iyi anlaşılsın

ve sıradan bir şarkı sözüyle bir ülkenin bölünebileceği kompleksinden artık herkes kurtulabilsin diye verdim. Bu durumdan benim çıkardığım sonuç şu: Demek ki bundan böyle sahne Showlarımda bunun bir parçası olarak, kendime ait şarkıları biraz değiştirip söylerken ciddi bir çekince yaşayacağım.

Örneğin bir şarkısında;

"örselendi aşklarım,

Üstelik çok uzak bir diyardayım" sözlerini, konser verdiğim yere göre "Hamburg'dayım ya da "Bayburt'tayım şeklinde yorumlamaktaydım.

Bir başka şarkımda;

"O mahur beste çalar, Müjgan'la ben ağlaşırız" (ki Müjgan burada kirpik anlamında kullanılmıştır) biçimindeki sözleri "Ayten'le ben ağlaşırız." Biçiminde değiştirerek söyleyebiliyorken bundan böyle söyleyemeyeceğim anlaşılıyor. Peki, size göre kendimi böyle daha mı özgür hissedeceğim?

Sayın Mahkeme;

Bir sanatçıya soluk alabileceği alanlar bırakılabilmeli ve her durumdan vazife çıkarılmamalıdır. Eşiğinde olduğumuz yıl umarım sanatın ve sanatçının önünü bu anlayışa yer vermeyecek kadar açacaktır.

Yıllardır konserlerinde ısrarla "Biz bu ülkeyi böldürtmeyeceğiz." Diyen bir müzik adamını, yüzlerce yurtiçi ve yurtdışı konserlerinden sadece birinde sahneye bizzat bir harita asmış ve onun önünde "Biz

bu ülkeyi böleceğiz" demiş gibi bir mantıkla suçlamak ve bu mantıkla hazırlanmış bir iddianame ve 10,5 yıl gibi ceza talebi ile yargılamak, vicdani temele dayalı hiçbir hukuk mantığına sığmaz.

Başkalarının üstü örtülü bir biçimde kabul ettiği ya da söylediğini, ben her zamanki açık sözlülüğümle bir kez daha söylüyorum:

Bizler bu ülkede yaşıyoruz. Bu ülkenin gerçeklerini içimize sindirebildiğimiz oranda bu ülkeye ve çağdaş insana yaraşan bir tavır içerisinde olacağımıza inanıyorum.

Sayın Mahkeme;

Bir davayı daha arşivlerinize kaldırmadan, ek'te size sunduğum ve bu ülkede böyle düşünen aydınların varlığından sevinç duyduğum;

-21 Şubat 1999 tarihli Radikal gazetesinde, Yıldırım Türker'in "Ne Yapmalı" başlıklı yazısını,

-18-24 Şubat 1999 tarihli Aktüel dergisinde Defne Asal imzası ile yayımlanan " Sen Demirel misin be Ahmet " başlıklı yazıyı,

-Şubat 1999 tarihli Radikal gazetesinde, Arda Uskan imzalı "Ayıptır Ayıp" başlıklı yazıları, bu ülkede hoşgörü ve nesnel bir bakış açısından payımıza ne kadar düştüğünü anlamak açısından hassasiyetle okumanızı talep ediyorum.

Bütün eylemi şarkı söylemek olan bir insan olarak bu "ülkeyi bölme" safsatasından bir an önce

arındırılmak ve yine bu ülkenin Ahmet Kayası olarak dinleyicilerime, şarkılarıma, çocuklarıma, olağan hayatıma dönmek itiyorum.

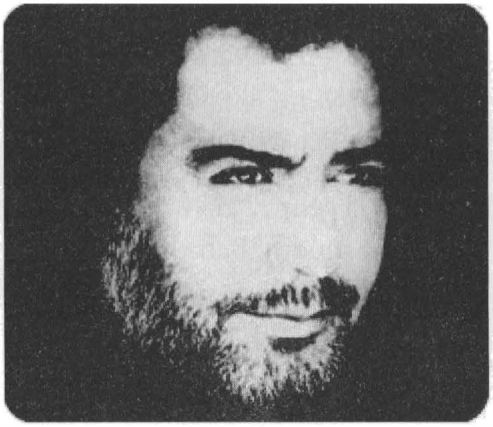
Son olarak;

Çağımızda, dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir sağduyuya, hiçbir yargı vicdanına ya da evrensel hukuk çerçevesine oturtulamayacak olan bu yargılamadan beraatımı talep ediyor; bir repertuvar açıklaması ve bugün gündeme getirilen, ama yıllar önce yapılmış ve tam olarak anlaşılamayan bir konser görüntüsünden yola çıkarak beni "bölücü." "hain," "yavşak" diye nitelendirenleri, bir gün aynı kısır ve çağa yakışmayan yaklaşımlarından kendilerinin ya da (hiç dilemem) çocuklarının zarar görmemesi ümidiyle ŞİMDİLİK kendi vicdanlarıyla baş başa bırakıyorum.

Takdir Mahkemenizindir.

Saygılarımla...

Ahmet Kaya

"...Bir sanatçının sahip olduğu en büyük silah şarkılarıdır. Şarkılarımı söylemeye devam ederek tepenizde olacağım"

(Ahmet KAYA)

KÜÇÜCÜKTÜM KÜCÜKTÜM
OLTAYI ATTIN DENİZE
Bİ ÜŞÜŞÜ VERDİ BALIKLAR
DENİZİ GÖRDÜM

28 Ekim 1957 tarihinde, Akrep burcu olarak, Malatya 'da dünya gelir Ahmet Kaya. İşçi bir babanın beşinci ve son çocuğudur. Baba Kürt ana Türk, bin beş yüz yıldır birlikte ve iç içe yaşayan iki halkın ortak değeriydi sanki Ahmet Kaya.

Kirveyiz, kardeşiz, kanla bağlıyız
Karşıyaka köyleri, obalarıyla
Kız alıp vermişiz yüzyıllar boyu,
Komşuyuz yaka yakaya
Birbirine karışır tavuklarımız
Bilmezlikten değil,
Fıkaralıktan
Pasaporta ısınmamış içimiz
Budur katlimize sebep suçumuz,
Gayrı eşkıyaya çıkar adımız
Kaçakçıya
Soyguncuya
Hayına...

Ahmet Kaya, Kürt'tü ve en az Kürt olduğu kadar

da Türk'tü. Yalandı Kürt'ün Türk olmadığı ve yalandı Türk'ün Kürt olmadığı. Ve o, tüm hayatı boyunca bu iki kardeş halkın birbirlerinden ayrılmaması, bölünmemesi gerektiğini haykırsa da, ne yazık ki bölücülükle suçlandı, yargılandı, hapse mahkûm edildi ve sürgüne gitti.

Babası Sümerbank Mensucat Fabrikası'nda işçiydi. Aslen Adıyamanlıdırlar, babası, iş bulmak için Malatya'ya gelir ve yerleşir. Şöyle otuz beş-kırk metre kare büyüklüğündeki lojmanda yaşardı beş çocuk, bir kadın ve bir adam.

Malatya sessiz bir kenttir. Yazları cehennem sıcağı, kışları kutup soğukları! Ama insanoğlu bu; girdiği kabın şeklini alan su gibi...

İstanbul'u anlatırdı babası, işten yorgun dönüğü zamanlarda, yorgunluğuna direnerek. İstanbul'u, denizi, Galata'yı ve Kız Kulesi'ni. Kız Kulesi'ndeki pren-

sesin hikâyesini. Ahmet Kaya, denizi görebilmiş değildir henüz. Ancak sinemadan ve babasının anlattıkları kadar biliyordur denizi. Ne tuhaf şeydi, şu yeryüzünde mevcudiyetini bildiğini esasında bilmiyor olmak. Bildiğini sandıkların hakkında aslında en küçük bir bilginin olmadığının farkına varmak. Üç tarafı denizlerle kaplı bir ülkede yaşayacaksın ve denizi görmemiş olacaksın!

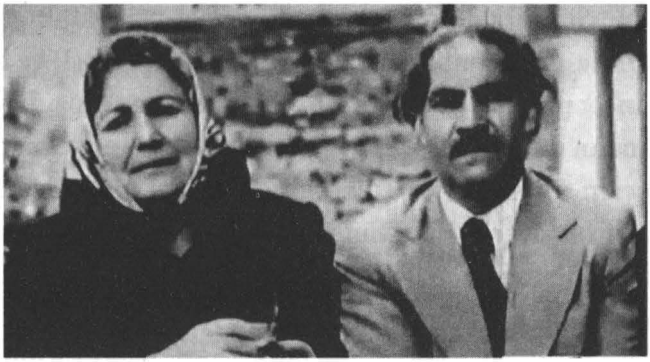
Fabrikadan arada bir ekmek arası helva verirlerdi işçilere, o ekmek arası helvanın tadını hiç unutmamıştır Ahmet Kaya. Babasının, yorgun da olsa, eve gelmiş olmasının en tatlı hatırasıydı; ekmek arası helva!

Ahmet Kaya, kardeşlerinin en küçüğü olduğundan dolayı daha bir özen gösterilir ve daha çok sevilirdi ve o da, bu sevginin hakkını verir, yaramazlık konusunda elinden geleni yapardı. Dört yaşına kadar annesini emmişti örneğin. O, son evlat olmanın tüm ayrıcalıklarını dibine kadar kullanabiliyordu. Asi, dik başlı ve kavgacı bir çocuk olsa da, hayal gücü oldukça genişti. Tahta kılıcını eline alır, bir uyuz eşeği Arap atı eyler ve kahramanlık konusunda destanlar yazan "Kara Murat" oluverirdi.

Bir tahta parçasına bağladığı tellerle tamamladığı, sözüm ona, bağlamasını alır ve kümesteki tavuklara konserler verirdi. En çocuk zamanlarında bile çalıp söylemeye düşkünlüğü babasının dikkatinden kaçmıyordu. Babası, oğlunun bağlamaya olan bu düşkünlüğünü görüyor ve çok da memnun oluyordu.

"İstanbul'a gideceğiz. Orada okuyacaksınız. Hepiniz orada çalışacaksınız" derdi babası, sık sık.

İstanbul, hayallerinin ve umudun kentiydi.

-Annesi Zekiye Hanım ve babası Mehmet Bey-

İyice keyiflenince türküler söylerdi babası, çoğu Kürtçe:

Dilo azbımrım

Dilo hayran

Bahane mırın pır xoşe

Dilo hayran

Küçük Ahmet'in yaramazlıklarından ve sokağa çıkıp da, yarı peltek, birilerine küfürler etmesinden zevk alırdı babası. Öyledir ya bizde; feodal ilişkilerden kalma bir dürtüdür, erkek evladın sayıp-sövmesinden

ve pipisini göstermesinden gurur duyulması. Elbette bu gurur duyma mevzusu tamamen masum bir hissiyattır.

Şimdi kalkıp da meseleyi sosyo-psikolojik açıdan ele alıp, bambaşka mecralara taşımayalım(!) ya da o mecralara taşınacak fırsat yaratmayalım. Ama diğer yandan da, Ahmet Kaya'ya yönelik linç sürecini halen devam ettirmek isteyenler içinde kallavi bir malzeme daha bu örnek. Bu Ahmet Kaya'nın ne olacağı daha çocukluğundan belliymiş aga! "Adam olacak çocuk bokundan belli olurmuş" tan kinaye, Ahmet Kaya da daha çocukken asi, küfürbaz bir şeymiş işte(!) Ahmet Kaya'yı ve ailesini incitmek isteyenler, bu malzemeyi kaçırmayın e mi!

Fabrikada Pazartesi ve Salı geceleri, işçileri ve ailelerini eğlendirmek maksadıyla işçi geceleri yapılırdı ve işçilerin aileleri de ancak bu türden gecelerde eğlenir, farklı bir atmosfer görürler/yaşarlardı. Dedim ya; Malatya küçük bir kentti, eğlence alanları ve alışkanlıkları sınırlı, feodal ilişki ve yaşam biçiminin egemen olduğu bir yerdi. O nedenle de, bu türden eğlence gecelerinin etkisi de büyük oluyordu.

İşçi gecelerinde bağlama çalıp da, şarkılar türküler söyleyen gruplardan çok etkilendir Küçük Ahmet. Onlara imrenir, onlar gibi çalıp söyleyebilmek için hayaller kurardı.

İşçi Geceleri sadece işçiler ve onların aileleri için bir eğlence mekânıydı. Mesela memur çocuklarının

gittiği ve eğlendiği yerlere işçi çocuklarının sokulabilmesi mümkün değildi. Memur çocuklarının oturdukları mahalleler de, farklı yerdeydi; işçi mahallelerinden uzak ve işçi mahallelerine benzemeyen! İşçi mahallesinin çocukları memur mahallelerine de gidemezdi ya da gitmezdi, gidebilmeyi beceremezdi. Kafalarda böylesine net bir ayrım vardı; zengin ve yoksul!

Ahmet Kaya, biri çocukluğuna denk gelen üç askeri darbeyle bir de post modern darbe görecekti. Bu, darbelere konu gelişmeleri, yakında izleyecek, kiminde esas oğlan olacaktı ve hep bilecekti yoksullukla zenginlik arasındaki o çelişkiyi.

Başbakanını, bakanlarını, gencecik fidan gibi delikanlılarını asan ve nicelerini kurşunlayarak katleden bir ülkenin ortasında bir ayrık otu gibi büyücekti Ahmet Kaya! Acılara tutunacak ve ölüme gidenlerin yaman çelişkilerini haykıracaktı, çağlar boyunca sürecek notalarla... Ve gün gelecek uçurtması tellere takılı kalacak, saçlarına yıldız düşecekti.

Babası, tüm bunları çoktan sezmiş miydi acaba?

"Sana bir sürprizimiz var"

Deyip, Küçük Ahmet'i eve sokmuştu kardeşleri.

Umut dolu bir loşluktaki evin içi taze yemek ve bolca kadın eli kokuyordu. Küçük Ahmet, soran ve merak eden gözlerle sürprizi arıyordu.

"Babam sana bir şey aldı" dediler, merakını iyice köpürterekten.

Babası, ona hep bir şeyler alıyordu ya, bu defa aldığı şeyin çok anlamlı ve değerli olduğunu anlıyordu. Aynı zamanda duvarı gösteriyorlardı.

Duvara baktığında, sevincinden hemen ağlamaya başlar Küçük Ahmet. Duvarda asılı bir cura vardır. Şimdi bu cura, Ahmet'in miydi? Curasını alır eline, hiçbir şey söyleyemeden iki-üç saat ağlar sevincinden... Yaşı: altı falan!

O günden sonra, o andan sonra, sazını bir daha da bırakmaz elinden.

Saz çalma işinde az-biraz antrenmanlıdır Küçük Ahmet, dayısının bir sazı vardır, boyuna-yaşına bakmaz, dayısından gizli gizli o sazı alır ve çalmaya çalışırdı, şimdi kendi sazı olunca, dayısının sazından elde ettiği tecrübeleri de değerlendiriyor ve on beş gün gibi kısa bir sürede çalmaya başlıyordu. Tabi işin bu yanını bilmeyenler için, Ahmet Kaya, altı yaşındayken on beş günde saz çalmayı söken mucize çocuktu! Ancak şu var ki; Ahmet Kaya ne öğreniyorsa kendi kendine öğreniyordu. Bu bağlama öyle bir enstrüman ki; eline

alırsın, aylarca, günlerce tın tın ettirir, bir türlü işi kıvıramazsın ama bir an gelir, aniden en doğru notayı basar ve artık bağlama çalabilir duruma geçersin.

Aklı fikri saz çalmakta türküler söylemekteydi. O nedenle de, okumakta falan gözü yoktu. Sık sık okuldan kaçıyor ve alıp sazını, uzun uzun saz çalıyordu.

Yaramaz ve vasat bir öğrenciydi ama çok güzel bağlama çaldığı için sınıf öğretmeni gurur duyuyordu Ahmet Kaya'yla. Müziğe karşı sıradan bir bağlılık değildi onunki, şiddetli tutkuydu. Aşk'tı. Kara sevdaydı. Yani, öyle tarifi çok kolay olmayan bir hisle seviyordu müziği. Saatlerce saz çalıyor ve türküler söylüyordu.

Sekiz –dokuz yaşlarına geldiğinde özellikle 24 Temmuz İşçi Bayramı'nda sahneye çıkıyor ve saz çalıp şarkılar, türküler söylüyordu. O da yetmiyor, çevre illerden, farklı programlarda çalıp söylemesi için davet ediliyordu. Bu durum Ahmet Kaya'yı çok mutlu ediyordu şüphesiz. Ahmet Kaya, sahne tozu yutmuş ve alkışı duymuştu. Denizkızı girmişti düşlerine, aaah artık iflah olmazdı!

Bu arada şu 24 Temmuz İşçi Bayramı meselesi hakkında da yeri gelmişken birkaç kelam edelim.

Evrensel bazda, işçi bayramı 1 Mayıs'tır. 1 Mayıs emeğin, emekçinin evrensel dilidir. Muhafazakâr sağ iktidarlar 1 Mayıs İşçi Bayramını "komünist bayramı" olarak görmekte, içine sindirememekte ve her daim bir alternatifini aramaktadır. O nedenledir ki; 1 Ma-

yıs'lar hep, çok kanlı olmuştur.24 Temmuz 1963 tarihi Sendikal Yasaların kabul edildiği tarih olup; "işçiye bayram lazımsa bundan iyi bayram mı olur?" Algısı ve yönlendirmesi içerisinde 1 Mayıs unutturulup yerine kendilerinin ürettiği 24 Temmuz oturulmaya çalışılmıştır.

Ahmet Kaya, doğduğu günden beri "sınıf" bilinci içerisinde yoğrulmuştur. Bulunduğu çevre, şartlar ve eğilimleri onun siyasal bilincinin gelişmesi serüveninde önemli bir yer tutmaktadır.

"Benim oğlum çok zengin bir sanatçı olacak" diyordu babası, Ahmet'in çalıp söylemelerine hayran kalaraktan.

"Zengin" olacaktı! Çok parası olacaktı! "İyi" bir sanatçı değil de, zengin bir sanatçı olacaktı, öyle hayalleniyordu babası. Bildi bileli kıt kanaatti her şey ve bu kıt kanaatlikten, bu yetmezlikten, bu yokluktan kurtulmanın bir çaresi olmalıydı mutlaka ve o çare de, Ahmet'in çok zengin bir sanatçı olmasıydı!

Yıllar geçtikçe enstrümanların boyutları da, nitelikleri de, değişiyor gelişiyordu. Cura, tambura, normal bağlama derken, iş, divan sazına kadar gidecekti.

İlkokul beşinci sınıftayken bir kıza aşık olur. Kız da, Ahmet Kaya'nın bu aşkını bilmektedir ama bu öylesine çocukça, uzaktan bir aşktı. Bazen, bisikletle kızın peşine düşerdi. Aradan yıllar geçtiğinde bu aşkı Özdemir Asaf'ın bir şiiriyle şöyle tanımlayacaktır Ahmet Kaya;

Ben birini sevmiyordum

O da beni sevmiyordu

Bir gün bir yerde randevulaştık

Ben gitmedim, o da gelmedi

Ortaokula başlamıştı ama okumakta gözü yoktu. Zor geliyordu okumak.

Malatya'da bir akrabalarının kaset dükkânında iş bulur. Ruhi Su'yu da ilk bu dükkândaki kasetlerden dinler... Ahmet Kaya'nın kişisel gelişimine konu olaylar sinsilesinde bu kaset dükkânının da büyük payı vardır. Uzun saçlı, uzun favorili, İspanyol paça pantolon giyen gençler gelmektedir dükkâna ve:

"Merhaba arkadaşım. Ruhi Su'nun kaseti var mı?"

Diye sormaktadır.

Pek nazik, pek insancıldır bu gençler. Etrafındakiler gibi değildir hiç biri, ne bileyim "lan Ahmet, iki çay kap gel" türünden tavırları yoktur. Uzun saçlı ve İspanyol paça pantolonlu bu gençlerin devrimciler olduğunu öğrenir zamanla. Ve onlarla ilişkilerini geliştirmeye başlıyor.

Babası emekli olunca ve emekli maaşına talim etmek zorunda kalınca, Kaya ailesi için geçinmek daha da zor hale geliyordu. Artık İstanbul'a göç etme zamanı gelmiştir, kaldı ki koca bir ülke göçüyordu zaten. Kırdan kentlere ve özellikle de İstanbul'a büyük bir

göç dalgası yaşanıyordu. Yorganı-döşeği, kadını-çocuğu, kabı-kacağı alan İstanbul'un yolunu tutuyordu. İstanbul, en yalın haliyle; taşı toprağı altındı!

Babası, bir gün, mutlaka bu topraklara, Malatya'ya döneceklerini, evlerinin, topraklarının burada kaldığını söylüyordu İstanbul'a giderken. Gurbet dediğin, kendi içinde bile acıydı işte. Çocuklarının hayatını İstanbul hikâyeleriyle dolduran bir baba, İstanbul hayalini gerçekleştirirken bile gurbet acısı düşüyordu içine ve Ahmet Kaya için gurbet, yaşam biçimi olacaktı, saçına ve sakalına aklar düşmeye başladığında hafiften.

Malatya' dan çıktım yola, yollar yanıyor
Düşman sarmış dört yanımı, kurşun
saçıyor
Düşmüşüm bir çukura, canım yanıyor
Yaşasam mi ölsem mi
Karar vermek zor

Ahmet Kaya, hayatında ilk defa deniz görüyordu. Şaşkınlık içindeydi. Bu nasıl bir şeydi? Yüzsen yüzülmez, geçsen geçilmez!

Küçücüktüm, küçücüktüm
Oltayı attım denize
Bir üşüşüverdi balıklar
Denizi gördüm

Bir uçurtma yaptım, telli duvaklı
kuyruğu ebemkuşağı renginde
Bir salıverdim gökyüzüne
gökyüzünü gördüm

Büyüdüm, işsiz kaldım, aç kaldım
para kazanmak gerekti
girdim insanların içine
insanları gördüm

Ne yârdan geçerim, ne serden
Ne denizlerden, ne gökyüzünden ama...
Bırakmıyor son gördüğüm,
Bırakmıyor geçim derdi.
Oymuş, diyorum, zavallı şairin
Görüp göreceği.

Malatya'dan İstanbul'a gelen bu aile, mahallede, ilk intibah olarak, elbette yadırgandı. Ahmet Kaya'nın tabiriyle "Malatya'nın kıroları geldi" türünden bir muameleydi gördükleri.

Dedik ya; insanoğlu girdiği kabın şeklini alan sudur diye, o hesap hemen koyuldular İstanbul'u yaşamaya.

Ahmet Kaya, otoriteye başkaldıran, serseri ruhlu, kavgacı bir delikanlıdır. Bu halleri de, başına çok iş

açacaktır daha!

Topkapı'da bir benzin istasyonunda iş'e girer. Orada araba yıkamaktadır daha çok. Hele bir adam vardır, Ahmet Kaya, tırnaklarıyla kazıya kazıya arabanın içini dışını yıkasa da, gelip;

"Bu ne gardaşım, olmuş mu bu şimdi"

Türünden mızmızlanması, Ahmet Kaya'nın aklını başından alır, öfkesinden kudururdu. Böyle zamanlarda alır sazını eline ve çalar-söylerdi. Çalıp söyledikçe de arınırdı.

Taksi şoförlüğü yapmıştı mesela. Bir gün bir yolcu alır ve yolcuyu dediği yere kadar götürür. İş hesap ödemeye gelince, yolcu;

"Valla gardaş, bende para yok" der.

Şaşkındır Ahmet Kaya,

"E ne yapacağız şimdi?" der.

Yolcu da çaresiz;

"Valla, istersen aldığın yere geri bırak" der.

Bırakır adamın yakasını ve çeker arabayı bir yere, sabaha kadar yatar. Bu iş de, Ahmet Kaya'ya göre değildir. Ne yapsa, ne etse dikiş tutturamıyordu. Yani, bu şehir madara etmektedir Ahmet Kaya'yı, her defasında.

Evin balkonuna çıkar, o dönemim popüler şar-

kılarını çalar söylerdi ki; belki biri sesini duyardı da, o da bir kaset yapar, ne bileyim meşhur falan olurdu.

Malatya'da yarım kalan okulunu bitirmek için Almanya'ya sanat okulu okumaya gider. Dokuz ay kalır Almanya'da. Okul, okumak nerde, gün akşama kadar kirin-pasın içinde sürünmektedir. Dayanamaz daha fazla ve döner İstanbul'a, İstanbul'da ortaokulu bitirir.

Saçlarını uzatmıştır ama Malatya'daki o devrimcilerin saçları gibi yakıştıramamıştır kendine. Onlar gibi pantolonlar diktirir, ayakkabılar alırdı ya, bir türlü onlar gibi olamıyordu. Hep eksiktir bir şeyler.

Saz çalıyor ve besteler yapıyordu. Elinde Demo'lar Unkapanı'nda kendisini keşfedecek plakçılar arıyordu ya, kimse yaklaşmıyordu. Keza devir, Arabesk devriydi ve Ahmet Kaya, bambaşka şeylerden bahsediyordu.

Derneklere gidiyor ve solcularla takılıyordu, yavaş yavaş sınıf bilinci de oluşuyordu. Mesela on altı yaşındayken bir afişleme eyleminde yakalanıp cezaevine düşüyordu. Çeşitli defalar adli vakalardan içeri girip çıkamaya da başlamıştır.

Bu süreçte aileyle ilişkiler de bozulur. Babası şaşkındır:

"Sen, çok zengin olacaktın. Niye böyle oldun?" diyordu.

Ahmet Kaya'nın çalıp-söylediklerini beğenmi-

yor,

"Bunları değil, eski parçaları çalmalısın" diyordu.

Bu arada babası da, bir emlakçı yanında iş bulmuştur. Babasının bu yaşında, el âlemin yanında çalışmak zorunda kalması zoruna gidiyordu Ahmet Kaya'nın. Bir gün olacaktı, icabında şu İstanbul'u yığacaktı babasının önüne.

Birilerinin yanında olmak, sığınır gibi, muhtaç gibi, kollarının-kanatlarının altında olmak gibi bir histi Ahmet Kaya'nın kanına dokunan -canını sıkan.

Ahmet Kaya, başka havalardaydı. O zamanlar Abuzer Karakoç 'u kendisine rakip olarak görüyor ve tüm gayreti de, ondan daha iyi olmaktı. Çok azimliydi, yılmak nedir bilmiyordu.

Mısır Çarşısında korse satan bir dükkânda iş'e başlar. Orada tezgâhta kaset satan Osman diye biriyle tanışır. Osman'ın teybinde Livaneli çalmaktadır ve Ahmet Kaya bu adamdan çok zevk alır. Livaneli "eşkıya dünyaya hükümdar olmaz" gibi Ahmet Kaya'nın tam da söylemek istediği türden şeyleri söylemektedir.

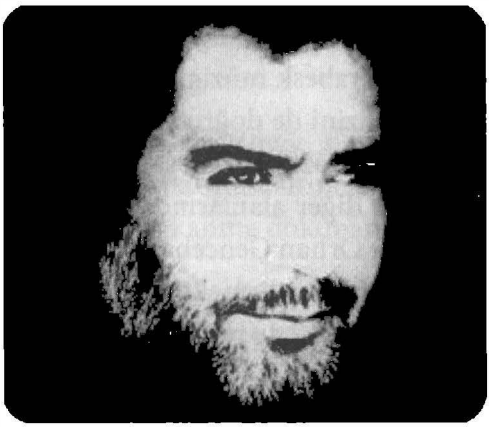
Bundan sonra Ahmet Kaya da, tarzını değiştirmeye karar verir. Gider önce saçlarını kestirir, zaman içinde "Avusturya İşçi Marşı" gibi solun uç şarkı ve marşlarını da çalıp söylemeye başlar ve artık kimliğini bulduğuna inanarak:

"Oğlum Ahmet, artık adam oluyorsun" der,

kendi kendine..

Solcularla takılıp "Halk Bilimleri Derneği" ne gidip geliyor ve derneğin etkinliklerinde de saz çalıp söylüyordu.

Yeri gelmişken, dönemi anlamak adına şu Arabesk müziğe de bir bakmak gerekir. Arabesk müzik ve yarattığı kültür tüm gerçekliğiyle ortada duruyordu. Ahmet Kaya ki; arabesk müziği tüm gerçekliğiyle kabul etmiş ve analizini de doğru yapmıştır. Onun, arabesk müzik ve bu müziği yapan sanatçılara karşı bakış açısı da, hayatın diğer alanlarındaki duruşu gibi çok nettir. Mesela bir Orhan Gencebay'ın müziğini ve müzisyenliğini çok farklı görmektedir. Onda bir ustalık olduğunu söylemekten de imtina etmemiştir.

"İnsan, hayatında üç kez çocuk olur; ilki çocukken... İkincisi sürgüne giderken... Üçüncüsü de, sürgünden dönerken"

(Ahmet KAYA)

SİZE BABA DİYEBİLİR MİYİM AMCA?

Orhan Gencebay dinleyenlere Orhancılar, Ferdi Tayfur dinleyenlere Ferdiciler denirdi... Müslümcülerin ve İbocuların da hatırı sayılır bir ağırlığı vardı. Bu durum ciddi ciddi fanatizm boyutundaydı. Şimdilerde "Fan Clup" dediklerine benzer ama alabildiğine ilkel bir birliktelikti bu fanatik taraf olmanın niteliği. Müslümcüler, Müslüm Gürses'in konserlerinde, özellikle de Gülhane Konserlerinde, kollarına, bağırlarına jilet atarlar, kan gövdeyi götürür, kendilerinden geçerler, sesleri kısılana kadar "Müslüm Baba" diye feryat ederlerdi.

Arabesk müzik, hayata tutunamamanın ve tahsili imkânsız hayaller kurmaktan dolayı ortaya çıkan ıstırabın ortak diliydi. Ortak payda hem ruhen hem de bedenen acı çekmekti. Hayat eşittir acı demekti. İçki ve sigarada teselli aranırdı Orhan Gencebay "bir teselli ver" diye asıldığında şarkıya... Ne yazık ki, esrar başta olmak üzere, diğer birçok uyuşturucu madde kullanımı da arabeskçiler arasında yaygındı. Tam anlamıyla bir yok oluşun, yıkılışın adıydı arabesk ve yarattığı kültür.

12 Eylül 1980 askeri darbesiyle birlikte Arabesk de yasaklandı. Yasaklandı derken; aslında kısmen ya-

saklandı demek lazım. Televizyon ve radyoda arabesk müzik çalınmaz-gösterilmez, arabesk müzik ve o müziği yapan sanatçılar hakkında konuşulmazdı. Ama bunun yanında kasetlerinin satışı serbestti. Konserler verebiliyorlar, özellikle büyük kentlerdeki büyük gazinolarda sürekliliği olan programlar yapabiliyorlardı. Ve itiraf etmek lazım ki; bu kısmi yasağa rağmen hayatın her alanında dolu dolu arabesk müzik hâkimdi! Evde, dolmuşta ve sinemalarda... Sinemalar, tabir yerindeyse "arabeskten yıkılıyordu" ,hemen hemen her ünlü arabeskçinin kasetlerine adını verdikleri hit şarkılarına filmler çekilirdi. İbrahim Tatlıses'in "Mavi Mavi" "Yorgun" "Sevmek" "Nasıl İsyan Etmem" gibi... Yine Ferdi Tayfur'un başta "Çeşme" filmi-bu film halen dahi Türk sinema tarihinde en çok izlenen film ünvanlını korumaktadır-Müslüm Gürses'in "İtirazım Var" gibi... Tüm bu filmlerin ortak özelliği; bir şarkıya ait olmaları ve başrollerinde şarkıyı söyleyen arabeskçinin oynamasıydı. Bir de bunlar kendi seslerini kullanmazlar, dublajla halledilirdi bozuk aksanlar. Acı, isyan, gözyaşı, felaket, yokluk-yoksulluk, perme perişan hayatlar, inanılmaz ve imkânsız aşklar... Bu filmlerin gösterildiği taşra ve büyük kent sinemalarında hemen hemen her seans tıklım tıklım dolardı. Oynayanlar da izleyenler de bol bol ağlar, gözyaşına doyardı. Belki de sinema sektörünün altın çağıydı o dönemler. Ne televizyon, ne DVD, ne bilgisayar, film izlemek için tek mekân, tek alternatif sinemalardı ve o sinemalarda da tam damardan arabesk filmler saltanatı hâkimdi.

O filmlere öyle içli, öyle dramatik afişler hazırlanırdı ki, daha filmi görmeden ağlamaklı olurdu müdavimleri. Filmin esas oğlanı, elbette, Ferdi Tayfur, Orhan Gencebay, İbrahim Tatlıses ya da Müslüm Gürses olurdu... İnanılmaz acıların ardından, tarifi imkânsız eziyetlere, horlanmalara maruz kalan esas oğlanın başında illaki bir de aşk gailesi vardır. O aşk ki; esas acı oradadır zaten. Bir de bu esas oğlanlarda öyle acı bir kuvvet olurdu ki; vurduklarını deviririler, gözleri karadır. Koca bir ordunun içine sille tokat dalıp, tarumar edip çıkarlardı. Filmin bir yerinde, şu dünyanın zalimliğine ve acımasızlığına, o acı kuvvetleriyle karşı koyarlar "bu anam için" "bu babam için" diyerekten saydırırlardı tekmeleri, yumrukları. Alışılmışın aksine bu filmlerin çoğunun sonu kötü biterdi... Esas oğlan bir şekilde vurulur, intihar eder, başına bir musibet gelir ve ölürdü.

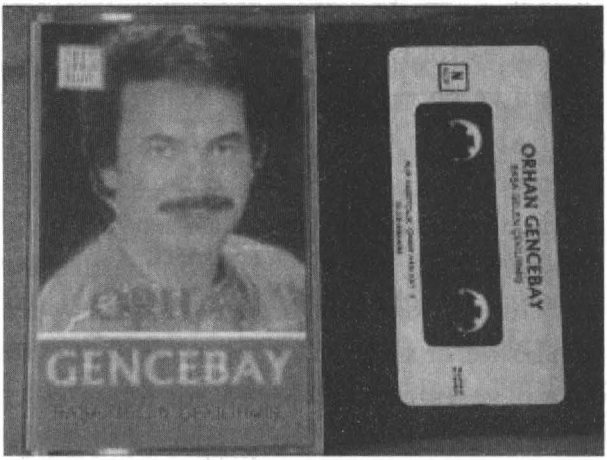
Aradan yıllar geçince Şener Şen "Arabesk" adlı filminde o dönemi epey tiye alacaktı. Aslında Kemal Sunal tarafından, tam da o dönemlerde tiye alınıyordu

ya, Kemal Sunal'ın tarzı farklı bir algıyla beğeniliyor, arabeskin düşük seviyesi şiddetle taraftar bulmaya devam ediyordu. Kemal Sunal'ın tiye alışı bir anlamda arabeski sempatikleştirip övüyormuş gibi oluyordu. Anlayacağının yapılan her eylem arabeske hizmet ediyordu. Zafer, her şekilde arabeskindi.

Bu denli basit ve kültürel seviyesi düşük bir müzik tarzının, bir anda yaşam biçimi haline gelmiş olmasının ülke gerçekleriyle direkt ilgisi olduğunu iddia etmek için uzman olmaya da gerek yok. Okur-yazar oranının düşük olması, kültürel enstrümanların seçimi sürecinde de sığlık yaratıyordu. Kitle iletişim kaynaklarının güdüklüğü, ekonomik buhranların yaşam kalitesi üzerindeki olumsuz baskısı, kolay yoldan şöhret olup da parayı bulma hayalleri... Düşünsenize; adam inşaat işçisi, çalıştığı inşaatta bir türkü patlatmış ve oralardan geçen gazinocular kralının dikkatini çekmiş... Sonrasında şöhret! Sırf bu ihtimal uğruna, bir ömür hayal kurabilecek insanların yaşadığı bir ülke gerçeği... Bunun yanında işin bir de yasaklı yanı vardı ki; yasakların arzu doğurduğu bilinçaltının da arabeske yönelmede etkili olduğuna inanıyorum.

Yeni nesil MP5'ler, CD'ler ya da internet gibi imkânlar yoktu elbette ama devir plak devri de değildi. Yakın zamana kadar tercih edilen kasetler vardı ve şimdilerde her köşe başında bulunan cep telefoncuları misali kasetçi dükkânları yaygındı ve iyi cirolar da yapıyorlardı. Kasetlerin A ve B yüzlerinde ortalama altışar şarkı olurdu ve kaset kapağında da o şarkıların

adı yazılıydı. Kaset kapakları aynı kitap kapakları misali albenili olmalıydı... A yüzünün ilk parçası kasete adını veren eserdi... O kasetler teyplerde dinlenirdi. Çift kasetli ve de radyolu teypler kendi çapında bir devrimdi. Özellikle kaset kopyalamak hususunda çok iyi aletlerdi bunlar. Şimdilerdeki korsan gibi kurumsal olmasa da o zamanlar da kopya kasetler yapılır elden ele dolaşırdı ya, asla ticarete malzeme olmazdı o kopya kasetler. Gurbettekiler, bu kasetlere konuşur ve seslerini gönderirlerdi sılaya. Kasetler iyi hoştu da bazen teyp sarardı ve o sarmaların ardında da muhakkak bozulur, kopar zayi olurdu. İşte böylesi durumlarda ya yenisi alınır ya da kopyasıyla idare edilirdi. Sezen Aksu'nun "Sezen Aksu Söylüyor" kasetini tam üç defa satın almak zorunda kalmıştım. Hiç bir kaseti sarmayan teybim o kaseti her defasında sarınca, harçlığı kasete yatırmak zorunda kalmıştım.

Arabesk müziğin yasaklanmasının nedeni halkı umutsuzluğa ve isyana teşvik etmesiydi. Öyle ya; asker yönetime el koymuştu, artık umut ve huzur vardı memlekette(!) karamsarlık ve isyan da neymiş! Değil karamsarlık ve isyan, bunların emaresine bile tahammül edilemezdi(!) Darbeciler, bu ülkedeki olumsuz gördükleri her şeyin bir müsebbibini bulmuşlar ve onları en ağır şekilde cezalandırmışlardı. Bülent Ersoy'un, kendi bedeni üzerindeki tasarrufunu bile cezalandırmışlardı. Onlar, umutların, toplumsal ahlakın, aile bütünlüğünün ve de vatanın bölünmezliğinin yılmaz savunucularıydı(!)

Arabesk sanatçıları büyük paralar kazanıyorlar ve elbette yüksek standartlı bir hayat sürüyorlardı. Buna rağmen mütevazı bir yaşam sürdükleri algısı

yaratılırdı. Bunda, şarkılarına çevirdikleri bol acılı, yokluklu-yoksulluklu filmlerin büyük etkisi vardı. Bu halkın teveccühünü almak için mazlumu oynamanın en geçer akçe olduğunu arabeskçiler yıllar önce çözmüştü ve zaman içinde siyasetçiler de bunu geliştirdi!

Medyanın bu denli palazlanmamış olması, özel televizyonlarla yayıncılık hayatına rekabetin girmemiş olması, arabeskçilerin lüks ve konforlu hayatlarını, çarpık-çurpuk ilişkilerini gözlerden uzak tutuyordu. Onlar, ölçülü, saygılı, masum ve de mazlum, kendi yağıyla kavrulan birer emekçiydi toplumun genelinin nezdinde.

Sistem tıkır tıkır işliyor, bu muazzam pastaya yeni dilimler ekleniyordu. Bu defa "Küçük Emrah" lı "Küçük Ceylan" lı "acıların çocuğuyum" dönemi başlıyordu. Küçük Emrah'ın kaşları alın hizasında, mazlumane bir ifadeyle birleşirken "benim hiç babam olmadı amca, size baba diyebilir miyim?" klişesiyle bu günlerde en sağlam komedi malzemesidir. Küçük Ceylan'sa salya sümük "boynu büküler" diye tiz ama gırtlaktan bir sesle arz-ı endam ediyordu. Onların da epey bir hayran kitlesi oluşmuştu. Zaman içinde büyüdüler, bir müddet isimlerinin önündeki o "Küçük" sıfatını kullandılar ama artık çağ o çağ değildi ve yok olup gittiler. "Küçük" sıfatlı arabeskçiler sadece Emrah ve Ceylan'dan ibaret değildi elbette ama bu ikisi dışında diğerleri tutmadı, tez yok oldular. Küçük Emrah ve Küçük Ceylan birçok kaset çıkarmışken birçok da film çektiler. Konserler, turneler de cabası. Ök-

süz-yetim, yoksul, aç-açık çocukları oynadılar, içimiz dağlandı, kanlı yaşlar aktı gözlerimizden onların filmlerini izlerken. Ve filmin en uç noktasında patlatılırdı beklenen şarkı;

Yıllar yılı dert yolunda

Ne ilk ne de sonuncuyum

Kahrediyor hayat beni

Acıların çocuğuyum

Bu sözler öylesine melodiler eşliğinde söylenirdi ki, benim diyen kayıtsız kalamazdı. Yalnız bu Küçük Emrah filmlerinde enteresan bir saplantı vardı; bunun ya anası ya bacısı bir şekilde yoldan çıkıp fahişe olurdu. Emrah biraz büyüdüğünde değişmeyen bu kurala sevgilisi, nişanlısı ya da karısı da dâhil edildi. Küçük Emrahçık hayatın tüm zorluğuna ve acılarına direnirken bir de bu gerçekle tam ciğerinden pençe yemiş oluyordu ki peh peh!

Arabesk müziğin en önemli sazı da hiç şüphe yok ki kemandır. Öyle bir tane iki tane değil, icabında beş tane, on tane keman olurdu orkestrada. Kemanın o içli sesi, arabeskin en acı baharatıydı bir yerde.

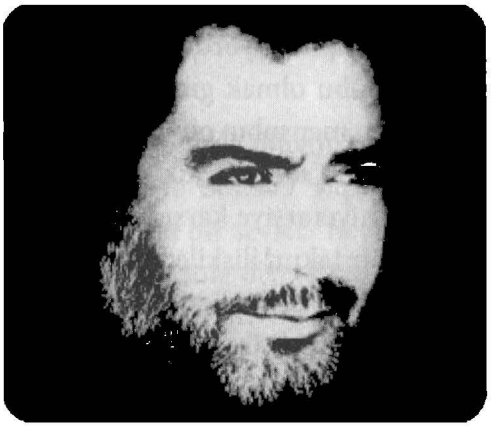

Yasaklansa da şu günlerde "tu kaka" ilan edilse de yaptıkları müzik, esasında bizi anlatıyordu... Her halimizle... Yoksulluğa, çaresizliğe dairdi... Ve aşka dairdi... Aşk ıstırabına dairdi...Dün de bu gün de bu ülkede tüm bunların birer sorun olmadığını kim iddia edebilir?!..Onlar, görmek istemediğimiz ve sürekli bastırdığımız zaaflarımızın müziğini yaptı belki de...

Diğer yandan, onlara karşı bir parça da hazımsızlık vardı, örneğin; Adana'nın köylüğünden ya da Samsun'un bir balıkçı kasabasından ya da Urfa'da mağaradan bozma bir evde doğan birinin çıkıp da bize, bizim en acı, en sevimsiz hallerimizi anlatmasını pek de sindiremedik. Sözde entel takımı aşkın "ben de özledim ben de" cesini anlamaya çalışmak yerine, bir kalemde silip attı.

Arabesk müzik halen dahi varlığını sürdüren bir gerçekliktir. Bir zamanların, yürekleri titreten arabeskçileri artık yaşlandı, birer ikişer çekildiler köşelerine ve yerlerine yenileri yetişmedi. Toplum da artık çok fazla tercih etmiyor bu müzik tarzını da yaşam biçimini de... Arabesk müzik, enikonu ele alındığında

ülkemizin sosyo-kültürel gelişimi– değişimi hakkında önemli çıktılar elde edilecektir. Öyle ya, boşuna mı döküldü onca gözyaşı, boşuna mı çekildi tüm bu o acılar?

"...Ahmet, beyaz olurdu. Çünkü beyaz, üzerine düşen her şeyi gösterir. Riyası yoktur. Saklayamaz. Beyazın üzerine beyaz koyamazsınız ama tüm renkleri koyabilirsiniz"

(Gülten KAYA)

BAĞLAMA BÖYLE DE ÇALINIR!

Solcularla gezip tozuyordu ya, Ahmet Kaya'nın bir örgütün mensubu olmak gibi durumu ya da tercihi yoktu. Örgüt mensubu olmayı başka türlü bir boyut, bambaşka bir sorumluluk olarak görüyordu. Ahmet Kaya'nın hiyerarşiye karşı bir gıcığı vardı, adı ne olursa olsun; bir takım ilişkiler sinsilesi ona uygun şey değildi. Bir dönem Doğu Perinçek siyasetine yakın durmuşsa da, o türden bir örgütün içinde tanımlamak çok da olası değildir.

Ahmet Kaya, bağlama çalmayı daha çok kendi başına öğrendiğinden alışılmışın dışında bir tarzı vardı. Sert vuruyordu bağlamaya, geçişleri farklıydı. Ken-

di tarzını yaratmıştı ve TRT'nin stüdyolarındaki korolara kulağı alışkın olanlar için Ahmet Kaya'nın hemen anlaşılabilmesi ve kabul görmesi zordu.

Boğaziçi Üniversitesinde Ruhi Su dinletisi vardır ve Ahmet Kaya, Ruhi Su'yu severek dinlemektedir. Hem bir vesile olur ve Ruhi Su'ya kendini dinletebilirdi.

Düşündüğü gibi de oluyordu. Ruhi Su'ya, bağlama çaldığından ve besteler yaptığından bahseder. Ruhi Su da "hadi çal bir şeyler "deyince Ahmet Kaya, tanıdık bir parça olsun diye Ruhi Su'nun "Mahsus Mahal" ini çalmaya başlar.

Mahsus mahal derler, kalırım zindanda
Kalırım kalırım dostlar yandadır
İki elleri kızıl kandadır kanda
Ölürüm kardeş aklım sendedir
Artar eksilmeyiz zindanlarda
Kolay değil derdin ucu derinde

Kumhan ırmağında Karaburun'da
Bulurum bulurum kardeş öfkem kındadır
Dirliğim düzenim dermanım canım
Solum sol tarafım imanım dinim
Benim beyaz unum ak güvercinim
Bilirim bilirim kardeş gelen gündedir

Ruhi Su, Ahmet Kaya'nın bağlama çalma tarzını beğenmez ve beğenmediğini de alenen söyler.

"Öyle at teper gibi bağlama çalınmaz. Kavga edilmez bağlamayla. Bağlamayla meşk edilir" der.

Ruhi Su'nun bu ağır eleştirisi Ahmet Kaya'yı yıldırmaz, o, yine bildiği gibi çalmaktadır bağlamayı. Ve bir yandan da siyasi eylemlerin, olayların içindedir.

Yetmişli yılların sonları, Türkiye'de toplumsal halk muhalefetinin yükseldiği ve sol rüzgârların estiği, geniş kitlelerin "Tek Yol Devrim" şiarıyla meydanları doldurduğu bir dönemdi.

1 Mayıs 1977 tarihinde Ahmet Kaya da Tak-

sim'dedir. Ruhi Su'nun diliyle şöyle oldu 1 Mayıs 1977

Bin dokuz yüz yetmiş yedi
Unutulmaz yılın adı
1 Mayıs bayramı idi
Sorarlar bir gün sorarlar
Beş yüz bin emekçi vardı
Taksim meydanına girdi
Öyle bir İstanbul gördük
Sorarlar bir gün sorarlar

Al gözlerim seyir eyle
Birin bırak birin söyle
Bu yeryüzü ilk kez böyle
Bir İstanbul görüyordu
Kucaklayıp sarıyordu.

Taksim Meydanını beş yüz bin kişi dolduruyordu... Öğrenciler, işçiler, memurlar, işsizler, kimi ararsan, kimi sorarsan oradaydı o gün. Coşku ve onur vardı her yanda. Türküler, halaylar, sloganlar ve pankartlar... Ahmet Kaya da oradaydı.

1 Mayıs 1977'de Ahmet Kaya da, o büyük katliama şahit oluyordu. Çevredeki bir otelin çatısından kalabalığa ateş açılıyordu... Halen dahi 1 Mayıs 1977 gününün hesabı sorulmuş/sorulabilmiş değildir. Bu ülkenin tarihi, bu türden kara sayfalarla doludur ve ne zaman ki, bu, yüz kızartan günahlarımızla yüzleşmeyi göze alacağız, işte o zaman tam anlamıyla demokrasiden bahsedilebilir.

Ahmet Kaya, tesadüfen canını kurtarmıştır. Ayakkabısının tekini ve arkadaşlarını kaybederek o da, 1 Mayıs 1977'yi yüreğine gömmüştür.

Bu arada liseyi dışarıdan bitirir ve Eğitim Enstitüsü keman bölümüne kaydını yaptırır. Emine adında bir kızla da nişanlanmıştır ve askerlik zamanı da gelmiştir. Yoklama kaçağı durumundayken babasının ihbarıyla askere alınır. Babası, Ahmet Kaya için endişelenmekte, içeri girip çıkmaları tedirginliğini iyice artırmaktadır. Askere gitsin de belki iflah olur diye düşünmüş olacak ki, gidip ihbar etmişti oğlunu.

"Annemle ablam resmen göbek attılar ben askere giderken" diyor Ahmet Kaya ve kafasını kinayeli sallayarak "merak etmeyin bu gidişin dönüşü de var" dediğini hatırlıyor gülümseyerek. Ahmet Kaya, annesinin ve ablasının sevinç gösterileri arasında askere giderken yıl da 1978'dir.

Askerdeyken onun yeteneğini fark eden komutanları orduevi orkestrasına alırlar. Ahmet Kaya'nın askerlik anılarını dinleyebilmiş olmayı ve en azından birkaç anısını paylaşabilmiş olmayı isterdim ama bu mümkün olamadı. Yine de, erkeklerin askerlik anılarına dair birkaç kelam etmek hiç de fena olmaz zannımca.

Hani vardır ya; "ben askerdeyken" diye başlayan o meşhur muhabbet.

İşte Ahmet Kaya da, sağlıklı her Türk vatandaşı gibi askerliğini yapmış ve "ben askerdeyken" diye baş-

layan cümleler biriktirmişti. Askerliğini Gelibolu'da yapmıştır.

Mademki Ahmet Kaya'dan bir askerlik anısı paylaşamıyoruz, bu muhabbeti boş da geçmeyelim... Askerliği Doğubeyazıt'ta yaptım. Yılmaz Erdoğan'ın "Ağrı Dağı'na mistik bir çay demi kıvamında bakan..." diye sözleri olan o şiiri iyice işlemiş dimağıma ve Ağrı Dağı'nın hem küçüğü hem de büyüğü, şöyle elimi uzatsam tutacağım kadar yakınımda...

Hani derler ya "askerliğin mantığı yoktur " gibi şeyler, alayı saçmalık. Askerliğin kendince bir mantığı ve zekâsı vardır. Mesela şu bölük komutanları, bunlar, askerin yeteneğini gözünün renginden anlıyor aga. Hangi ara benim resme ve yazma-çizmeye ilgim olduğunu anlayıp da, hangi ara bana, alçıdan Atatürk köşesi yapma ve bir de duvar gazetesi çıkarma görevi verdiğini halen anlamış değilim Yüzbaşı Hüseyin'in!

Acaba, yaptığım o Atatürk köşesi duruyor mudur?

"Eldeki malzemeyle şu duvara bir Atatürk köşesi yap"

"Emredersiniz komutanım"

Eldeki malzemeye bakıyorum, bir torba alçı, birkaç parça çıta, bir bıçak ve sürekli Ahmet Kaya şarkıları söyleyen, gözaltlarına kadar sakallı, Diyarbakırlı bir Kürt asker! Bende Kürtçe yok, onda Türkçe az, sadece Ahmet Kaya'ca noktasında anlıyoruz birbirimizi.

Neyse, yaptık biz o Atatürk köşesini. İyi de oldu. Bölük komutanı, Alay komutanına gururla takdim etti, eserimizi.

Gelelim duvar gazetesine! O iş'te yapayalnızım işte. Gazetenin adını "OBÜS" verdim. Komutan "Uygundur" dedi. Karikatürler, asker şiirleri, tarihe dair küçük kahramanlık notları falan. OBÜS'ün dördüncü sayısında bir karikatür çizmiştim ve işte o karikatür gazetemi tarihe gömüyordu. Karikatürde iki asker var. Bunlardan biri safça, diğerine "oğlum, Hüseyin yüzbaşım beni beş başı yaptı" diyor, öteki de şaşkın "lan oğlum, beş başı diye rütbe mi olur? Kesin kafaya almış seni" diyor.

Bölük komutanınca bir sorun yoktu, keza reklamın kötüsü olmazdı ya, Alay komutanı, askeri değerlerin bilmem neyine uygun bulmayıp karikatürü yasaklayarak OBÜS'ün bir daha çıkmamasını emretti.

Ahmet Kaya, askerliği bitip de İstanbul'a döndüğünde hayatının üçüncü askeri darbesini yaşayacaktır.12 Eylül 1980 tarihinde asker bir defa daha yönetim el koyuyordu.

Hürriyet
YILDIRIM BASKI
BÜTÜN YURTTA SIKIYÖNETİM İLAN EDİLDİ
Ordu yönetime el koydu
Hükümet ve Parlamento feshedildi, Siyasal partilerin faaliyetleri durdurulde. Parlamenterlerin dokunulmazlıkları kaldırıldı. Saat 05.00'ten itibaren sokağa çıkma yasağı başladı

12 Eylül'cüler Ahmet Kaya'yı tutuklamamıştı ama etrafındaki tüm arkadaşları içerideydi. Tüm arkadaşlar bir yana, tüm o evler, kırmızı boylarla sloganlar yazılı o duvarlar, sabah akşam taranan o kahvehaneler, dernekler, şu gökyüzü, bildiği her şey içerdeydi sanki.

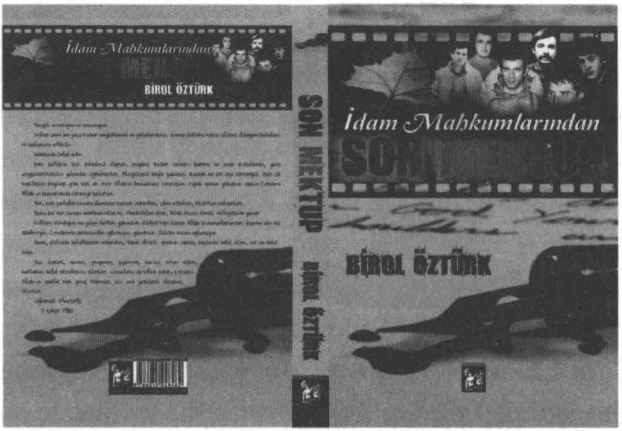
12 Eylül'cülerin tutuklama listesindekiler daha çok Ahmet Kaya'nın askerde olduğu dönemlere fişlenmiş olanlardı. Ahmet Kaya'yı askeri darbenin gazabından askerde oluşu korumuştu.

"Bu ne yaman çelişki" ydi oysa!

Tüm arkadaşları içerideydi ve içeriden hiç de, iyi haberler gelmiyordu. Mamak, Metris, Diyarbakır cezaevlerindeki o korkunç günleri yaşayanlar, yaşadıklarını anlatırken halen dahi bin kere ölüp diriliyor.

Ahmet Kaya, yine yalnızdı.12 Eylül, sağcı-solcu demeden kırıp geçirmişti gençleri ve idam cezaları infaz ediliyordu. O, gencecik insanlardan "Son Mektup"

kalıyordu geriye.

Bu arada babasını da, bir kalp krizi sonucunda kaybetmişti. Nişanlısı Emine'yle evlenmişler ve 1982 yılında kızları Çiğdem dünyaya gelmişti.

Ahmet Kaya, ilk kasetine adını verecek olan "Ağlama Bebeğim" şarkısını kızından feyiz alarak yapıyordu. Gel gör ki; Ahmet Kaya'daki bu sanat aşkını eşi Emine anlayamıyordu. Ahmet Kaya'nın gözü sanattan başka bir şey görmüyordu ve bu durum Emine'de gelecek kaygısı yaratıyordu. Elde yok avuçta yok ve eşinin de, çalıp söylemek dışında bir gayreti yoktu. Bu durum karşısında gelecek kaygısına kapılan Emine'ye çok da görmemek lazım belki. Algısı bu kadardı işte. Toplumsal bir durum bu, muhakkak çevresel faktörler de etkiliyordu Emine'yi. Ağustos böceği misali sürekli çalıp-söyleyen bir kocası vardı işte. Bir zaman sonra Emine, Çiğdem'i de alarak Ahmet Kaya'yı terk eder ve peşinden de boşanırlar.

Ahmet Kaya, yine ve yeniden yalnızdır.

Ve soruyordu Ahmet Kaya; neden?

Bir adım
Bir adım
Bir adım
Üç adımda biter bu odam
Neden
Neden
Neden
Daracık yaparlar bu evleri?

Pencereden görünen gökyüzüne inat

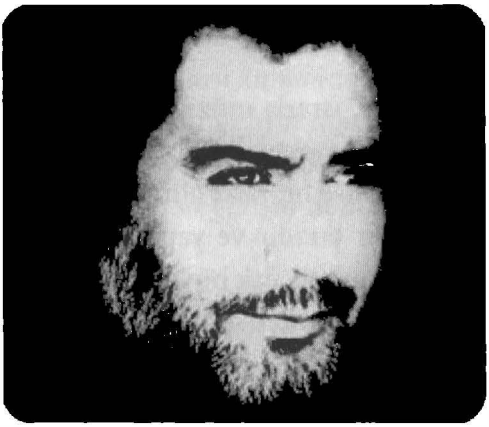
Bu evde bir çocuk
Bir çocuk
Bir kadın
Ve ben yaşardık
Neden
Neden
Neden
Bırakıp çekip gittiler?

Uzaklarda görünen güzel günlere inat

Bir adım
Bir adım

Bir adım
Üç adımda biter bu odam

Bir adım
Bir adım
Bir adım
Takılır düşüncelerim

"Yüreğim ve beynim, yaşadığım sürece, dünyanın her yanında, acı çeken halkların yanında olacak"

(Ahmet KAYA)

HAPSE GİRMEK İÇİN ALBÜM ÇIKARMAK!

ve

BİR ÜLKENİN SESİ OLMAK!

Ahmet Kaya, ısrarla müzik şirketlerine gitmekte, bestelerini dinletmekte ve bir çıkış yolu aramaktadır. Ancak, hiç kimse bu riski almak istememektedir. Farklı ve tuhaf bir tarzdır ve yapımcılar için Ahmet Kaya'nın albümünü yapmak büyük risktir. Yorulmuştur Ahmet Kaya, tüm arkadaşları içeridedir, parasızdır ve artık çok yorulmuştur.

Bu arada "Bağlama Böyle De Çalınır" başlıklı afişlerle tanıtımı yapılan bir dizi dinletiler de yapmakta ve adı da yavaş yavaş duyulmakta, tanınmaktadır. Ama onun kafasında bir albüm yapmak vardır.

Artık kendi göbeğini kendisi kesecektir ve Selda Bağcan'ın kardeşi Sezer Bağcan'a ait stüdyoya kapanıp, kaset çalışmalarına başlanır.

Albümde yer alacak şarkılar tehlikelidir ve bu haliyle kaset çıkartılırsa hapse gireceği kesin gibidir. Ahmet Kaya düşünür; "iş yok, para yok, çocuğumu göremiyorum, bari hapse girip arkadaşların yanında olurum" diye. Ve hapse girmek için bu kaseti çıkarmaya karar verir.

Onca uç ve muhalif şarkıya rağmen bir tane de Kurtuluş Savaşında Türk askerinin gösterdiği yiğitliği anlatan Kurtuluş Savaşı Destanı'nı koyar kasete.

Kollumu salladım toplar oynadı
Karataş içinden çete kaynadı
Yaşasın Urfalılar teslim olmadı
De yürüyü yürü kumandalarım yürü
Kumandanlar gidiyor dönmüyor geri
De yürüyü yürü kahramanlarım yürü
Kahramanlar gidiyor dönmüyor geri

Tıfıldır hastahane karşı karşı
Gâvur Fransız' ın bomba atışı
Urfa çetelerinin şaha kalkışı
De yürüyü yürü kumandalarım yürü
Kumandanlar gidiyor dönmüyor geri
De yürüyü yürü kahramanlarım yürü
Kahramanlar gidiyor dönmüyor geri

Ve en nihayetinde kaset hazırlanır ve çıkartılır. Yıl 1985...

Ağlama Bebeğim!

Çaresizliğin, sinmişliğin, korkunun kol gezdiği bir ortamda umudun ölmediğinin, umudun öldürülemeyeceğinin resmiydi Ağlama Bebeğim!..

12 Eylül'ün silindir gibi geçtiği toplumsal bilinci

kendine getirecek sağlam ve tam yerini bulmuş bir tokat gibiydi, Ağlama Bebeğim!

Tahmin edildiği üzere kaset çıkartılır çıkartılmaz toplatılır ve Ahmet Kaya kendini sorguda bulur.

Kaset henüz dört yüz falan satmıştır ve hâkim karşısındadır Ahmet Kaya!

Ağlama bebek ağlama sende
Umut sende yarın sende
Yağmur gibi gözlerinden akan yaş niye?
Bu suskunluk bu durgunluk, sıkıntın niye?

Çok uzakta öyle bir yer var
O yerlerde mutluluk var
Bölüşülmeye hazır bir hayat var
Dalıp dalıp derinlere düşünmen niye?
Bu küskünlük bu dargınlık, sıkıntın niye?

Çok uzakta öyle bir yer var
O yerlerde mutluluk var
Paylaşılmaya hazır bir hayat var

"Çok uzakta ne var?"

"Neresi o yerler?"

"Neyi bölüşüyorsun?"

"Sosyalizmi mi tarif ediyorsun?"

Türünden, cevap versen bir dert, vermesen başka bir dert, bir alay soruya maruz kalır. Soru değil de, sorgulamaya maruz kalır. Yani öyle bir durum ki; yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal!

Yargı süreci kısa sürer ve ne hikmetse kasetin üzerindeki yasak kaldırılır. Kasette yer alan Kurtuluş Savaşı Destanı'nın hikmeti midir, yoksa başka bir nedenle midir bilinmez ama Ağlama Bebeğim kaseti artık serbesttir ve o, dört yüz satan kaset bir anda dört yüz-bey yüz bin satar. Ahmet Kaya adı bir anda popüler olmuştur. Ağlama Bebeğim'le unutulan/unutturulan ne varsa bir yanardağ fışkırması gibi dökülüyordu orta yere. Ağlama Bebeğim çıktığında Ahmet Kaya yirmi yedi yaşındaydı.

Sezer Bağcan' ın "Değişim Stüdyosu" nda hazırlanan bu ilk kasetin ardından yeni kaset için çalışmalara hemen başlanır. Değişim Stüdyosu Ahmet Kaya için "değişimin" de en önemli adımıydı. Ahmet Kaya adı artık bir efsanedir. Kasetlerinin dışında kara kalem portesiyle, esrarengiz ve mütevazı bir adamdır Ahmet

Kaya... Bir rol model...

Çok güzel şarkı ve türkü söylemesinin yanında, şiir okumakta da inanılmaz bir yetenekti. En sıradan şiirler onun sesinde bambaşka anlamlara geliyor ve bir anda popüler oluyordu.

Değişim Stüdyosunda çalışmalar devam ederken Selda Bağcan'ın Metris Cezaevinde yatarken tanıştığı Gülten Hayaloğlu adlı kız da hapisten çıkar. Gülten Hayaloğlu dört yıl hapis yapmış, son derece entelektüel ve güçlü bir kadındır. Selda Bağcan ve Gülten Hayaloğlu dosttur ve dostu hapisten çıkınca Değişim Stüdyosunda iş'e başlaması için ısrar eder. Gülten Hayaloğlu bu ısrarlara fazlaca da direnmez ve stüdyoda iş'e başlar. İşte Ahmet Kaya ve Gülten Hayaloğlu'nun tanışmaları ve Ahmet Kaya ölene kadar devam edecek olan on beş yıllık evlilikleri için ilk bakışmalar ve o aşkın tohumlarının atıldığı ilk yer bu stüdyo oluyordu. Değişim devam ediyordu. Değişim Ahmet Kaya'nın sihirli sözcüğüydü!

Gülten de, Ağlama Bebeğim kasetini dinlemiş ve çok beğenmişti. Şimdi ikinci albüm olan "Acılara Tutunmak" ın çalışmalarında birlikteydiler ve aralarındaki tereddütsüz yakınlaşma aşka dönüşüyordu.

"Elde ve acı"

Ve şimdi acılara tutunarak yaşamanın zamanıydı. Acılara tutunarak yaşamalıydı bu ülke, birkaç bin yıl! Ahmet Kaya, ülkesinin en gerçek yanını "acılarını" dillendiriyordu ve o acılara tutunarak birkaç bin yıl daha yaşanması gerektiğini fısıldıyordu, haykırarak!

Acılara Tutunmak da, çok tutulmuş ve çok satmıştır. Kasetler çok tutmakta ve satmaktadır ya; beklenildiği gibi para kazanılmamaktadır. Parasızlık halen baş köşededir.

Bundan sonrası için konserler vardır. Ahmet Kaya, elinde sazı, tek başına konserler verir ve konser salonları, meydanlar hınca hınç dolar. Ahmet Kaya, deli gibi üretmektedir. Bir albümü çıkartıp, hiç ara vermeden hemen yenisi için çalışmaya başlamaktadır.

"An Gelir " albümü kısa bir aradan sonra çıkar ve yine büyük yankı uyandırır.

Bana sorarsan albümün en iyi parçalarından biri de, "Metrisin Önünde Durdum" adlı şarkıydı. Bu şarkıyla, Türkiye'nin yakın geçmişiyle hesaplaşacağı an'ın geleceği işaret ediliyordu.

Metris Cezaevi'yse büyük acılara tanıklık etmiş bir totem gibi duruyordu orta yerde.

Metris' in önünde durdum
Hasretim yerlere vurdum.
Ben dağlarda uçan kuştum
Kanatlarımdan vuruldum.

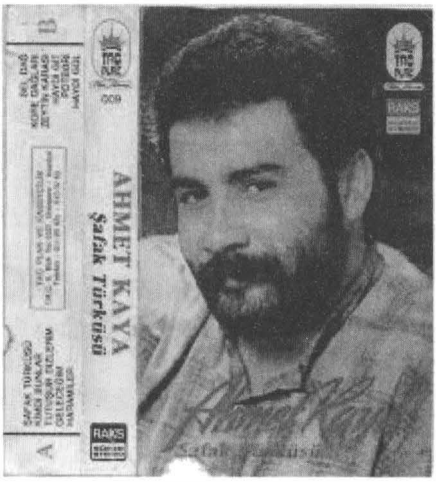
Yıllar var ki yorgunum ben
Gökyüzüne vurgunum ben
Mahpuslarda durgunum ben.

Metris' in önü kahveler
Kahvede can annem/dostalar bekler.
Dağlar köyler türkü söyler
Dağlar köyler yolum gözler.
Geze geze yoruldum ben
Gökyüzüne vuruldum ben
Mahpuslarda duruldum ben.

Gülten'in hapishaneden tanıdığı idamlık Nevzat Çelik'in çok güzel şiirleri vardır. İdam edileceği beklentisiyle anasına yazdığı "Şafak Türküsü" adlı şiirini Ahmet Kaya'ya verir Gülten, bu muhteşem şiiri besteleyen Ahmet Kaya, yeni albümüne de bu ismi verir.

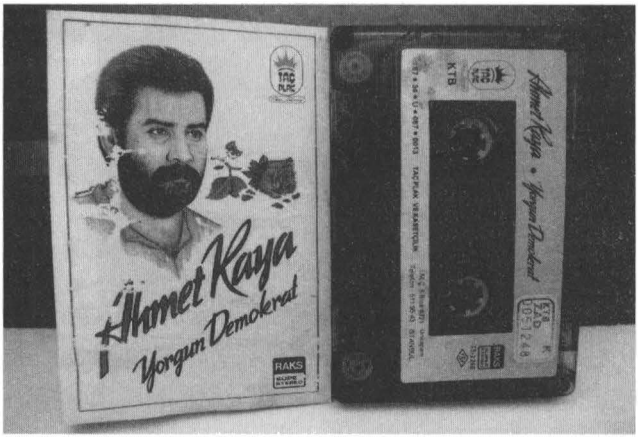
Yıl 1987'dir ve bana sorarsan "anne" temalı gelmiş geçmiş en sağlam yapıttır Şafak Türküsü. İdamların yaşandığı ve yeni idamlıkların darağacı dibinde sıra beklediği bir dönemde "saçlarına yıldız düşmüş/ koparma anne" diyerek yine kendi gerçeklerimizle yüzleştiriyordu Ahmet Kaya! Bu arada Nevzat Çelik de, bir anda popüler oluveriyor, zamanı geldiğinde "Şafak Türküsü" adlı kitabı "yok" satıyordu.

1987 yılında 12 Eylül mağdurları birer ikişer hapishanelerden çıkıyordu. Ezilmiş, acıtılmış, örselenmiş ve yapayalnız kalmış bir sürü "yorgun demokrat" ...

Yüreği anlıyordu her birini... Sol yumrukları havada "Tek Yol Devrim" diye çelik gibi bir inançla girmişlerdi hapse ama şimdi geçim derdi vardı. Artık dışarısı içeriyi özletir cinstendi. Değişen ekonomi politikalar ve popüler kültüre doğru fora yelken giden bir ülke gerçeği...

Ahmet Kaya şarkıları, bu ülkenin, sosyo-kültürel ve politik-psikolojik halinin kronolojik dökümüydü!

Karanlık yollardan geçtik
zehir gibi sular içtik
bir yanımızda ölüm
bir yanımızda yar sevdik
bir değil bin bir kere
sırat köprüsünden geçtik
cehennem denen illetin
ta göğsünü deldik geçtik.

Bu yolda dönenler oldu
mum gibi sönenler oldu
yar göğsüne baş koymadan
vurulup düşenler oldu.

Bir sen kaldın geride
ah akıp gidiyor hayat
yüreğim anlıyor seni
artık susma yorgun demokrat.

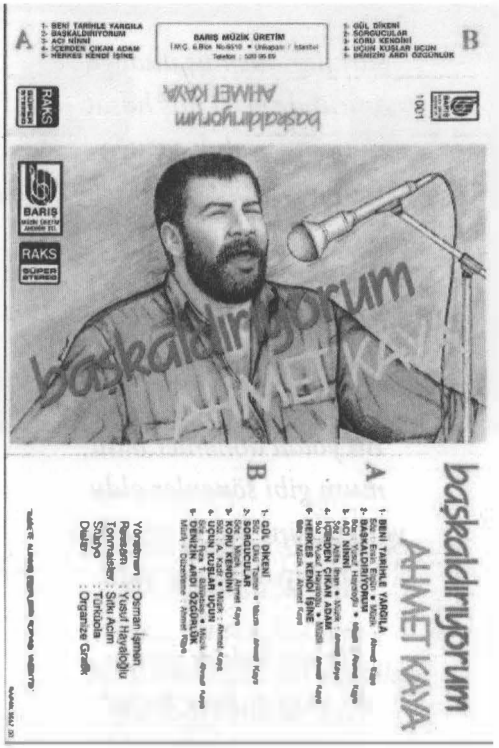
Şarkılar küsmüş dudağa
ömründe gecikmiş hasat
karışmış çoluk çocuğa
geçim derdinde demokrat
içlenir hatırladıkça
izlerini o günlerin
düşe kalka bata çıka
yaşadığı o depremin.

Bu yolda dönenler oldu
mum gibi sönenler oldu
yar göğsüne baş koymadan
vurulup düşenler oldu.

Bir sen kaldın geride
ah akıp gidiyor hayat
yüreğim anlıyor seni
artık susma yorgun demokrat.

Yıl 1988

Yeterdi artık! Bunca acıya, bunca baskıya, bunca insan hakları ihlaline karşı "başkaldırı" zamanıydı ve Ahmet Kaya, yine tarihin en kritik yerinde haykırıyordu "Başkaldırıyorum"

1989 yılına geldiğimizde Ahmet Kaya bambaşka bir tarzla karşımıza çıkıyordu. İki mikrofon ve bir bağlamayla adına "Resitaller" dediği halk konserleri başlıyordu. Konsere katılanlarla karşılıklı sohbetler ederek ve istek parçalar alarak, bu zamana kadar çıkarmış olduğu kasetlerindeki tüm parçaları seslendirdiği tadı damakta kalan bir süreçti resitaller.

Ahmet Kaya halkıyla buluşuyordu ve 1990 yılında Gülhane'de yapılacak olan konsere en az yüz elli bin kişi gelecekti.

Ahmet Kaya konserleri, her yaştan, her cin-

siyetten ve her görüşten insanın geldiği, aynı dilden şarkıların söylendiği bir eylem yerine dönüyordu. Bu kadar geniş bir yelpazeyi bir araya getirmek ve bir arada tutabilmek bu gün dahi, şu teknolojik imkânlara rağmen, pek mümkün değildir.

Resital; bir tek sanatçının, bir tek enstrümanla verdiği konser anlamına gelmektedir. Ahmet Kaya'nın resitallerinde en çok istek alan ve öne çıkan şarkılardan biri hiç şüphe yok ki; Şafak Türküsü' ydü. On binler hep bir ağızdan;

"Saçlarına yıldız düşmüş/koparma anne" diyordu.

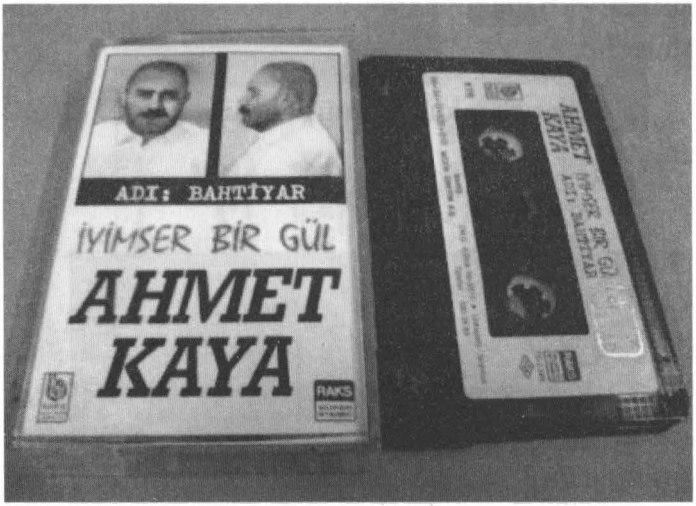

1989 yılında biraz daha romantik bir Ahmet Kaya görüyorduk. "İyimser Bir Gül" olmak lazımdı

belki de, daha fazla duyguydu ihtiyaç olunan.

İyimser Bir Gül'de Adı Bahtiyar adlı şarkı başka türlü çaresizliklerimize işaret ediyordu.

Çatışma ortamının ve birbirimizi anlamamanın yarattığı hazin sonları yaşıyorduk. Ölüm haberlerinin ardı arkası kesilmiyor ve güle kan damlıyordu. İyimser Bir Gül olma vaktiydi!

1990'da Resitaller serisinin 2.si çıkıyordu ve yine yer gök Ahmet Kaya oluyordu. Ahmet Kaya, halkının içinde, adeta dertleşir gibi, sohbet eder gibi, dert dinler ve dert anlatır gibi icra ediyordu sanatını.

Yine tıklım tıklımdı konser alanları, konser salonları. Ve yine hep bir ağızdan söyleniyordu Ahmet Kaya şarkıları.

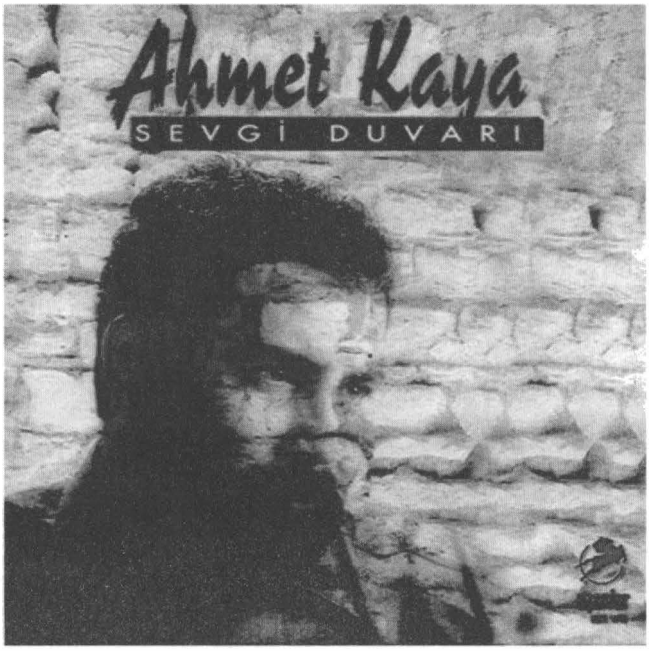
O günlerin iletişim kanallarını düşünürsek, o

yüz binlerin Ahmet Kaya konserlerinden haberdar olup da, o konser yerlerini hınca hınç doldurmuş olmaları müthiş bir şey!

Dünya'da esas olan "Sevgi" ydi. Ve Ahmet Kaya da, bir gece sessizce aşıyordu "Sevgi Duvarı" nı... Yıl 1990'dı...

Sevgi Duvarı kaseti çıktığında ben de, artık bir üniversite öğrencisiydim ve gurbeti, özlemeyi öğreniyordum. "Bu gün de ölmedim anne" derken, şekilleniyordu kafamda ölümden yaşam koparanların durumu.

Can Yücel'in "sidikli kontesim" dediği "pasaklı kontesim" oluvermişti. Baskı ve zulüm, en küçük kıpırtıda ensemizdeydi.

Baskı ve zulüm doksanlı yıllarda boyut değiştirerek ve kurumsallaşarak adeta kendini yeniden yaratıyordu. Artık "Başım Belada" dönemiydi. Her an, her hangi bir şeyin faili ya da maktulü olabilirdik.

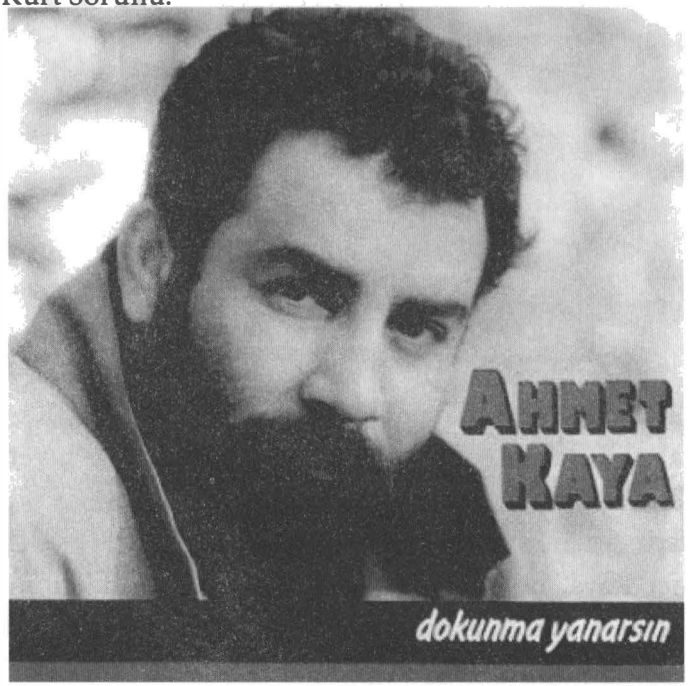

Başım Belada albümü ve ardından Ahmet Kaya'nın ortaya koyduğu tavırları hatırlayınca; Ahmet Kaya'nın tam anlamıyla oturduğu ve tam olarak neyi ifade ettiğinin anlaşıldığı dönem diyesim geliyor. Ahmet Kaya, bu zamana kadar yapmak istediklerinin hepsinde amaca ulaşmıştı ve şimdi bundan ötürü başı beladaydı.

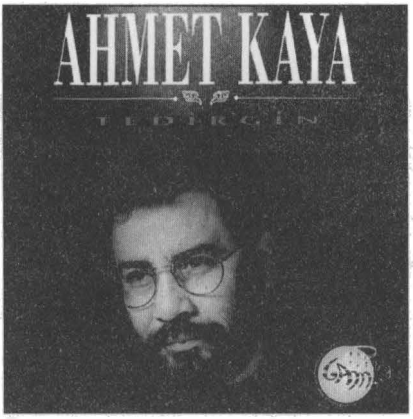
Uzun, kara paltosu, ak düşmemiş saçı ve sakalları, elinde sigarası ve hafiften maço-kabadayı edasıyla ve kendisinin de kabul ettiği haliyle; yarı feodal çağrışımlarla, tam da ülkesinin ozanıydı bu adam!

1992 yılına geldiğimizde hassasiyetler o kadar hassaslaşıyordu ki ve öyle hassas mevzular vardı ki; dokunan yanıyordu. Ahmet Kaya da, dokununca yanacaklarımızdan oluyordu yavaş yavaş. O, bu durumu çok erkenden görüyor ve "Dokunma Yanarsın" diye erkenden uyarıyordu. En hassas mevzularımızdan biri de Kürt Sorunuydu. Halen dahi doğru anlaşılamamış,

fanatizme bağlanmış ve çözümsüzlükle vaftiz edilmiş Kürt Sorunu!

Artık "Tedirgin" dir Ahmet Kaya...Faili meçhuller, işkenceler, savaşlar ve dağlarda ölenler, polis ve asker cenazeleri... Siyasi istikrarsızlıklar, ekonomik krizler... "Tedirgin" diyordu Ahmet Kaya 1993 yılında.

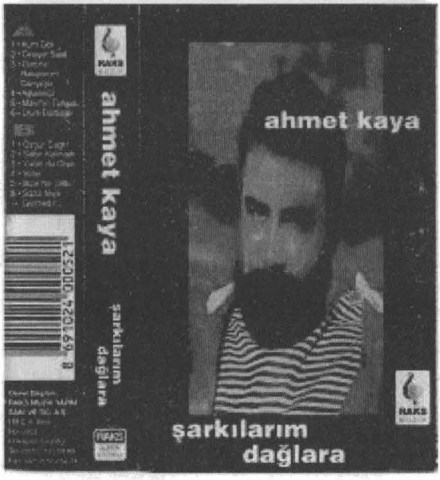
Ha bu arada, Ahmet Kaya'nın albümlerinin şöyle sol ya da sağ alt yanındaki o "GAM" damgası var ya; "Gülten Ahmet Melis" nın baş harflerinden oluşup, kendi ajanslarını temsil etmektedir.

Suskunum, vurgunum, tedirginim ben
Haylanmaz, uslanmaz, tedirgin

Bu ülkenin gerçeklerinden biriydi dağlardaki çatışmalar ve sonu gelmeyen o savaş! İster kabul et ister etme, bin beş yüz yıllık kardeşlik artık savaşa ve çatışmaya evriliyordu. Ahmet Kaya için artık şarkıları dağlara savurma vaktiydi. Ahmet Kaya, esasında hep çok netti, tıpkı "Şarkılarım Dağlara" dediği 1994 yılındaki gibi. Ahmet Kaya, ta en başından beri, hep çok netti, mesele; onu kendi dilince anlayıp anlamamaktan ibaretti.

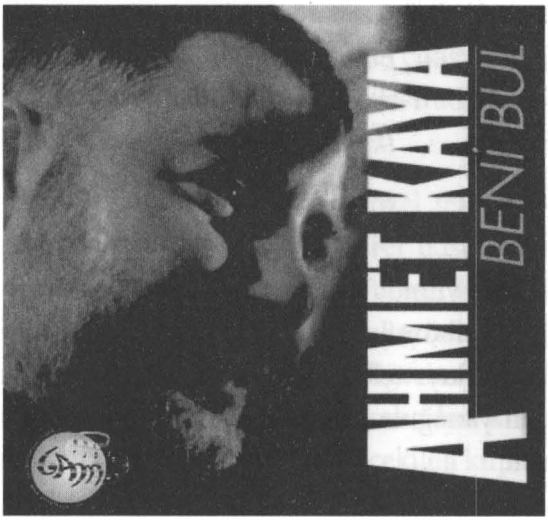
"Şarkılarım Dağlara" albümü iki milyon sekiz yüz bin satarak kırılması imkânsız bir rekora da imza

atıyordu. Ahmet Kaya, bu ülkenin müzik tarihine silinmesi imkânsız mühürler basıyor ve bir efsane oluyordu.

Dedik ya, kitabın en baş taraflarında; "doksanlar bu ülkenin kayıp yıllarıdır" diye! İşte o kayıp sadece lafta değildi. Bir şekilde insanlar kayboluyordu, ya ölüleri bulunuyordu bir duvar dibinde ya da kemikleri bulunuyordu kimsesizler mezarlığında. Evladını kaybetmiş anaların Cumartesi Annesi olduğu 1995 yılında Ahmet Kaya da haykırıyordu "Beni Bul" diye!

Beni bul! Beni bul anne!

Dün gece gördüm düşümde
Seni özledim anne
Elin yine ellerimde
Gözlerin ağlamaklı
Gözyaşlarını sildim anne
Camlar düştü yerlere
Elim elim kan içinde
Yanıma gel yanıma anne
İki yanımda iki polis
Ellerim kelepçede
Beni bul beni bul anne

Dün gece gördüm düşümde
Seni özledim anne
Gözlerinden akan bendim
Düştüm göğsüne
Söyle canın yandı mı anne

Camlar düştü yerlere
Elim elim kan içinde
Yanıma gel yanıma anne
İki yanımda iki polis
Ellerim kelepçede
Beni bul beni bul anne

1996 yılında Ahmet Kaya "Yıldızlar ve Yakamoz" adlı albümüyle geçmişe bir göz atıyordu ve birçok hit şarkıyı tekrar bir araya getiriyor, ülkesinin, halkının yanağına masum bir öpücük olarak konduruyordu.

Ahmet Kaya adı üzerinde başlatılan sistematik linç süreci artık iyice ayyuka çıkmaktadır ve Ahmet Kaya en iyi bildiği dille; sanatla cevap veriyordu 1998 yılında "Dosta Düşmana Karşı" diyerek. Yine de kişisel bir kaygı ve menfaat yoktu, yine bu ülkenin gerçeklerini kronolojik olarak veriyordu Ahmet Kaya!

Ahmet Kaya albümleri milyonlarla ifade edilen sayılarda satılıyor ve albümlerindeki çıkış parçaları en çok dinlenenler listesinde aylarca ilk sırada yer alıyordu. Ahmet Kaya, rakipsizdi.

1990 yılıyla birlikte ülkede özel televizyon kanallarının ve özel radyoların da birer ikişer kurulmasına izin veriliyordu. Bu ortamda Ahmet Kaya, kendini daha etkili ve çok ifade edecek kaynak buluyordu ve Ahmet Kaya bir programdan diğerine koşuyor ve bu programlar izlenme/dinlenme rekorları kırıyordu. Ahmet Kaya şarkıları, bu şarkılara çekilen klipler listelerin hep başındaydı.

Kliplerinde de, tıpkı şarkılarında olduğu gibi sorular sordurtuyordu halkına;

"Kliplerde o kara gözlüklü, kötü işlerin peşindeki adamlar kim?" türünden sorulardı bunlar.

Ahmet Kaya, ta en başından beri bu türden sorular soruyor, sorduruyordu ve bir adım ötesi sorgulatmaydı.

Bu sistem, bu halk artık zinhar "sorgulamasın" diye bir kuşağı telef etmiştir. Bu, sorgulatmama işini de kısmen başarmıştı. Ahmet Kaya denen bu adam, çıkmış, yeniden hatırlatmıştı sorgulatmayı. Artık biliyoruz ki "bir halkın türkülerini yapanlar, yasalarını yapanlardan daha güçlüdür"

Ahmet Kaya adı artık bir efsanenin ve bir rol modelin adıydı. Ahmet Kaya gibi konuşmaya çalışan,

giyinen, rol-racon kesen ve Ahmet Kaya gibi saz çalıp da, o tarzda şarkılar söylemeye çalışan yeni yetmeler çıkıyordu arada bir ya, taklitleri aslını yüceltiyordu sadece!

Ahmet Kaya, Gülten Kaya ve Yusuf Hayaloğlu birlikte Kanal D'de "Ahmet Abi'nin Vapuru" adlı haftalık program yapıyorlar ve bu program on üç hafta boyunca sürüyordu. Ahmet Kaya şarkıları, şiirler ve sohbetlerle, halen dahi özlenen, oldukça kaliteli ve seviyeli bir programdı Ahmet Abi'nin Vapuru.

Ahmet Kaya, kariyerinde seviye atlamak isteyen ve kabuğun sığmayan bir sanat adamıydı. Bir sinema filmi çekmek istiyordu. Senaryosu falan da hazırdı. Filmi çekecekleri mekân arayışlarına bile başlanmıştı.

Gel gör ki; tam da bu süreçlerde özellikle sol cenahta Ahmet Kaya hakkında bir itibarsızlaştırma ve yok sayma eğilimi de yaygınlık kazanıyordu. O, rakı içiyordu. Kebap yiyordu. Sistemin televizyonlarına çıkıp da lümpen programlar yapıyordu(!).Lüks araçlara biniyor (!) lüks mekanlara gidiyordu (!)

Sonun başlangıcında olduğunu seziyor muydu acaba? Kendisini bekleyen bol acılı günlerin habercisi miydi? Bu dimdik duruşu ve dosta düşmana karşı hep şarkılar söyleyişi, tam anlamıyla bir meydan okuma mıydı yoksa?

Bu albüm Ahmet Kaya'nın hayattayken çıkardığı son albümüydü. Bundan sonrası için kitabın ta başında anlattığım o inanılmaz kaderi yaşıyordu Ahmet Kaya... Bundan sonraki albümleri Ahmet Kaya tarafından yapılan ses kayıtlarının bir araya getirilmesi sonucunda mütemadiyen piyasaya sürülmüştür.

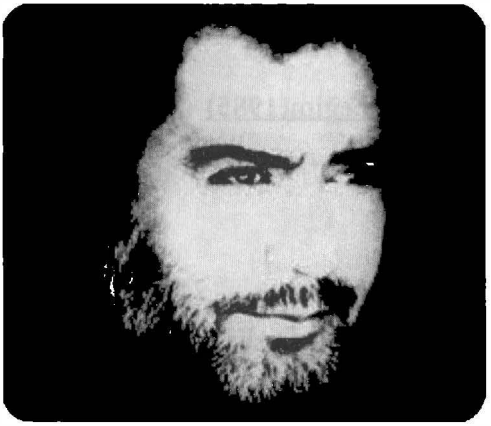
Ahmet Kaya öldükten sonra, onun gerçekte ölmediği, bir yerlerde saklandığı ve tüm bu gelişmeleri izleyip, çıkan albümlerinden elde ettiği gelirle gününü gün ettiği, zevki sefa içinde yaşadığı, şeklinde yorumlar oldu/oluyor.

Öncelikle, Ahmet Kaya, gerek Paris'e sürgüne gitmeden önce gerekse Paris'teki sürgün günlerinde, hep stüdyodaydı ve hep besteler yapıp, kayıtlar tuttu. Ölümü ardından bu kayıtlar albüme dönüştürülüp yayınlandı ve ölü bir adamın sürekli yeni albümlerinin çıkması kafaları karıştırdı. Bir diğer akıl yürütmeyse; Ahmet Kaya adı üzerinde yürütülen o linç süreci halen devam etmekte olduğu bilinçaltı halleridir. Yani;

bu adam öyle bir şerefsiz ki, ölmediği halde ölmüş gibi yapıp, ortaya çıkan bu durumu paraya çevirmektedir(!).Bu türden hastalıklı ruh halini, bir kere daha şiddetle kınıyorum.

Ahmet Kaya adından ve varlığından rahatsız olanlar; rahat olun! Ahmet Kaya harbiden öldü! Ve kurtuldu vatan, bölünmekten!

Ahmet Kaya, ülkesinden uzakta, ülkesinin özlemiyle Paris'te, sürgünde öldü ve Pere Lachaise mezarlığında Yılmaz Güney'in az üst yanında yatıyor.

"Ben, Kürt asıllı bir Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıyım"

(Ahmet KAYA)

AHMET KAYA ZULASI

Ahmet Kaya, kısacık ömrüne birçok albüm ve şarkı sığdırdı, bir kısmına yukarıda birlikte baktık ama diğerlerini pas geçmeye içim el vermedi. İşte Ahmet Kaya külliyatı!

Ağlama Bebeğim(1985)

1.Ağlama Bebeğim
2. Kara Yazı
3. Suskun
4. Geçmiyor Günler
5. Hasretinden Prangalar Eskittim
6. Kız Kaçıran
7. Şahin Gibi
8. Aynı Daldaydık
9. Maviye Çalar Gözlerin
10. Bırak Beni
11. Hikâyemiz (Bizim)
12. Karanlık
13. Kurtuluş Savaşı Destanı
14. Uğurlar Ola

Acılara Tutunmak (1985)

1. Amenna

2. Öyle Bir Yerdeyim Ki
3. Acılara Tutunmak
4. Yusuf Yusuf
5. Gayri Gider Oldum
6. Kadınlar
7. Macera
8. Neden
9. Bu Dert Beni Adam Eder
10. Güzel Günler
11. Sivastopol Marşı
12. Ortadoğu

An Gelir (1986)

1. An Gelir
2. Büyüdün Bebeğim
3. Lili Marlen Türküsü
4. Çiğdem Çiçek
5. Tezkere
6. Metrisin Önünde
7. Üşür Ölüm Bile
8. Sen İnsansın
9. Şeyh Bedrettin
10. Neyleyim
11. Halay Havası

Şafak Türküsü (1987)

1. Şafak Türküsü
2. Kimdi Bunlar
3. Tutuşur Dizelerim
4. Geleceğim

5. Haramiler
6. Sel dağ
7. Kore Dağları
8. Zeytin Karası
9. Haydi Git
10. Potbori - Cama Çıkma Cama, Fabrika Önü, Fabrika Kızı
11. Haydi Gül

Yorgun Demokrat (1987)

1. Hani Benim Gençliğim
2. Alnında Dağ Ateşi
3. Yorgun Demokrat
4. Kılıç Balığının Öyküsü
5. Haçan Ölesim Gelir
6. Unutulmayanlara
7. Tut ki Gecedir
8. Yüreğim Kanıyor
9. Katlime Ferman
10. Yaşamadın Sen
11. Bir Veda Havası
12. Bu Gala Daşlı Gala

Başkaldırıyorum (1988)

1. Beni Tarihle Yargıla
2. Baş Kaldırıyorum
3. Acı Ninni
4. İçeriden Çıkan Adam
5. Herkes kendi İsine
6. Gül Diken

7. Sorgucular
8. Koru Kendini
9. Uçun Kuşlar Uçun
10.Denizin Adı Özgürlük

Resitaller-1 (1989)

1. Önce Dişlerimiz Döküldü
2. Lili Marlen Türküsü
3. Odam Kireçtir Benim
4. Ağlama Bebek
5. Kara Yılan
6. Amenna
7. Hani Benim Gençliğim
8. Geçmiyor Günler
9. Katlime Ferman
10. Şafak Türküsü
11. Dersim Dört Dağ İçinde
12.Yüreğim Kanıyor
13. Metris Türküsü
14. Acılara Tutunmak
15. Bacalar
16. Kara Toprak
17. Kadınlar

İyimser Bir Gül (1989)

1. Gökyüzü
2. İyimser Bir Gül
3. Birazdan Kudurur Deniz
4. Bu Yalnızlık Benim Değil
5. Çek Mustafa çek

6. Evlerinin Önü
7. Doğum Günü
8. Kaçak Ve Anne
9. Kardelenler Açınca
10. Kaçakçı Kurban
11. Yollarına Baka Baka
12. Amanın Minnoş

Resitaller-2 (1990)

1. Ölürem Kardaş
2. Dağlarda Kar Olsaydım
3. Bahtiyar
4. Yemen Türküsü
5. Turna Semahi
6. Doğum Günü
7. Diyarbakır Türküsü
8. Hey Göklere
9. Değirmen Başında Vurdular Beni
10. Duman Çökmüş Munzura
11. Ne Yandasın
12. Bas Kaldırıyorum
13. Hadi Sen Git İşine
14. Üşür Ölüm Bile
15. Oy Leli

Sevgi Duvarı (1990)

1. Dardayım
2. Eylüle İsyan Gibi
3. Sevgi Duvarı
4. Kendine İyi Bak

5. Gaş Sabah
6. Karar Vermek Zor
7. Şiddet
8. Hep Sonradan
9. Şiire-Gazele
10. Doruklara Sevdalandım

Başım Belada (1991)

1. Başım Belada
2. Tezgâhtar Nebahat
3. Hiç Bir Şeyimsin
4. Kalan Kalır
5. Bir Acayip Adam
6. Entel Maganda
7. Ayrılığın Hediyesi
8. Yangın Gecesi
9. O Vahşi At
10. Gel Hadi Gel
11. Hasretinden Prangalar Eskittim
12. Oy Havar

Dokunma Yanarsın (1992)

1. İçimde Ölen Biri
2. Dokunma Yanarsın
3. Tıka Basa Pastırma
4. Böyle Bir Sevmek
5. Bir Anka Kuşu
6. Rinna Rinan Nay
7. Biz Üç Kişiydik
8. Sürgün Acısı

9. Merhaba
10. Kenar Mahalleli
11. Nevroz Ateşi
12. Bir Minik Kız Çocuğu

Tedirgin (1993)

1. Munzurlu
2. Tedirgin
3. Mahur
4. Layla
5. Grev
6. Derin Bir Ah Çektim
7. Yazamadım
8. Yalancı Ayrılık
9. Sevemezsin
10. Ah
11. Elektro Şok

Şarkılarım Dağlara (1994)

1. Kum Gibi
2. Cinayet Saati
3. Gururla Bakıyorum Dünyaya
4. Ağladıkça
5. Mavi'nin Türküsü
6. Ölüm Dörtlüğü
7. Özgür Çağrı
8. Sabır Kalmadı
9. Yalan da Olsa
10. Yeter
11. Bize Ne Oldu

12. Saza Niye Gelmedin

Beni Bul (1995)

1. Arka Mahalle
2. Demedim mi Haydar
3. Telgrafçı Arif
4. Beni Bul Anne
5. Yetiş Nerdesin
6. Can Yoldaşım
7. Beni Vur
8. Diyarbakır Türküsü
9. Sen Yanma Diye (İlahi)
10. Senin Derdindeyim
11. Karlı Dağlar
12. Süryani

Yıldızlar ve Yakamoz (1996)

1. Yakamoz
2. Gayri Gider Oldum
3. Kadınlar
4. Acılara Tutunmak
5. Öyle Bir Yerdeyim ki
6. Ağlama Bebeğim
7. Turuncu Gemi
8. Ben Beni
9. Karanlıkta
10. Karayazı
12. Şafak Türküsü

Dosta Düşmana Karşı (1998)

1. Giderim
2. Adı Yılmaz
3. Nereden Bileceksiniz
4. Dost
5. Bize Kalan
6. Fasso Necdat
7. Dosta Düşmana Karşı
8. Korkarım
9. Söyle
10. Ay Gidiyor
11. Mican
12. Yazmalı Gelin

Hoşçakalın Gözüm (2001)

1. Siz Yanmayın
2. Memleket Hasreti
3. Al Öfkemi
4. Telgrafın Telleri
5. Yakarım Geceleri
6. Karwan
7. Ada Sahilleri
8. Diyarbakır Hasreti
9. Hadi Bize Gidelim
10. Hosçakalın Gözüm
11. Gegevens Track

Dinle Sevgili Ülkem (2002)

CD I

1. Bırak Döneyim – Öyle Bir Yerdeyim ki / Ahmet

Kaya – Koro
2. Mahur / Nazan Öncel
3. Üşür Ölüm Bile / Süavi
4. Başım Belada / Agire Jiyan
5. Güzel Günler / Şükriye Tutkun
6. Beni Bul / Selda Bağcan
7. Ayrılığın Hediyesi / Yavuz Bingöl
8. Birazdan Kudurur Deniz / Deniz – Yılmaz Erdoğan
9. Ağlama Bebeğim / Banu
10. Beni Vur / Feridun Düzağaç

CD II
1. Giderim / Niran Ünsal
2. Bir Veda Havası / Servet Kocakaya
3. Adı Bahtiyar / Naşide Göktürk
4. Mavi'nin Türküsü / Kardeş Türküler
5. İçimde Ölen Biri / Haluk Levent
6. Nereden Bileceksiniz / Kıvırcık Ali
7. Yakamoz / Melike Demirağ
8. Arka Mahalle / Murat Hasarı
9. Lili Marlen Türküsü / Onur Akın
10. Hani Benim Gençliğim / Sümer Ezgü

Biraz da Sen Ağla (2003)

1. Kürtçe Açılış
2. Bir De Sen Gitme
3. Halkların Kardeşliği Adına
4. Oy benim canim
5. Çökertme
6. Çilli

7. Dağlarda Ölmek İsterim
8. Niye Böyle Anne
9. Benden Selam Söyleyin
10. Jilet Yiyen Kız
11. Sensiz Yaşayabilmerem
12. Nenni Bebek
13. Selam Ederim Halkıma

Kalsın Benim Davam (2005)

1. Geldim
2. Gönül Yarasına Lokman Olan Sah
3. Kalsın Benim Davam (Açılın Kapılar)
4. Derdin Ne Senin
5. Turna Semahı
6. Baba Bu gün / Sana Gelmek İstiyorum
7. Arpa Orağa Geldi
8. Sürmeli (Ne Yandasın)
9. Dersimliler
10. Deli Kulun Öttüğü

Gözlerim Bin Yaşında (2006)

1. Aklanacak Dünya
2. Nabzım Bir Devrim Sabahında
3. Buğday Tanesi
4. Mart Şiirleri
5. Dosta Düşmana Karşı
6. 2. Kural
7. 1. Kural
8. 3. Kural
9. Sevdalıyım Sana

10. Gereği Düşünülür
11. 6. Kural
12. Gururla Bakıyorum Dünyaya
13. Son Yerine
14. Nehri Destanı
15. Bu Şiirin Kuralsız Son Sözü
16. 7. Kural
17. İçten İçe
18. Dönemeç
19. Büyü
20. 5. Kural
21. Umut
22. Peşmerge
23. Halkların Kardeşliği Adına
24. 4. Kural
25. Bu Sevda
26. Çağrı

Resitaller 3

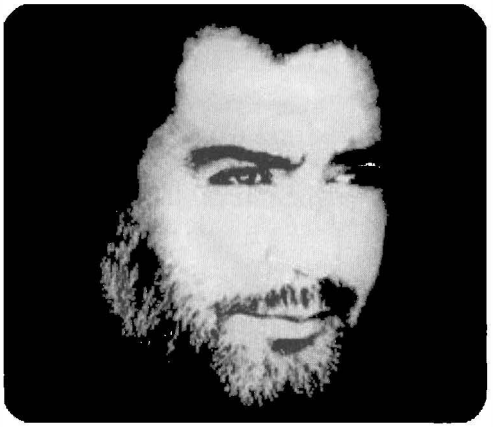
1. Bir Acayip Adam
2. Denizin Ardı Özgürlük
3. Kalan Kalır
4. Lele Kurban
5. Oy Havar
6. Satarsın Ulan
7. Şiddet
8. Sorgucular
9. Uçun Kuşlar Uçun

Ya Rıza Şimdi

1- Demek Simdi Gidiyorsun
2- Dostlar
3 – Herkes Kendi İşine
4 – Kim Susturabilir
5 – Potpori
6 – Rıza
7 – Sanmayın Ki
8 – Tut ki Gecedir
9 – Tutuşur Dizlerim
10 – Ucun Kuşlar

1994 Selda Bağcan & Ahmet Kaya – Koçero – Fadike

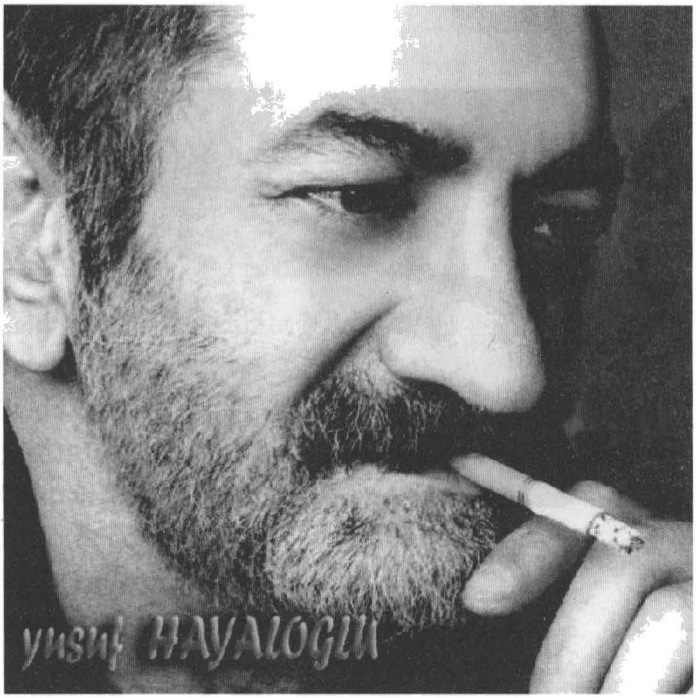
Selda Bağcan & Ahmet Kaya – Bir Can Cikar Dağlara
Selda Bağcan & Ahmet Kaya- Bitti Mapus Bitti
Selda Bağcan & Ahmet Kaya- Büyü De Büyü
Selda Bağcan & Ahmet Kaya- Canımı Yakanlar Bakı Dumana
Selda Bağcan & Ahmet Kaya- Ekranda
Selda Bağcan & Ahmet Kaya- Fadike
Selda Bağcan & Ahmet Kaya- Koçero
Selda Bağcan & Ahmet Kaya- Türk Köylüsü
Selda Bağcan & Ahmet Kaya- Vicdan Mahkemesi
Selda Bağcan & Ahmet Kaya- Vuruldum Dostum Yere
Selda Bağcan & Ahmet Kaya- Yürü Bre Hızır Paşa

"Bizim de boyumuzu aştı bu şehir. Yerlere serildik; madara olduk"

(Ahmet KAYA)

BİR ACAYİP ADAM

Ahmet Kaya'yı anlatırken Yusuf Hayaloğlu'ndan bahsetmemek olmazdı. Yusuf Hayaloğlu, Gülten Kaya'nın kardeşidir.

Gülten ve Ahmet 1986 yılında evlenmişler ve 1987 yılında da kızları Melis dünyaya gelmiştir.

Melis, biraz dillenince, bir gazetecinin, sorduğu

sorulara verdiği o şirin cevaplar, şimdilerde "mazi kalbimde bir yara" türünden enstantaneler haline geliyor.

Gazeteci soruyor;

"Dünyanın en çirkini kim?

Melis, cıvıldayan bir çocuk sesiyle

"Beeen!"

Gazeteci, daha önceden ezberletildiği belli, diğer soruyu soruyor.

"Dünyanın en güzeli kim?

Melis, aynı cıvıldayan sesiyle,

"Beeen" diyor.

"Peki baban ne iş yapıyor"

"Makara kukara"

Ahmet Kaya, hayatın tüm zorluklarına ve acımasızlıklarına rağmen pes etmeyen ve hayatı çoğu zaman "tiye alan" bir adamdı. Kendine bir yaşam tarzı belirlemişti ve o tarza hayatının her alanında sadık kalıyordu.

Gülten Kaya, kardeşi Yusuf Hayaloğlu'nun şiirlerine çok güveniyordu. Ahmet Kaya'ya Yusuf Hayaloğlu'nun şiirlerini verir ve Ahmet Kaya müziğinde artık bambaşka bir çağ açılır. Hayaloğlu'nun şiirleri Ahmet Kaya'nın müzik tarzına çok uymuştur.

Ahmet Arif, Hasan Hüseyin, Nevzat Çelik gibi

tanınmış şairlerin şiirlerini besteleyen Ahmet Kaya için en zor bestelenen şiirler Nazım'ınkilerdi. Nazım'ın şiirlerini bestelemeyi, notaya oturtmayı ayrı bir ustalık olarak görmekteydi Ahmet Kaya.

Bu üçlü çok iyi işler yaptı ve şimdi bir tek Gülten Kaya kaldı o güzel günlerden bakiye.

Güzel günler güzel günler hey güzel günler
Gözlerinde gidenimin hey güzel günler
Güzel günler güzel günler hey güzel günler
Ellerinde gelenimin hey güzel günler

Ahmet Kaya, Gülten Kaya ve Yusuf Hayaloğlu üçlüsü benim nazarımda tüm parçaların yerini bulduğu ve artık tam anlamıyla bu sürecin olgunlaştığı andır.

Yusuf Hayaloğlu'yla Ahmet Kaya'nın arkadaşlıkları/dostlukları, Ahmet Kaya ve Gülten Kaya'nın evlilikleriyle başlayıp, Ahmet Kaya ölene kadar kesintisiz ve üretmek üzerine kurgulanarak devam eder.

1953 yılında Tunceli Ovacık doğumlu bir Zaza'ydı Yusuf Hayaloğlu. Şairliğin yanında ressamlığı da vardır. Bitirememiş olsa da, Güzel Sanatlar Akademisinde eğitim almışlığı da vardır.

Gazetecilik gibi işler yapsa da Yılmaz Güney'le tanışıp da "Güney Filmcilik" te çalıştığı üç yıl da, Hayaloğlu'na çok şey katmıştır.

12 Eylül'cüler Hayaloğlu'nu da, pas geçmemiş

ve tutuklanmıştır.

Ahmet Kaya'yla tanışması ardından, yazıp yazıp bir kenara koyduğu şiirleri, adeta asırlık bir hazinenin gün yüzüne çıkması gibi kıymetlenmişti. "Yorgun Demokrat" "Adı Bahtiyar" "Ayrılık Hediyesi" "Hani Benim Gençliğim" "Başım Belada" "Biz Üç Kişiydik" gibi şarkıların sözlerinin yazarıydı ve bu şarkıların hepsi de liste başı olmuştu.

1999 yılında Ahmet Kaya sürgün gidince "Giderim" adlı şarkıya yazdığı sözlerle bir defa daha yılın en iyisi oluyordu.

Peşinden de "Ah Ulan Rıza " adlı albümü çıkarıyordu ve bu albüm çok tutuluyordu.

2002 yılında "Gözleri İntihar Mavisi" adlı kitabı 48 baskı yapmıştır. Ve "Ah Ulan Rıza" dan sonra ikinci albümü "Bir Acayip Adam" ı çıkarmış ve bu albüm de çok tutulmuştur.

Bundan sonra televizyon ve radyo kanallarında şiir ve müzik temalı programlar yapmış, Ahmet Kaya'nın emaneti olarak görülerek bu halk tarafından çok sevilmiştir.

Yakalandığı akciğer kanserinden dolayı 3 Mart 2009 tarihinde hayata gözlerini kapamıştır.

İkinci kitabı "Dur... Ağlama Gözlerim" Hayaloğlu'nun abisi tarafından derlenip 2010 yılında yayınlatılır.

Yusuf Hayaloğlu, iki albüm, iki kitap, onlarca

şiir ve hoş bir seda bırakarak gitti Ahmet Kaya'dan yana.

Ahmet Kaya, Yusuf Hayaloğlu ve Gülten Kaya denildiğinde aklıma gelen ilk şiir "Biz Üç Kişiydik" oluyor.

Gülten Kaya, Ahmet Kaya'yla tanıştığı günden ölümüne ve ölümünden sonra bu güne kadar onu kutsal bir emanet gibi taşımıştır. Ahmet Kaya'nın bu haklı ve büyük şöhretindeki payı herkesçe malumdur. Aslına bakarsan, Gülten Kaya da, tek başına ele alınıp da incelenmesi ve yazılması gereken bir Ahmet Kaya hikâyesidir.

Biz üç kişiydik:

Bedirhan, Nazlıcan ve ben.

Üç ağız... Üç deli yürek... Üç yeminli fişek!

Adımız belâ diye yazılmıştı dağlara, taşlara

Boynumuzda ağır vebal,

Koynumuzda çapraz tüfek!

El tetikte, kulak kirişte,
Ve sırtımız toprağa emanet...
Baldıran acısıyla ovarak üşüyen ellerimizi
Yıldız yorgan altında birbirimize sarılırdık..
Deniz çok uzaktaydı
Ve dokunuyordu yalnızlık...

Gece, ırmak boylarında uzak çakal sesleri,
Yüzümüze, ekmeğimize,
Türkümüze çarpar geçerdi.
Göğsüne kekik sürerdi Nazlıcan,
Tüterdi buram-buram.
Gizlice ona bakardık, yüreğimiz göçerdi...

Belki bir çoban kavalında yitirdik Nazlıcan'ı
Ateş böcekleriyle bir oldu,
Kırpışarak tükendi...
Bir narin kelebek ölüsü bırakıp tam ortamıza
Kurşun gibi, mayın gibi,
Tutuşarak tükendi...

Oy, Nazlıcan... Vahşi bayırların maralı...
Oy, Nazlıcan... Saçları fırtınayla taralı...
Sen de böyle gider miydin yıldızlar ülkesine?
Oy, Nazlıcan oy... Can evinden yaralı...
(AĞIT)
Serin yayla çiçeği, oy Nazlıcan..
Deli-dolu heyecan, oy Nazlıcan..
Göğsümde bir sevda kelebeği,
Ölüme sunduğum can, oy Nazlıcan...

Artık, yenilmiş ordular kadar
Eziktik, sahipsizdik..
Geçip gittik, parka ve yürek paramparça!.
Gerisi ölüm duygusu,
Gerisi sağır sessizlik..
Geçip gittik, Nazlıcan boşluğu aramızda..

Bedirhan'ı bir gedikte sırtından vurdular,
Yarıp çıkmışken nice büyük ablukaları..
Omuzdan kayan bir tüfek gibi usulca,
Titredi ve iki yana düştü kolları..

Ölüm bir ısırgan otu gibi
Sarmıştı her yanını...
Devrilmiş bir ağaçtı, ay ışığında gövdesi..
Uzanıp, bir damla yaş ile
Dokundum kirpiklerine..
Göğsümü çatlatırken nabzının tükenmiş sesi..

Sanki bir şakaydı bu!.. Birazdan uyanacaktı,
Birazdan ateşi karıştırıp bir cıgara saracaktı...
Oysa ölüm, sadık kalmıştı randevusuna, ah...
O da Nazlıcan gibi,
Bir daha olmayacaktı!..

Hey, Bedirhan... Katran gecelerin heyulası!..
Hey, Bedirhan... Kancık pusuların belâsı!.
Sen de böyle bitecek adam mıydın, konuşsana,
Hey, Bedirhan hey... mezarı kartal yuvası!..

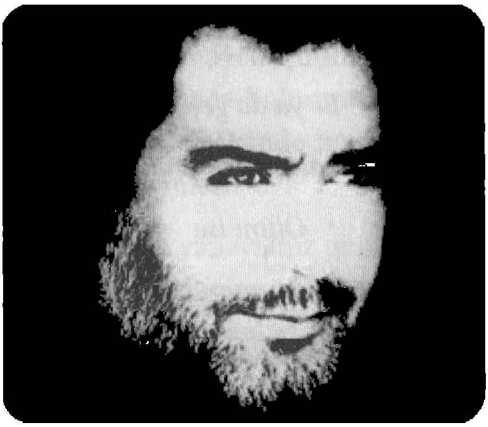
(AĞIT)
Mor dağların kaçağı, hey Bedirhan!
Mavi gözleri şahan, hey Bedirhan!
Zulamda bir suskun gece bıçağı,

Beyaz gömleğimde kan, hey Bedirhan!

Biz üç kişiydik...Üç intihar çiçeği..

Bedirhan, Nazlıcan,

Ve ben: Suphi!..

"Yaşasın sigara! Artık günde dört pakete çıkardım. Ne olacaksa olsun anasını satayım!

(Ahmet KAYA)

HERKESİN BABASI ÖLÜR!

Herkesin babası ölür...

Ve itikadınca gömülür...

Er ya da geç...

Yetim kalır tüm çocuklar...

Ölüm ise

Tek başına yaşanan bir eylem...

Her ölen yalnız ölür...

Ahmet Kaya'nın bir ailesi vardı. Eşi, çocukları, kardeşleri ve annesi vardı. Onu, sürgündeyken ve dahi öldükten sonra bu kadar acımasızca incitenler, bir an olsun düşünmediler Ahmet Kaya'nın sevenlerine de ne büyük acılar çektirdiklerini.

O, eşi ve çocuklarıyla ve tüm ailesiyle, dost bildikleriyle karşılıklı sevgiye dayalı bir dünya kurmuştu. Çocuklarını sevgi eksenli büyütüyordu. O, dünyayı sevginin kurtaracağına katıksız inananlardandı.

Ahmet Kaya için "güzel" olan şey "paylaşmaktı" "kavgasız bölüşmek" ti. O, güzellikler içinde paylaşılan bir hayatı özlüyor ve o hayatı kurmak için ömrünü

veriyordu.

Ahmet Kaya, tüm o zor günlere yüreğindeki bu "güzel" hisler sayesinde dayanabiliyordu. Kızıyordu elbette, bu hallere düşmüş olmasına sebep olan "birkaç şerefsize" ve halen dahi bir bok varmış gibi o yarayı kaşıyıp da kanatanlara çok kızıyor, icabında ağız dolusu küfürler ediyordu ya, o, asla kendisine yapılanları bir başkasına yapmayı düşünmedi, etrafındakilere asla bu türden bir imada bulunmadı. En büyük korkularından biriydi; öldüğünde bu ülkeyi ve bu halkı sevmediğinin söylenmesi.

Ne acıdır ki; o yapayalnız günlerinde, dost sandıklarının hiçbiri arayıp sormamış, Ahmet Kaya'nın yalnızlığı ve çaresizliği daha da dayanılmaz bir hal almıştı. Ahmet Kaya, belki de en büyük darbeyi dost gülücüklü, dost görünüşlü dostlarından almıştı.

Dönmek istiyordu.

Artık yetsin istiyordu. O, dönmek istedikçe, sürgünde gıdım gıdım tükenirken, başta sol cenah olmak üzere herkes onu incitmenin derdindeydi. Ahmet Kaya, her kesim için her anlamıyla bir "günah keçisi" olmuştu.

O rüya bitmiş, alkışlar, baş tacı edilmeler ve yüz binlerle ifade edilen konser kalabalıkları, hepsi çok gerilerde, bambaşka çağlarda, çok değişik mevsimlerde kalmıştı.

Ahmet Kaya'nın babası da, anası da, kalp kri-

zinden ölmüştü ve bu anlamda ailenin kalp hikâyesi kötüydü- bundan daha önce bahsetmiştik- ve Ahmet Kaya, bu riski bile bile ve ölümden de çekinerek çok yiyor, çok içiyor ve sigarayı da günde dört pakete çıkarıyordu.

"Yiyerek İntihar Edenlerin Romanı diye bir roman yazalım" diye şakasını yaparak da, bu kadar yemenin intihar anlamına geldiğinin bilincinde olduğunu da göstermiş oluyordu.

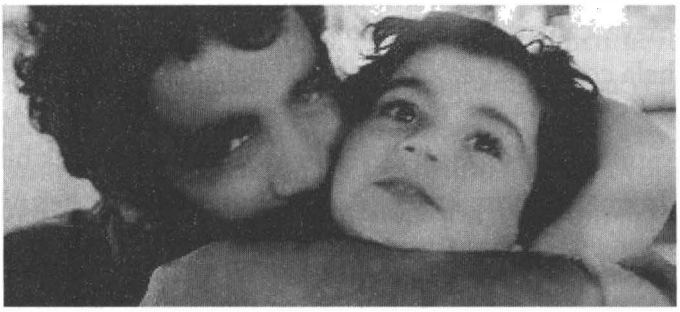
Babamı Artık İncitmeyin!

Babam öldüğünde 13 yaşında bir kız çocuğuydum. Tüm çocuklar adına, bu dünyanın babaların ölümünden artık bıkmasını diliyorum.

Birkaç gün önce, internet tabanlı sözlüklerden birinde babamla ilgili yazılanları okurken "Ahmet Kaya'nın itibarinin geri verilmesi" başlığı altında söyle bir girdiye rastladım; "eşşek her zaman eşşektir". İtibar da verseniz altın semer de taksanız hiçbir şey

değişmez yine eşektir." Bu cümleyi yazdıktan birkaç dakika sonra, hızı alamayıp bu sefer de söyle bir cümle girilmiş; "ben vallahi Apo' yu özledim diye şarkı söyleyen haysiyetsiz, PKK yandaşı, bir pisliğe ne itibari verilecektir anlamış değilim. Verilse verilse yarım kilo malafat rosto verilebilir." Bunları yazan kullanıcının kullanıcı ismi ise "sizin hiç babanız öldü mü?"

Sözlerinin ağırlığı, can yakıcılığı, bir kişiye hakaret ederken o kişiyi seven insanları, o kişinin ailesini düşünmeden ve hunharca incitiyor oluşunu saymazsak elbette ki herkes kendisini ifade etmekte özgürdür. Keşke içinde bir şiirin duyarlılığını taşıyabiliyor olsaydı diye yazıklandığm bu kullanıcıya buradan cevap verme hakkımın Ahmet Kaya'nın kızı olarak saklı olduğunu düşünüyorum (tüm diğer yasal haklarım saklı kalmak kaydıyla); evet, benim bir kere babam öldü, 13 yaşındaydım.

Babam, beni, kardeşlik şarkılarıyla, kardeşlik masallarıyla büyüttü. Bana sevmeyi öğretti, affetmeyi, barışı... Bütün dinlerin, bizleri ayırmak„ birbirine düşürmek için değil, bizlere huzur vermek için yaratıldı-

ğını öğretti. Bütün dillerin, insanların birbirini anlayabilme, kendilerini en doğru biçimde ifade edebilme ihtiyacı için var olduğunu öğretti. Dinimden, cinsiyetimden, milletimden, ırkımdan sıyrılıp yalnızca insan olduğumu fark etme serüvenimdeki yılmaz süvariydi babam.

Çoğu kişinin, benim Ahmet Kaya'nın kızı olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüğünü biliyor ve kendi tercihim olmayan bu durumdan dolayı her gün hayata teşekkür ediyorum. Evet, çok şanslıyım, çünkü benim, dünyadaki bütün güzellikleri toplayıp, her gece başucuma bırakan bir babam vardı. Bir çocuğun azıcık yasanmış geçmişine, babasıyla geçen 13 hatta hatırlayabildiği 8–9 senesine böylesine korkunç bir şekilde tecavüz edebildiğinize göre, sizler ne yazık ki benim kadar şanslı değilsiniz.

Babam öldüğünde 13 yaşında bir kız çocuğuydum. Bugün hayatı 21 yaşın bakış açısıyla yorumlamaya çalışıyorum ama o gittiğinden beri bir yanım hala çocuk ve hep öyle kalacak. Babama emanet ettim o çocuk yanımı. Belki o yanım biraz büyüyüp diğer yanıma erişebilseydi böyle bir yazı yazmaya gerek bile duymayacaktım ama o çocuk yanım günlerdir hep ağlıyor.

Babam öldüğünde 43 yaşındaydı. Çok büyüktü, görkemliydi, benim masal kahramanımdı. Bugün benim 40'li yaşlarında arkadaşlarım var ve gözümde onlar o kadar gençler ki...

Kendimi bilmeye başladığımdan beri ailem bir savaşın içerisinde. Ben bir savaşın içerisindeyim ve o savaşın içerisinde atıldım büyüme macerasına. Bir sabah babam öldü ve annemle başbaşa kaldım, yapayalnız. Bu yapayalnızlık içeresinde, bu kadar acıtılmamıza karsı duyarlılık beklentimi, ne yazık ki büyümeye çalışırken yitirdim. Hala daha, bizi incitmeye çalışmaktan, babamın değerlerini, babamın değer verdiklerini kırıp dökmeye çalışmaktan kendinizi alıkoyamadığınızı, uzaktan acıyla izliyorum. Babamın yokluğu kadar acı veriyor bu haliniz bana. Bu ülke adına, hayat adına ve hayati doğru yasamak adına...

Fütursuzca yapılmış olan tüm bu faşizan eleştirilere cevap hakkımı burada yalnızca annem ve kendi adıma kullanıyorum. Babamdan sonraki Ahmet Kaya sürecini bugün buraya biz taşıdık. Ahmet Kaya adının hayatımızı mahveden o aptalca 'bölücülük' yafta-

sından sıyrılıp birleştirici bir alana, yani, gerçeğin ta kendisine taşınabilmesi adına kimi zaman kendi varlıklarımızı dahi unuturcasına çabaladık. Gerçeği size anlatmaya çalıştık. Yani bir devlet bakanının ağzından ona dair dökülen pişmanlık ve özlem sözcüklerini hepinizin duyabiliyor olmasına, TRT'de Ahmet Kaya çalınabilecek olmasına ve Türkiye toplumu adına bu tarihsel utanç sayfasının hala açık duruyor olması noktasına kadar biz tek başımıza geldik. Siz, bu yolun hiçbir kavşağında bizim yanımızda, önümüzde ya da arkamızda değildiniz. Size elbette ki bunun ya da babama ve aileme dair herhangi bir şeyin hesabını vermek zorunda değilim; çünkü ben 13 yaşında geleceğimin en güzel yarısını verdim, çünkü ben diploma törenlerimi, kazandığım ilk paranın heyecanını, ilk erkek arkadaşımı, doğmamış çocuklarımı, üreteceklerimi, mutluluğumun temellerini verdim.

Siz, varlık gösteremediğiniz gerçek yaşamı sanal pencerenizden izleyerek, hayatın tam ortasında yapayalnız kalmış, parçalanmış bir küçücük aileyi daha fazla yıpratma uğraşındasınız. İnsanlar benim babama, benim anneme, benim dayıma, kuzenime, halama, teyzeme, babaanneme hakaret etme cesaretini kendilerinde nasıl bulurlar? Bu hakkı size kim veriyor? Beni, hayatınızda hiç tanımamış olduğunuz bir insanı, böylesine acıtma hakkını size kim veriyor?

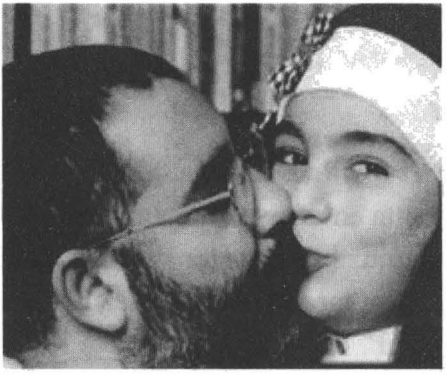
Siz kimsiniz?

Siz, sizden kilometrelerce uzakta, yerin metrelerce içinde öylece uzanan ve bir daha hiç konuşama-

yacak, şarkı söyleyemeyecek olan bir insanın sesini mi kısmaya çalışıyorsunuz? Onun geride bıraktıklarını, ailesini kahrederek "daha da fazla yok edebiliriz, daha çok kirletiriz adını, artık sülalesi de defolup gider buralardan" diye mi düşünüyorsunuz?

Hayır! Biz, size rağmen burada yasamaya devam edeceğiz. Kendi ülkemizde kalarak, kendi gerçekliğimizle yan yana yaşayacağız. Biz, babam için, babamın bana öğrettiği gibi, bu ülkenin koynunu çiçeklerle doldurabilmek için üretmeye devam edeceğiz. Hiçbir karşılık beklemeden, hiçbir şey kazanmadan, sizin bilmeden konuşup bizi incittiğiniz bütün sözlerinize ve suratlarınıza ayna tutarak üretmeye devam edeceğiz.

Hadi çıkın köşelerinizden artık, saklanmayın. Nasılsa bunca yıldır size dönük yanlarımıza tatminsiz aşağılamalarınızdan, tehditlerinizden, yalanlarınızdan, sömürünüzden, hakaretlerinizden, küfürlerinizden acı işlemez oldu. Babamı artık incitmeyin, bizi artık incitmeyin.

Hiçbiriniz bu hayata dair benim ve benim annemin ödediği bedelleri ödemiş olamazsınız; hiçbiriniz benim çektiğim acıları çekmiş, benim taşıdığım yükleri taşımış olamazsınız. Artık lütfen yorulun bizim canımızı yakmaya çalışmaktan, çünkü biz zaten kalplerimizi Paris'te gömdük. Siz de akılla yaşamanın güzelliğine erişin...

Son olarak, eğer kaldıysa, bu yazıyı lütfen siz de, en çocuk yanlarınızla, bir kez daha okuyun ki beni anlayasınız.

Tüm çocuklara, benim babam gibi bir babayla yaşanabilecek, en az bir 13 yıl diliyorum; güzel insanlar olabilmeleri için... Tüm çocuklar adına, bu dünyanın babaların ölümünden artık bakmasını diliyorum.

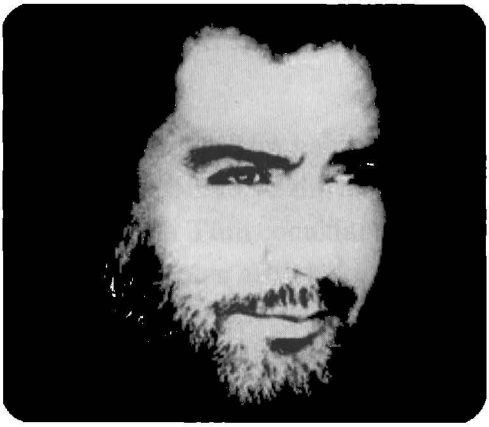
Ve babama gerçekten değer verdiğine inandığım herkesi onun sahsında tüm içtenliğimle selamlıyorum...

***

Ahmet Kaya ve ailesine çektirilen acıları en iyi özetleyen hatta en detaylı anlatan vesikalardan biri de işte okuduğunuz bu yazı olsa gerek. Ahmet Kaya'nın kızı Melis Kaya tarafından kaleme alına bu yazı "söz uçar yazı kalır" öğretisi için oldukça klişe bir örnek olsa gerek. İyi ki, Melis Kaya böylesi bir yazıyı kaleme

almış ve cesurca da paylaşmıştır. Yazdıklarının her satırına yürekten katılıyorum ve bu ülke adına, bu kitap aracılığıyla Ahmet Kaya'dan ve ailesinden özür diliyorum.

Bizi affet iki gözüm!

"Beni bilimle anla iki gözüm, felsefeyle anla ve tarihle yargıla"

SOL'UN HESABI

Ben, Ahmet Kaya sürecine dair olarak sistematik bir linç girişimi olduğu konusunda netin. Paradigmanın bu eylemi örgütlemesini ve yürütmesini de- kabul etmesem de- anlarım, ama solun tutumunu anlamak mümkün değil.

Ahmet Kaya'dan sol adına beklenen neydi de, Ahmet Kaya onu reddetti?

O, her fırsatta siyasi kimliğini öne çıkarmış ve "solcuyum" "devrimciyim" diye net olarak kendini tanımlamıştı. Yaşam tarzına baktığımızda da, reddedilecek, aşağılanacak ve öteki ilan edilip de yalnızlığa terk edilmesini gerektirecek bir tarzı da söz konusu değildi.

Bir örgüte mensup olmaması mıydı sorun? Yani Ahmet Kaya bir anlamda örgütsüz müydü? Partizanlık yapmadığı için mi lümpenden sayılmıştı?

Elinde saz yerine silah, dilinde söz yerine slogan olmadığı için mi aforoz edilmişti solculuktan? Neydi bu kriterler de, Ahmet Kaya, nerede kaçırmıştı kantarın topuzunu? Hangi tabuyu yıkmıştı, hangi mihraba yüz sürmemişti Ahmet Kaya?

Bu gün Ahmet Kaya'yla yüzleşilecekse ve ondan

özür dilenecekse bu iş'e önce solla başlanmalıdır. Sol, Ahmet Kaya'dan koparıp aldıklarının ve onun yalnızlığının, sürgünde zayi oluşunun özeleştirisini yapmalıdır. Yapmak zorundadır!

Ahmet Kaya'yı lümpen ilan edip, onun şarkılarındaki gibi bir hayat sürenler tarihin tozlu sayfalarında unutulurken, Ahmet Kaya, halen dahi kitaplara konu olabilmekte, aynı hikâye defalarca söylenip yazılmasına rağmen taraftar bulabilmektedir.

O, bu ülkeye bir daha asla bir Ahmet Kaya gelmeyeceğini de çok iyi biliyor, bunu da açık yüreklilikle söylüyordu. "Bunu da benim kaprisim sayın" diyerek gülüp geçiyordu, Ahmet Kaya rüzgârına tahammül edemeyenlere.

Hani, sol jargonda "somut koşulların somut tahlilini yapmak" diye bir tabir vardır. Kitabın bu bölümünde solun genel bir değerlendirmesini yapmak istiyorum. Solu ve Ahmet Kaya karşısındaki tavrını daha iyi anlamak adına Ahmet Kaya 'nın yaptığını yapalım biz de; sorular sordurtalım ve sorgulatalım!

***

SOL ŞERİT

Ahir zamanların kadim söylemi;

"Türkiye halkları sağ yapılıdır, muhafazakârdır!"

Öyle midir?

Olaya "sol" cenahtan bakmak gerekiyor diye düşünüyorum. "Her şey karşıtıyla vardır" diyalektiğinden hareketle "sağ" ın karşıtı durumundaki "sol" u biraz deşelersek bir yere varacağız gibime geliyor.

Sol jargon "işçi sınıfı" ya da "proletarya" ve "köylü" üzerine kurgulanmıştır. (Bu kurgulamanın pratikten kopup kavramsal düzeyde kalmaya başladığı da ayrıca ele alınması gereken bir gerçektir)

Tüm sorunlar, tüm çözümler ve dahi dünyaya dair tüm algılar bu jargon etrafında oluşmaktadır. Temelde proletarya vardır ve temel çelişki de proletaryayla kapitalistler arasındaki emek-sermaye çelişkisidir. İşçi, kapitalistin mülkiyetindeki iş makineleriyle, ücreti mukabilinde, mal ve hizmet üretir ve üretilen bu mal ve hizmetlerin mülkiyeti de kapitalistindir. Kapitalist, bu üretim çıktılarının maliyetinin üzerine kâr koyar ve satar bu sayede de zenginleşir. İşte, tüm mesele de bu kârdadır. O kâr, işçiye ödenen ücretle malın

satış fiyatı arasındaki farktır ki; sol jargon buna "artı değer" demektedir. Solun "artı değer" dediğine sağ "katma değer" diyor. Mamul ya da yarı mamul elde etmek için hammaddeye bir takım vasıflar katmak ve bu sayede satış fiyatını artırmak daha çok kâr etmek... Sağ bakış açısı, katma değer kazandırma yeteneğine sahip olanın zenginliği hak ettiğine ve üretim araçlarının mülkiyetine sahip olmasının da meşru ve yasal olduğuna dikkat çeker.

Sol, eksenine oturttuğu "emek ve emekçi" kliklerinde proletarya dışında tüm iş kollarını yok saymaktadır. Bu "yok saymak" belki de kasten/bilinçli yapılmış bir tercih olmayabilir ama şu çok net ki; somut koşulların somut tahlili yapılamamıştır/yapılamamaktadır.

Solun emekçi kliğinden saymadığı o iş kolu "küçük esnaf" tır. Dünyanın tamamı için söylüyorum; küçük esnaf olarak tabir edilen iş kolu, ekonominin ve sosyal hayatın kılcal damarlarını oluşturmaktadır. Bu kadar hayati öneme sahiptir yani.

"Küçük Esnaf dedikleri, kendi sermayesiyle, kendi iş yerini kurmuş ve yanında da işçi çalıştırmaktadır. İşçiye verdiği ücretle, işçinin emeğiyle ortaya çıkan mal ve hizmetin satış fiyatı arasında bir de artı değer vardır. O halde bu küçük esnaf takımı aslında patrondur da. Şayet patronsa o zaman emek-sermaye kulvarında bunlar sermayeyi temsil etmekte ya da sermayeye sınıfına yakın durmaktadır."

Tırnak içindeki bu ifade/genel yaklaşım bu haliyle hiç de mantıksız değil. Kavramsal ve mantıksal olarak doğrudur da... İşte tam bu noktada "somut koşulların somut tahlili" denilen ve çok anlamlı bulduğum prensip devreye giriyor ya da girmelidir.

Uluslararası boyutta dev şirketler dünyayı yönetmektedir. Bu şirketler sınır tanımaksızın dünyanın her ülkesine, her ülkenin her kentine ve her kentin her ilçesine girmekte, işletme kurmakta ve bu işletmelerde iğneden bilgisayara her şeyi satmaktadır. Adına "Alış Veriş Merkezi" denilen ve "AVM" olarak kısaltılan bu işletmelerle rekabet etmek zorunda kalan küçük esnaf, bu rekabetten elbette yenik çıkmakta ve yok olmaktadır. Yok olmayıp da direnense, moda tabirle "siftah yapmadan dükkan kapatmaktadır". Bu dev şirketlerin sayısının yüz-yüz elli kadar olduğu bilinmekte ve dünya ekonomisini bu şirketler yönetmekte/yönlendirmektedir. Olaya sadece AVM gözüyle bakma, silah, petrol, doğalgaz gibi çok stratejik alanlarda da bu büyük şirketlerin hâkimiyeti vardır. Sol, bu durumu "Tekelci Kapitalistler" olarak kavramsallaştırmıştır.

Gelelim tekrardan konumuza:

"Kahraman Bakkal'ın Süpermarkete Karşı Savaşı" nda, biz bu Kahraman Bakkal'ı nereye koyacağız? Yaptığı işle ilgili üretim araçlarının mülkiyeti kendisine ait diye halen dahi "sermaye" ye yakın mıdır küçük esnaf? Ya da ezber bozulmuştur da, emek-sermaye çelişkisinde emek kanadına mı yakındır?

Bu zamana kadar sol, bu konuda, öyle çok da kafa yormadı. Ekonominin ve sosyal hayatın kılcal damarlarını oluşturan bu iş koluna muhafazakârlar sahip çıktı. Bir genellemeye vurulursa da, küçük esnaf büyük oranda muhafazakârdır. Esnaf bu dünya görüşüyle yaşarken, yaşam şeklini iş yerinden evine ve evinden de mahallesine taşımış, tüm bunlar olurken sol "sol şeridi boşalt" mıştır. Sol şerit boştu ve muhafazakârlar daha verimli sonuçlar elde edebiliyordu/ediyor. Küçük Esnaf, muhafazakâr sağ dünya görüşünün örgütlenmek için çok kolay kabul gördüğü bir arenaydı ve bu durum solun umurunda bile değildi. Çünkü sol bilinçaltı küçük esnafı da sermayedar ve emek sömürgecisi olarak görüyordu.

Bu "küçük esnaf" meselesi sanırım anlaşıldı. Şimdi bir diğer meseleye geçelim. Yine sol jargon ve yine somut koşulların somut tahlilini yapamamak ya da yapma niyetinde olmamak!

Solun "kahrolsun" lu "yakılsın-yıkılsın" lı keskin/radikal ve asla esnemeyen sloganik ve ajitatif de bir yanı vardır. Sol muhalefetin yükseldiği ve halkın bu muhalefete sempati duyduğu dönemler, askeri darbelerle ve faşist yöntemlerle bastırılmış, halkın huzuru kaçmış, mahallelerinde tanklar yürümüş, evleri basılmış, en mahrem yerlerine kadar didik didik edilmiş, gözaltlarına alınmış, işkencelerden geçmiş, hapisler yatmıştır velhasıl idamlar/ölümler... Anlayacağın, sola dokunan yanmış. Askeri darbeler ve ardından sürdürülen darbe zihniyetli idare şekli, halk nezdinde,

solu marjinal, solcuları da eşkıya yapmıştır. Yasalar, yasaklar devam etmiş, en basit hak ve özgürlükler terör suçu sayılır hale gelmiş, şarkılar-türküler yasaklanmış, kitap okumaktan ve yazmaktan hüküm yiyen aydınlar şaşırıp kalmış. Şimdi, tüm bu gelişmeler mahallesinde ve evinde huzur isteyen halkın, huzurunu kaçıran ve korkutan şeylerdir. Bir yanda sistematik bir baskı yönetimi var ama o yönetim karşısında halkın güven ve huzurunu garanti edecek güçte bir sol yok. Olmadığı gibi, sistem, sürekli olarak solun aleyhine olacak şekilde halkı siyasetten uzak tutuyor. En etkili yöntem de elbette dindir. Sol, işyerlerinden, mahallelerden, küçük esnaftan, köylerden elini çekerken bu boşluğu muhafazakârlar doldurdu ve çok da kolay kabul edildiler. Sola sempati duyduklarında acı ve işkence gören ve sahipsiz kalan halk, muhafazakârlardan yana ne acı ne de işkence görüyordu. Hem de, muhafazakârlar onlarda sahipsizlik hissi yaratmıyordu. Muhafazakâr iktidarlar sosyal yardımlarla halkın gözünde daha çok prim yapıyordu ve sol şerit boşaltılmıştı. Muhafazakârların önünü kesecek ciddiyette bir sol örgütlenme yok! Sol, sert, radikal ve kılıçtan keskin sloganlarla halkın gözünde "terörist" damgasını çoktan yemiş oldu! Halk kitleleri, kansız, şiddetsiz daha sakin söylemler ve eylemler istiyor. Kan, şiddet, kavga ve çatışma temalı söylemleri, eylemleri meşru bulmuyor. Geçmişten gelen tecrübeyle, ideolojik çatışmalara meydan verecek kanlı-şiddetli söylemler yerine daha ulvi söylemlere rağbet ediyor. Ya da uygulanan sistem böyle olması noktasında ortaya koyduğu kurguyu ba-

şarıyla hayata geçirdi. Neye sayarsan say; gerçek olan solun halk nezdine ezici bir karşılığı yok!

İşin en dikkat çeken yanı da, sol eşittir CHP gibi bir durum ortaya çıktı. Oysa CHP'nin sol jargonla ve ideolojiyle hiçbir zaman yakınlığı olmamıştı. CHP bu algıyı ve boşluğu değerlendirmek istese de, sol söylemlerin hepsi eğreti durdu. Bu defa "amaca giden her yol mubahtır" zırvalığının bir eseri olan Makyavelizm'e saplandılar. Muhafazakâr iktidarı yıkmak ve iktidar olmak adına halka şirin görünmenin yeterli olduğu zannıyla, muhafazakâr söylem ve taktiklere yönelince, kendi ayaklarına da sıkmış oldular. Oysa, kendi araçlarını kullanmayı akıl etselerdi ya da tercih etselerdi hem işleri daha kolay olacaktı hem de sonuç alacaklardı. Örneğin; muhafazakârlar mahallelerde örgütlenmek ve kalıcı olmak için kuran kursu mu açıyor, sen de git kültür ve sanat evleri/odaları kur. Oralarda kurun kursu başta olmak üzere, sanat ve zanaat kursları ver. Bu uygulama "Halkevi" biçimiyle zaten senin beslendiğin/beslenmeye çalıştığın gelenekte var. Siyasi miyoplu dedikleri böyle bir şey olsa gerek.

Şimdi, Makyavelizm'e bulaştığında bir zaman sonra benliğini de yitirir en küçük mevzularda bile kendini, geleneğini savunamaz hale gelirsin. Amaca ulaşmak için her yolu mubah görmenin finalinde ağır suçluluk psikozu vardır.

Bir de makroekonomik değişiklikler vardır tabi. Kapitalizm paradan para kazanmayı, yani, rantı da meşru gören bir sistemdir. Faiz, borsa, bono, repo gibi

enstrümanlarla, oluşturduğu popüler kültürü idealize etti. O popüler kültürün sunduğu şatafatlı hayata herkesin kavuşabileceği şeklinde sanal bir algı yarattı. Bir yandan din faktörü diğer yandan da popüler kültürün etkisiyle halk kitleleri politikadan iyice uzaklaştı. "Devlet işini bilir" algısıyla, sorgulamayan, talep etmeyen, düşünmeyen, araştırmayan ve güçlüden yana tavır koymayı doğru tavırdan sayan bir toplum yapısı ortaya çıktı. İnsan, doğası gereğince bir yerlere ait olmak, taraf olmak üzere kurgulanmıştır. İşte bu aidiyet duygusunu futbol takımı tutarak ve siyasi cenahta huzurunu bozmayacak söylemlerde bulunan, sağ ve muhafazakâr güçlü partilere oy vermekle tatmin etti. Bu arada sol şeridin boşaltılmış olması bu sürecin sorunsuz ve tek doğru seçenek gibi işlemesine katkı sağladı.

Makroekonomik değişiklikler ve halk muhalefetinin olmayışı nispi refah yaratmış bu refah dönemi sağ muhafazakâr iktidarın elini daha da güçlendirmiştir. "Artık istikrar var korkma, geleceğe yatırım yap, ev al araba al" şeklindeki güven telkini, insanları on yıl-on beş yıl borçlandırdı. Bir anlamda on yıl-on beş yıl ipotek altına alınmış oldu. Bir ev bir araba sahibi olma hayali yurdum insanının hayatının en önemli anlamıydı. Doksanlı yıllarda Tansu Çiller, seçim çalışması yaparken, mitinglerde iki anahtar sallıyor "beni seçerseniz bir eviniz bir de arabanız olacak" diyordu. Bunu demiş olması bile halk kitlelerini etkiliyor Tansu Çiller, koalisyon hükümetinin başbakanı oluyordu. Söyleminin bile geçer akçe olduğu bu doneyi hayata geçirmiş olmak, halk nezdinde güçlü bir iltifat kazan-

mak demekti... Bu iltifatın çıktısı da, tek başına iktidar olmaktır.

Muhafazakâr sağda, biat kültürü esastır. Bu kültürün gereği olarak da hizip ve bölünme süreçleri çok kolay işlemez. Ancak solda durum farklıdır. Eleştiri-özeleştiri mekanizması etkin işletilir ve bu mekanizma çoğunlukla da kırılmalara, uzlaşılmaz noktaların sivrilmesine ortam yaratır. O nedenledir ki solda sayısız fraksiyon vardır ve o fraksiyonlar birbirlerini didiklemekten asli görevlerini hasır altı etmişlerdir. Sol fraksiyonlar arasındaki kavga, ilan edilmemiş bir gelenektir. "En solcu kim?" kaygısı sol şeridin boş kalmasına sebep olmuştur.

Üretmeyen ve üretmediği halde tüketen bir sol kültür ortaya çıktı. Üretimden kasıt hem fikren hem de fizikendir. Sol ideoloji, üretim sürecinden fiilen uzaklaşmıştır. Fabrikalarda, tarlalarda, sokaklarda yani kavramsal olarak kendisini var eden hiçbir yerde sol yok artık. Sol ideolojinin hayatın içinde olmaması elbette sistematik bir kurgunun da sonucudur ama bu sonuca solun kendi duyarsızlığı en net mührü basmıştır. Sol, somut koşulların somut tahlilini yapamadıkça ve bu tahlillerin gerektirdiği gibi örgütlenip de hayatta karşılığını aramadıkça revizyonist ve oportünist sapmalarla adeta şapşala dönmüştür. Bu süreçte muhafazakâr söylemler halkta tam karşılığını bulurken, halk kitleleri kulağına üflenen muhafazakâr sözlerin karşılığını hayatta da bulmaya başlamıştır. Hani bizde bir söz vardır "bir adam kırk gün deli dersen deli olur"

diye, şimdi düşün; her önüne gelen sana "deli" diyor. Aradan belli bir süre geçince illa ki sen de artık bir iç muhasebe yapmaya başlayacaksın "ulan her önüne gelen deli olduğumu söylüyor, harbiden de deli olmayayım" deyivermek işten bile değil. Her önüne gelen deli diyor ama deli olmadığını, sana deli diyenlerin hepsinin de seni delirtmek üzere ağız birliği ettiğini sana söyleyecek ya da söylese de seni inandıracak kimse yok. İşte, muhafazakârlar ve halk arasındaki ilişki de bu! Muhafazakarlar kendi dünya görüşlerini rahat rahat empoze ederken sol, söylem ve eylemleriyle farklılığını inandırıcı bir şekilde ortaya koyamadı.

Sosyal-siyasal ve ekonomik olaylar öyle "pat" diye ortaya çıkıp da, hemen sonuç vermez. Bu meseleyi bir balona benzetirim hep. Sönük bir balonu alırsın ve şişirmeye başlarsın, üflersin üflersin balon da şişer şişer. Balonun içine üflediğin hava ve bir takım moleküller balonun şeklini değiştirir, ona başka bir vasıf katar. Nefesini doğru kullanmazsan ya da nefesin yeterince güçlü değilse o balonu şişirmezsin ve hep sönük kalır. Ya da balonu şişirdikçe, limiti kestiremezsen balon patlar yine "hiçbir şey " noktasına gelirsin.

Bilmem anlatabildim mi?

"Hoşça kal İki Gözüm"

SON MERMİ DE PARİS'TEN

Ahmet Kaya efsanesini "Biyografik Deneme " adını verdiğim anlatım ve sunum tarzıyla ortaya koymaya çalıştım.

Ahmet Kaya'yı tanıyan, ona inanlar ve onun ortaya koyduklarını hakkıyla anlayanlar için böylesi bir kitap belki de "olmasa da olurdu" türündendir ancak doksanlarda, o hükümsüz yıllarda, Ahmet Kaya gerçeğini çarpıtarak öğrenmiş/bellemiş insanlara onu doğru anlatacak ve dönemim mantalitesini teşhir edecek bir doküman olması mantığıyla yazıldı bu kitap!

Ahmet Kaya'nın yorgun ve tedirgin hikâyesi 16 Kasım 2000 tarihinde Paris'te, bir kalp kriziyle sona eriyordu. Onun tabiriyle son kuruşunu güzel Paris sıkacakmış meğer!

Ahmet Kaya, Paris'te Pere Lachaise Mezarlığında Yılmaz Güney'in az üst yanında yatıyor şimdi! Memleket hasretiyle buram buram tüten, yekpare, beyaz ve mütevazı bir mezarda yatan o büyük hikâyeyi yazmak, en azından yazmak için çabalamak, tarihi bir görev, bir sorumluluktur.

Yapayalnız günlerinde sadece kızı Melis ve eşi Gülten vardı yanında. Dost sandıkları, dost bildikleri bir bir terk etmişti bu tecrit edilen adamı.

Öldüğünde otuz bin kişi katılmıştı cenazesine, tuhaf!

Ahmet Kaya, son Resitalini Paris'te veriyordu. Ölüm sessizliğiyle ve bir başına... Kendi cenazesiyle yine toplamıştı on binleri etrafına! Şimdi "maviye çalardı gözleri" ve "mutluluk, bahçemizde, mavi bir çocuktu"

Sanatçı Ferhat Tunç "artık çok geç" türünden bir görüntüyle son yolculuğunda, son defa selamlıyor Ahmet Kaya'yı.

Ahmet Kaya hakkında söylenecek ve mutlaka, her fırsatta ve her platformda söylenmesi gereken şey; o, bir bölücü değildi! O, bu ülke insanlarının tamamının bir arada, paylaşarak, kavgasız ve sınıfsız yaşamasının mücadelesini veriyordu. Birileri, Ahmet Kaya için "bölücü" "eşkıya" "şerefsiz" "yavşak" dedi diye ve o diyenlerin sesi daha yüksek çıktı diye, Ahmet Kaya değerini yitirecek değildir. O, paha biçilmez bir sanat adamıdır ve eserleriyle, yaşam şekliyle ve o kocaman yalnızlığıyla tarihteki müstesna yerini çoktan almıştır.

Bu günlerde Ahmet Kaya'dan özür dileme ve iade-i itibar gibi laflar ediliyor. Sonra çıkıyor birileri, Magazin Gazetecileri Derneği Ödül Gecesi'nde yaşanmış olan "kudurmuşluk hali" için açıklamalar yaparak bunu da özürden sayıyor.

Ahmet Kaya'dan özür dilemek ve onun itibarını iade etmek böyle "kuru lakırdıyla" olacak şey değildir. Bu türden içi boş ve suçluluk psikolojisinin çıktısı olarak savunma yapılması özür değil, Ahmet Kaya'ya yeni ve farklı bir biçimde saldırmaktadır.

Ahmet Kaya'dan özür dilemek demek:

Onun hayal ettiği gibi bir ülkeyi kurmak demek ve o ülkede barış, kardeşlik ve eşitlik içinde yaşamak demektir!

Onun müziğini felsefeyle anlamak, bilimle geliştirmek demektir.

Konservatuarlarda Ahmet Kaya müziği ve sanatına yönelik dersler koymak ve müfredata Ahmet Kaya'yı dâhil etmek demektir.

Ahmet Kaya adını sonsuzluğa taşıyacak ve gelecek nesillerce onun doğru anlaşılmasını sağlayacak görsel ve işitsel enstrümanların üretilmesi demektir.

"Ahmet Kaya Caddesi" nde yürüyüp alış-veriş yapmak ve "Ahmet Kaya Mahallesi" nde oturmak demektir.

"Ahmet Kaya Parkında" oturup da, Ahmet Kaya efkârında sigara içebilmek demektir.

Velhasıl, Ahmet Kaya'dan özür dilenecekse, bu, birkaç kelamla geçiştirilecek bir şey değildir. Hayatın içinde ve göstere göstere dilenmelidir bu özür.

Ahmet Kaya ve onun hatırası için yapılacak en büyük eylem ,hemen şimdi, barışı tesis etmektir. Hiçbir şey barıştan daha büyük, daha kutsal ve daha önemli değildir. Ahmet Kaya, hayatının son anına kadar barışa olan mutlak inancı ve talebiyle yaşadı. Bıraktığı miras da, bu minval üzereydi.

HEPİMİZİN SÖYLEYECEK SÖZÜ VAR!

Ahmet Kaya hakkında yazmak istediğimi söylediğimde, etrafımdaki insanlar direkt ya da dolaylı "ben de yazmak isterim" dedi... Ahmet Kaya'ya yazmak, Ahmet Kaya hakkında yazmak! Bu, Ahmet Kaya'yı da çok mutlu ederdi.

O, alışkındı, seviyordu mektuplar almayı... O mektuplardan ve mesajlardan akılda kalanlar;

"Ahmet abi, senin için devrimci diyorlar, ben sizi çok seviyorum, izin verirseniz, ben de devrimci olabilir miyim?"

Diyecek kadar temiz ve içtendir!

İstedim ki, aynı temiz ve içten hislerle, bu ülkenin başka başka iklimlerinden, aynı dille, sevgi diliyle seslenilsin Ahmet Kaya'ya...

SERSEM SERÇE

Say ki basit bir adamsın ve hayatı basit yaşarsın.

Say ki Atatürk kafalı adamın tekisin. Evet, tam olarak böylesin.

Size mektup yazarken ben hep türkü dinlerim bayım. Bugün mektubuma Servet Kocakaya "keke" ile

eşlik ediyor. Mektup bitene kadar eşlik etmeye devam edecek. Al sana bir türkü de Ahmet Kaya'dan:

Odam kireç tutmuyor

Kumunu karmayınca

Gitmelere çok sevdalıyım ben. Uzakların özlemi bitmez bende. Kalabalık bir kentte kaybolma isteğim bir tutkudur. Yani dünyanın bir çeşit minyatüründe yaşama isteği. Denizi olsun, bin bir çeşit ağacı olsun, insanı bol olsun ama benden uzak dursunlar. Çok konuşmayalım. Anlaşmaya kalkmayalım. Derin duygular ve beklentiler içinde olmayalım. Hayal kırıklığı olmasın. İzlenimlerim bende kalsın. Öyle hayal ettiğim gibi. Herkes gözümde göründüğü gibi olsun. İşte bunun tek yolu bu.

Şimdi saat sensizliğin ertesi
yıldız dolmuş gökyüzü ay-aydın
Avutulmuş çocuklar çoktan sustu
Bir ben kaldım, tenhasında gecenin
Avutulmamış bir ben...

Şimdi gözlerime ağlamayı öğrettim
ki, bu yaşlar
utangaç boynunun kolyesi olsun

Bu da benden sana
ayrılığın hediyesi olsun

Basit yaşamak diyorsun ya. Her kelimene ayrı ayrı katılıyorum. Hakkın var. Basit yaşarken iyi insan

oluyorsun. Fikirlerin cin gibi olmuyor. Çocuğu, genci, yaşlıyı ayrı bir seviyorsun. Hepsinden alacak bir şey var. Cinsiyet ayrımı kalmayınca kafanda kadın da, erkek de, bir oluyor gözünde. Herkes kendi fıtratında ayrı bir güzel. Bir çizgi çektiğinde hepsine de aynı mesafedesin. Caiz mi dersen değil ama niyet de önemli, sonra, duyguların her türlüsü yaşamaya değer. Öfken mi var, kudurur gibi boşluğa savur. Hırpala kendini. Bağır çağır ama yalnız yap. Yakmadan kimsenin canını. Aşık mısın git kapısında yat ama aklında onu elde etmek olmasın, gayende sadece bir kalp çarpıntısının vereceği o bulunmaz duygunun yaşanması adına yaşa aşkı. Ağla tanımadığın bir naaşın başında. İnsan olmak bana değmeyen yılan bin yaşasın demek değildi. Ona değen yılan gün gelecek sana da, bana da, değecek. Bir dost çelme taksın diğer bir dostun elinden tutup kalk ve hep bir umut güneş gibi parlasın.

Dostum, dostum güzel dostum
Bu ne beter çizgidir bu
Bu ne çıldırtan denge
Yaprak döker bir yanımız
Bir yanımız bahar bahçe

Ah bayım ne yazacaktım neler yazdım. Sizinle hiç bilmediğimiz bir kentin soğuğunda buharı tadından daha cazip bir çay içmek istiyorum. Hızlı konuşurken hayret veren bir ifade görüyorum ya bazen gözlerinizde, belki de, tam da bu bakışlarla dünyanın sokaklarının benzerliğine hayret edelim bilmediğimiz

bir kentte.

Neyleyim gecede
Ölesim tutmuş
Etme gel, ne olur gel
Ay karanlık

Yapma gel, ne olur gel
Ne olur gel
Ay karanlık.

Sana yazarken büyüdüğümü düşünüyorum. Yürek işidir ya yaşamak. Yazmak iki kat yüreklilik. Düşünsene yaşıyorsun bir yürek, yaşamakla kalmıyorsun bir de üstüne yaşadığını yazıyorsun. Sonra oluyor sende bir çift yürek. Yürekli bir çocuğum bugün. Yazacaklarımı sıraya koymaya çalışıyorum. Bir karmaşa var cümlelerde. Bir itiş kakış ki sorma. Hizaya gelmiyorlar asla. Geriye çekilip izlemeye başlıyorum. Tartışma hararetlendikçe aralarından çığlık gibi sesler yükseliyor. "İhanet, mutsuzluk, umut, muhtaçlık... vs" duyabildiklerim. Muhtaçlığı çekip alıyorum aralarından. Adından belli en çok onun yazılmaya ihtiyacı var.

Elinde bir buz bağ şişe
Dolanıyor köşe köşe
Şimdi karakola düşe
Cop tirina nininom da
Hop tirina nirinam

Üzerinde Arapça harfler var diye sigara kâğı-

dını kutsal sayan merhametli çocuk. O sigara kâğıdı ellerinde titreyip dudağında ısındı ve alnında yüceldi. İşte merhamet tam da gözlerinin içinde yuvalanmış nazarında mıh gibi duruyor. Büyüdükçe merhamet zaaflara hizmet eder hale geliyor. Şimdi zaafım mı çok kendime, merhametim mi bilemiyorum. Ben nerede hangi soğuk kurşunun hedefi oldum, nerede vuruldum nereye düştüm bilmeden yaşıyorum. Yaşamak yürek istiyor ya elimde son atımlık kurşun yüreğime dokunana ateş etmeye meyilliyim. Zaafımla merhametim arasında gidip gelirken son kurşunu kazara ateşledim. Ah bayım kimin vurulduğunu merak ettin değil mi? Oysa hangisine ateş etsem vurulan benim...

Gökyüzü ve dağlar uzaktan yakındır. Ne kadar yaklaşırsan o kadar uzaklaşırlar. Çocuk bunu biliyordu. Göz koyduğunda dağın zirvesine, ayaklarına kara sular ininceye kadar yürümüştü. Yürümüştü yürümesine de bir türlü yaklaşamamıştı. Gökyüzü de tıpkı dağlar gibiydi. Camiinin kubbesine çıkmıştı, minarenin şerefesine hatta yine de gökten bir gram bulut koparamamıştı. İmkânsızı o günden beri severdi çocuk. İmkânsızdı ama bir gün ikisi de mümkün olacaktı. Büyüdüğünde dağlara, öldüğünde de gökyüzüne yakın olacaktı. İşte bundandı büyüyene kadar dağları, ölene kadar da gökyüzünü sevecekti. Öyle kararlıydı bakışları. Bir yudum özgürlük için akşam yemeğinden men edilse de, vazgeçmeyecekti sevmekten. Yasaklar çiğnenmek için varsa, çiğneyecekti şüphesiz. Açlığına aldırmadan uyudu çocuk. Gözleri uykuya kapanırken "leylekler getirdiği gibi götürsün beni" Dedi yüreğin-

den.

İşte bizim hikâyemiz, hep böyle gider
Umutlar hep gecelerde yol olur gider
İşte bizim hikâyemiz burada biter
Aydınlıklar karanlıkta yol olur gider

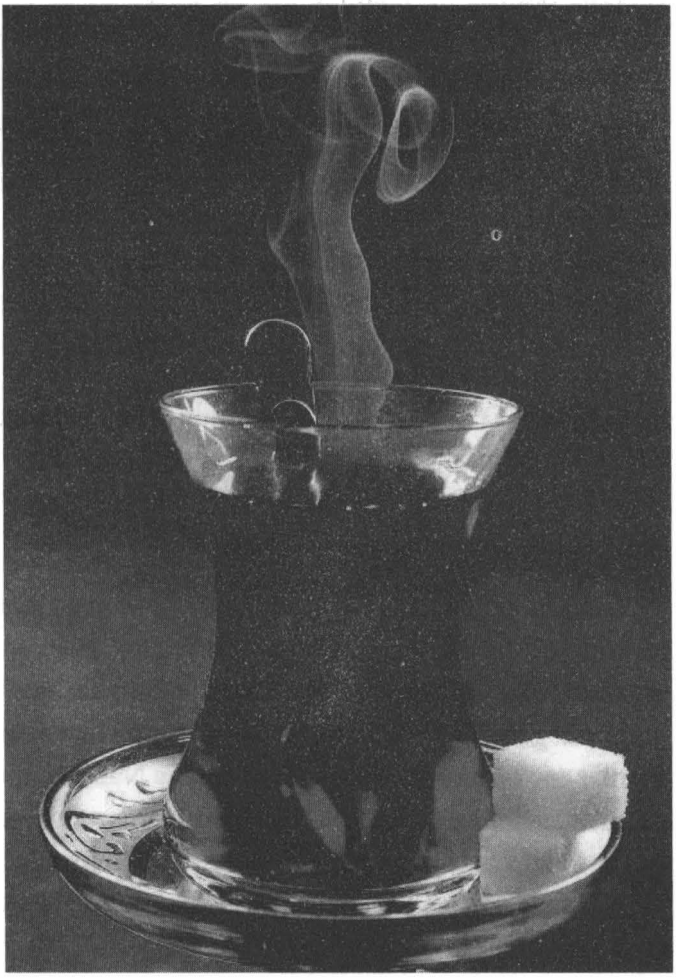
Yükü hafif, yolu doğru olanlardan olmak. Bir kum saatidir ömür. Ağlamaya başladığında boş tarafını çeviririler ömrün. Sen dolu da yaşasan boşta yaşasan o akar. Aldırmaz hiç. Aldırmıyorum hiç. Umut hala nankör ve ilk fırsatta vuracağım onu. Yine bağrıma taş basıp gitti. Denizi olan bir kentteydim sahi. Ah bayım benim ebeveyn sorunum var. Denizi olmuş bir kentin, çok mu?

Sağ yanımda bir sızı var sol yanımda dağlar duman

Altı patlar, altı patlak, bu dert beni, bu dert beni verem eder

Hadi şimdi birer çay içelim, çaylar bu defa da yazardan olsun gözüm!

Ayfer Arslan(Afşin)

Sevgili Yazar

Varoluşun vazgeçilmez tutkusu içinde, yok olmanın dayanılmaz hüznünü de, birlikte yaşıyoruz çoğu zaman.

Dün dünyamızda var olan bir sürü şey, şimdi

yokluğa teslim. Ve yazmak, ötesini düşünmeden, sahip olduklarımızı, sevdiklerimizi, acılarımızı, sevinçlerimizi ve belki de hiç ulaşıp anlayamayacaklarımızı, yazmak, tarihe gömercesine.

Ne güzel bir eylem, sonsuzlaştırmak değerleri, hak ettiği kadarıyla, ne bir eksik ne bir fazla.

Bir okurun olarak duydum ki; Ahmet Kaya'yı da tarihe mal etmek istemiş ve kaleme almışsın. "Okur hakkı" diye bir şey var mı bilmem ama ben de bir şeyler söylesem O'na dair dedim, yer bulur mu ki sonsuzluk yolculuğunda? Niyetim yazmak değil asla, niyetim O'na karşı düşündüğüm şeyleri açığa vurmaktır sadece.

Mühendislik Fakültesinde okuyan tesettürlü bir insandım 90'lı yıllara doğru giderken. Her daim açık olan beynim ve vicdanıma rağmen kapalıydı başım, inancım gereği. Müslüman bir insan olarak örtünmem, genç bir mühendis adayı olarak ne Nazım'ı okumama engeldi ne de Ahmet Kaya'yı dinlememe. Üstad Necip Fazıl vazgeçilmezimdi elbet. Ama ben insandım ve insan olarak benim gibi düşünmeyen diğerlerini de tanımalı anlamaya çalışmalıydım. Mühendislik bu yüzden tercihimdi. Ben mantığa inanırdım. Tüm şarkılarını ezbere bilirdim Ahmet Kaya'nın. Nasıl da dokunurdu insanın yüreğine. Ama nedense, ne sağcılar, ne de solcular normal karşılamazdı bu durumu.

Sağcılık ve solculuk ne demekti ki?

Ben, evrensel değerler üzerinde değerlendiriyor-

dum tüm olayları. Ahmet Kaya'yı solcuların yorumcusu yapmak ya da onların mülkiyetine almak, nasıl bir mantalite idi. Ben de seviyordum, ne olacaktı? Onlar ne anlıyordu ya da nasıl kurguluyordu bilmem, ama ben de çok şey buluyordum O'nun parçalarında.

Bölücülük yoktu benim ruhumda, birleşme ve paylaşma vardı. Ama işte biz bugünlere tam da böyle kurgular yüzünden geldik. Solcu sağcınınkini dinlemedi, sağcı solcununkini. Bir de dindarlar vardı ki; onlar da apayrı.

Kardeşim, canımın yarısı Ankara'da İbni Sina Onkolojide yatıyor 1994'de. Yanında ben varım ölüme inat. Kral TV yeni o zamanlar.

Ağladıkça

Dağlarımız yeşerecek

Görecek göreceksin,

Ağladıkça

Geceyi tutacağız

Görecek göreceksin

Ağladıkça

Güneşi tutacağız göreceksin

Diyor Ahmet Kaya.

Ağlıyorum Ankara sokaklarında feryat figan.

"Acılara tutunuyorum" sımsıkı.

"Le le kurban boşa gider"

Diyorum, ne söylesem boşa gider.

Çiğnenir ektiğim güller

Ah emeklerim boşa gider

Şimdilerde bile, ne vakit, herhangi bir mevzuda sükûtu hayale kapılsam, hep bu şarkıyı mırıldanırım, gayri ihtiyari.

Biz, o günlerde ve sonrasında, hep dinledik, kardeşimle, Ahmet Kaya'yı.

İçinde yaşanmışlarımız, anılarımız, bekleyişlerimiz ve ümitlerimiz vardı elbet.

Kendi duygularımızda, kendi acılarımızda yoğurduk.

Sevgili Yazar'ın satır aralarında istedim ki; "bu da benim O'na, bir hediyem olsun"

"Ahmet Kaya dinlemeyenin ve dinlediğini de anlamayanın acısı yok demektir" demiştim Yazar, ondan kinaye Yusuf Yüzlüm adını verdiğim acımı paylaşmak isterim Ahmet Kaya'yla izin verirsen! Abimin adı Ahmet'tir ve acılarıyla ne çok benzedi Ahmet Kaya'ya ve Ahmet dedim oğlumun adına Baran'dan önce!

Yusuf Yüzlüm!

Tekerlekler hızlı hızlı dönerken asfalt yolda, aylardan hangisi, günlerden hangi gün veya saat kaç umurunda bile değildi.

Takvim yapraklarının 1994 yılını gösterdiğini biliyordu yalnızca. Zira temmuzdan bu yana hiç birinin kıymeti yoktu. Ahmet Kaya çalıyordu arkada

Aramakmış oysa sevmek

Özlemekmiş oysa sevmek,

Bulup bulup yitirmekmiş düşsel bir oyuncağı

Diyordu.

Özgür müydü acaba artık kendisi, bu kadar acı çekerken?

Oldukça yakışıklı olduğunu söylerdi kızlar, kendi çok öyle hissetmese de. Şimdi Ankara'ya giden bu otobüste yanında refakat eden abisi yakışıklıydı onun için. Yahu Allah bir insana nasıl bu kadar cömert davranır diye düşündü hafif kızgınlıkla! Yakışıklılık, karizma, sempati ve yetenek her şey var. Hiç belli etmemişti ona karşı olan duygularını, sanki bir marifetmiş gibi! Şimdi şu korkunç tedavi sürecinde kendisine verdiği desteği bile umursamıyordu açıkçası, sanki sebebi oymuş gibi.

Öfkeliydi genç delikanlı. Düne kadar üniversitede sıradan bir genç olarak yaşıyor, kızların verdiği sıkıntıdan gayrı dert bilmiyordu. Nerden çıkmıştı bu

illet? Oysa bu yaşına kadar hiç duymamıştı adını: Non Hodkgin Lenfoma diye bir hastalık yakıştırmışlardı doktorlar. "Sporcu hastalığı" demişlerdi ama aslında "Lenf Kanseri" olduğunu zamanla öğrenecekti. Neyse neydi, netice de o artık kanserdi.

Ömür biçmişler miydi acaba doktorlar? Henüz 23 yaşındaydı.

Güzel günler görecekti daha, güzel kızlar sevecek. Belki de, kızı ya da oğlu olacaktı. Şimdi olmayacak mıydı bunların hiçbiri? Ne yani hayat bitmiş miydi onun için? Her şey bu kadar basit miydi? Oysaki sadece "soğuk algınlığı" demişti doktor, başında.

"Ciğerlerini üşütmüşsün"

Yol belki Ankara'ya gidiyordu ama delikanlının kafası manasızlık uçurumunda ha bire kayalara çarpıp duruyordu. Yeniden abisine takıldı gözleri; harbi ne havalı adamdı şu abisi. Bütün kızlar aşıktı ona. Korkunç bir keyifle anlatırdı abisi bir anısını. Bir gün kız istemeye gitmişler ona. Kız tarafının kadınları meyve yerken, kendisini görünce ellerini kesmişler Hz. Yusuf gibi.

Sporcuydu, ondan sebep estetiğe de, çok önem verirdi. Her daim gözünü alamazdı bir bakan.

Ankara'ya gittiklerinde İbni Sina'da tedavinin bir kürünü daha aldılar. Ne iğrenç bir şeydi şu kemoterapi. Nasıl da öldürüyordu içini yavaş yavaş. Organları artık dayanamıyordu bu tedavilere, bütün gençli-

ğine ve sporculuğuna rağmen. Bir ara kan değerleri düştü iyice.

"Acil taze kan yüklenmesi gerek" dedi doktorlar.

"Keşke alkollü birinden gelse de, biraz kafa yapsam" diye geçirdi içinden.

Oysa abisi koşarak gitmişti bile kan vermeye.

Kanı aldıktan sonra, nedendir bilinmez, acayip bir rahatlık ve huzur hissetti. Bir an unuttu sanki tüm dertleri ve yaşanmışları. Baya baya iyi hissediyordu kendisini.

Usulca:

"Hayret ya, ne oldu birden bire? Gayet iyi geldi bana" dedi.

Abisi gözyaşları kirpiğinin ucunda saklı, mahcup bir ifadeyle

"Ben sana kanımı değil, canımı verdim çünkü " dedi.

Ağlamak istiyordu. Kahretsindi ya. Abisi korkunç bir gol atmıştı gönül hanesine. Zaten hep çok iyi bir futbolcuydu bu adam. Hafifçe bir tebessümle yetindi.

Şimdi koskoca caminin avlusunda bir sürü çelengin altında yatan bu tabutun başında vakur bir şekilde dimdik dururken nerden de geldi bu anılar aklına? Belki o gün canını vermemişti abisi ama tam 10 yıl sonra inanılmaz bir kazada can vermişti işte. Azrail

de biliyordu işini. Kolay mıydı böyle bir Yiğit'in canını almak? Hemzemin geçitte aracı kilitlenmişti abisinin. Hiç hesapta olmayan bir şekilde kendisinin canını kurtarmak isterken ailesi, abisini toprağa vereceklerdi şimdi.

"Son günlerde çok dilime dolandı bu türkü hiç de sevmem aslında bu tarzı "demişti. Mahsun söylüyordu, kulaklarımda şimdi "Ocağım söndü "

Daha 39 yaşındaydı oysa. Beyaz gömlek giydi Genç Adam, jilet gibi ütülü. Parfümünü sıktı özenle. Çünkü çok önemserdi abisi bunları. Dimdik ve gururla duruyordu tabutun başında, zira en kıymetlisiydi beklediği. Öbür başında Almanya'dan gelen abisi, ayakta zor duruyordu adeta.

Avluda ne çok insan vardı. Ne çok insanın gönlüne girmişti meğer. Gözyaşları sel gibi akarken Genç Adam inadına ağlamak istemiyordu. Bu tören ona yakışır şekilde olmalıydı. Ondan sonra bir ömür boyu ağlasın ve acısını yaşasındı.

"YUSUF YÜZLÜM" diye mırıldandı!

Evet evet öyle yazmalıydı mezar taşında. Ve mezar taşı boyu kadar olmalıydı tamı tamına 1,83!

Sigaramın dumanına sarsam saklasam seni

Gitme gitme gittiğin yerlerden dönülmez geri

"Hafif alkol alsa, bu şarkıyı mırıldanırdı abim,

hep. Hastalık için bıraktığım alkol ve sigara artık, bu dayanılmaz acıyı kaldırabilmem için, bundan sonra güç verecekler bana" dedi sessiz ve umutsuzca.

Gözyaşları hem içine hem de yanaklarına akıyordu artık öfkeyle ve fütursuzca...

Medine Yumma Erceylan(Gaziantep)

UÇURTMAN TELLERE TAKILI!
BİZLERE EMANET

Hani benim sevincim nerde?

Bilyelerim topacım.

Kiraz ağacında yırtılan gömleğim.

Çaldılar çocukluğumu habersiz...

Seni tanıdığım ilk şarkının ilk mısraları...

Ben henüz lise 1 öğrencisiyim. Kitabın yazarı dayım olur. Bir yılbaşı gecesi, tüm gece seninle ilgili bir şeyler okuyup notlar alırken ve senin hakkındaki belgeselleri, programları izlerken öğrendim seni yazacağını. Bana "sen de bir şeyler yaz Ahmet Kaya'ya " dediğinde çok heyecanlandım.

Ben de, zaten severek dineldiğim şarkılarını, bu defa daha bir farklı dinlemeye başladım.

Bu şarkı, Şafak Türküsü, kanımı ısıtmıştı. Ama anlamazdım bir zamanlar ne anlatmak istediğini. İnsan büyüdükçe fikirleri de büyüyor ve iyiyi kötüyü ayırma yetisine sahip oluyor.

Ben de, iyi ve kötüyü ayırdığım günden beri sen ve senin gibilerin namusu ve şerefi üzerine yemin ettiği bu yolda sizlere yoldaş olacağım.

Tek bir talebimiz var dedin "bağımsız demokratik bir ülkenin dürüst yurttaşları olarak yaşamak istiyoruz" ama onlar bunu anlamadılar. Bölücü, vatan haini dediler. Karanlık yollardan geçirdiler zehirli sular içirdiler ama pes etmedin tekrarladın sözlerini " benim mücadelem dünyanın neresinde olursa olsun yok sayılan bütün ulusların ve kültürlerin varlığı kabul edilinceye kadar bitmeyecektir!" istediğin küçücük bir şeydi, deryada bir damlaydı, ama onlar bunu anlamadılar.

Türk halkını sana düşman etmeye çalıştılar. Türk halkını, Kürt halkına düşman etmeye çalıştılar. Kardeşi kardeşe kırdırmaya çalıştılar.

Sadece Kürtçe bir şarkı yapmak istediğin için "vatan haini " damgası vurdular. Memleket hasreti ile yandın "ben üşüyorum ama bunun sebebi yorgansız olmam değil, ben üşüyorum bunun sebebi memleketsiz olmam" dedin.

İçinde kırgınlığın vardı sana bunları yapanlara, istediğin gibi yaşadın hayatının son günlerinde haykırdın

"YAŞASIN SİGARA GÜNDE DÖRT PAKETE ÇIKARDIM NE OLUCAKSA OLSUN ANASINI SATAYIM"

Şimdi, sayfalarında benim şu yazımın da yer alacağı kitabı merak ve sabırsızlıkla bekliyorum. Senin hayat hikâyeden alacağım çok ders ve örnek var! İyi ki bu ülkenin şarkılarını yaptın Ahmet Abi!

Ulaş Yurt(Ordu)

SATIRLARIM DA SANA

Umuda bir kurşun sıksa da ölüm

Umuda kurşun işlemez gülüm

(Nazım Hikmet)

Ne kemik uğruna köpek olduk

Ne de menfaat uğruna çakal

Biz hayatımız boyunca hep dik durduk

(Yılmaz Güney)

Bir insanın yaşayıp yaşamadığını atan nabzından değil onurlu duruşundan anlarsınız.

(Che Guevara)

Üç önemli şahsın sözleri ile başlarken, burada, senin bu sözlere bir bütünlük oluşturduğunu ve hep onurlu, umutlu ve dimdik olduğunu görmekteyim.

"Kafama Sıkar Giderim"

Bu sözler, hayatının hiçbir döneminde "yalaka" olmadığını göstermektedir ve bir daha dönmemek üzere gitmektir.

"Bozar mı sandın acılar?/ Belaya atlar giderim"

Onurlu olmanın tek yoludur zulme karşı savaşmak!

"Artık seninle duramam"

Demiş ve gerçekten de, bir akşam gitmiştir... Dönüşsüz bir gidiştir. Haksızlıklara isyan ediştir.

"GİDERİM" aynı ortamı paylaşmanın imkânsızlaştığı, ortak zamanın sona erdiği bir akşam, bir daha geri dönmemek/dönememek üzere çıkıp gitmek, giderken de konuşmadan, tartışmadan, suçlamadan gitmek, her şeyi mahşere, öbür dünyaya bırakmanın bestelendiği bir şarkısıydı...

Su gibi akmaktı gitmek... Vedalaşmadan ve sessizce...

Acılara karşı dirençliydin.

Yeni acılar çekmeye de hazırdın.

Bu öfke sağanağı altında her şeyi kaybetmeyi göze aldığını, duygularını saklamadan, gizlemeden gideceğini biliyordum.

"Köpeklerimden kuşumdan/Yavrumdan cayar giderim" İsyan var. Tek cümleyle, dönüşsüz bir gidiş. Gidenin yaşadığı travmayı en iyi bu cümle anlatmıştır belki de...

Ezdirmem sana kendimi

Gövdemi yakar giderim

Beddua etmem üzülme

Derken, yaşamın sana daha fazla acı çektirmesine müsaade etmezken, beddua etmemen de çok enteresandır.

Terk edilmelerin en ilgincini son kıtası olan "kafama sıkar giderim" ile vurgulayan değerli sen, son çareden bahsederek noktaladın bu güzel eseri, ömrünü.

İfade ettiğin "kaybetsem bile, her şeyi bu aşkı yırtar giderim" sözleriyle vurgulanan aşk, sevgili değildi.

"YAŞAMDI"

Renda Okay(Zonguldak)

***

SON

Evet, rakı içti Ahmet Kaya, kebap yedi. Öldüğünde yüz yirmi kiloydu. Kendi bildiği gibi yaşadı hayatı, çünkü o hayat, onundu. Kırk üç yaşındaydı öldüğünde ve kırk üç yıllık ömrüne çok büyük bir hikâye sığdırdı. Aç kaldı, açık kaldı, alkışı duydu, ihaneti gördü!

Şimdilik ona dair son sözlerin eşiğindeyim ve dışarıda delicesine kar yağıyor. En az Ahmet Kaya kadar üşüyorum. Sevmiyorum soğuğu, kışı-kar'ı! Kar, tanıdığım, bildiğim en azılı faşisttir.

Bir kere, aydınlığın az, karanlığın çok olduğu günlere denk getirir yağacağı mevsimi. Karanlığı çok mevsimleri sever yani. Önce uzaklara, yüksek dağlara yağar ve kuşatır kentleri. Kentleri kuşatırken ayak sesleri duyulur; soğuk, ürperten, korkutan, dehşet salan!

Kar, her yanı aynı renge boyar. Her yan tek tiptir; beyaz. Sanırsın ki, beyaz; temizliğin, güzel şeylerin sembolüdür. Öyle değil işte, bildiğin göz boyamadır. En masum maskeyle kapatır, mutlak ölümcül yüzümü.

Sorarım; neden siyah değildir, neden mavi değildir? Öyle ya, gök mavi, yağmur berrakken, kar neden illa da beyazdır. Neden rengârenk değildir?

An gelir, en beklenmedik anda gelir. İlla da, geceleri gelir, en savunmasız saatlerde gelir ve eşiklere kadar tıkar hayatı.

Dokundurmaz kendine öyle uzun süreli, ısrarla dokunursan, buz keser, acı çekersin.

Acımasızdır kar, saklamaz-kollamaz muhtaç olanı. Bir köşeye yıkar ve acılar içinde öldürür. Öldürür ve ardına bile bakmadan, ilk güneşle çeker gider.

Ahmet Kaya'nın bahsettiği, o, hikâyesini yazmaya çalıştım ve bir ocak ortasına doğru yaklaştım "Son" a...Dışarıda faşist bir kar yağıyor ve üşüyorum tam tekmil!

Belki de "yazılmasa da olurdu" böyle bir kitap ama Ahmet Kaya'ya karşı, yere sürülen yüzümüzü aklamak da gerekmiyor mu sence?

Bu bir kılıç balığının öyküsü
Yazılmasa da olurdu.

Ama bizi yeni sulara götürecek akıntı durdu
Uskumrunun arkasından gidiyorduk
Sürünün içinde ben de vardım
Sırtımda bir zıpkın yarası

Mutlu olmasına mutluydum
Nedense, gitmiyordu kulağımdan
Bir türlü o "ağ var!" sesleri

Denizkızı girmiş düşünceme
Ben iflah olmam

Dalyanları birbirine katmak orkinosların harcı
Dolanınca ağa, çok geçmeden küserim
Bir çocuk bile çeker sandala beni
Bu kadar ağır olmasam

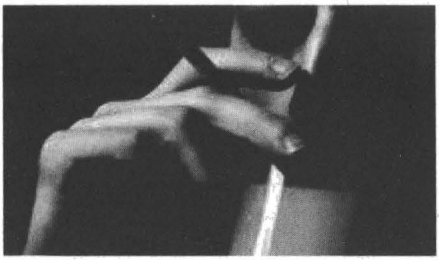
Beni böyle koşturan yaşama sevinci
Kanal boyunca bir o yana bir bu yana

Siz yok musunuz, siz derya kuzuları
Kestim kılıcımla karanlığını dibin
Yakamoz içinde bıraktım suları
Ah aysız gecelerde olur ne olursa
Sırtımda bir zıpkın yarası

Alın beni mor kuşaklı bir takaya, götürün
İri gözlerimde keder
Kılıcımda hüzün

Satın beni, satın beni
Rakı için

(Halim Şefik Güzelson)

Ne diyeyim; yak bir sigara gözüm, ben de, rakıları doldurayım içelim karşılıklı. Bu faşist abluka başka türlü dağılmayacak zannımca ve sonra da HOŞÇAKAL İKİ GÖZÜM"

Soytarılık etmeden güldürebilmek seni
Ekmek çalmadan doyurabilmek

Ve

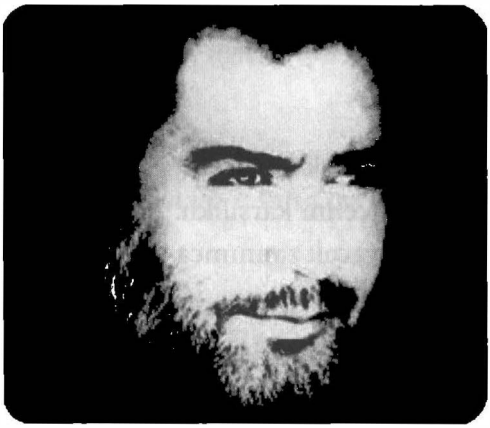
Haksızlık etmeden doğan güneşe

Bütün aydınlıkları içine süzebilmek gibi

Mülteci isteklerim oldu ara sıra

Biliyorsun

Şimdi iyi niyetlerimi bir bir yargılayıp asıyorum
Bu son olsun bu son olsun

SON